

-HAYALİ MEKTUPLAR-

Koray Yılmaz

Yaşamöyküsü

Öykü serüvenime on beş yıl önce fantastik yazılar yazarak başladım. İnternette fantastik öyküler yazdığımız bu dönemden sonra, farklı alanlarda da yazmaya başladım. Tarihi kurgu, romantizm, bilim-kurgu, kısa öyküler, mektuplar gibi pek çok kategoride eserlerim oldu. Bunları internette yayınladım. Son olarak romantik öykü ve mektuplarımı, bir araya getirmeye karar verdim.

1976 İstanbul doğumluyum. Yıldız Teknik Üniversitesi Bilgisayar Bilimleri Mühendisliği Bölümü mezunuyum.

İçindekiler

I. Hikâye - Gün Işığında Müzik

- Constance'ın Viyanası ile

II. Hikâye - Vampir

III. Hikâye - Üç Öykünün Romy'si

- Hayali Mektuplar

IV. Hikâye - Sevgili

V. Hikâye - Siyah Deniz

VI. Hikâye - SnowCrystal

VII. Hikâye - Yakut Kalpli

- Rüzgârlara Karışan Mektuplar

- Ve Yaz Bitti

Giriş

Çok uzun zamandır biriktirdiğim, romantizm dolu yazıların, bir araya getirilmesi ve bir hikâye-mektup kitabı oluşturması gerekiyormuş. Gerekiyormuş diyorum çünkü duygularımı paylaştığım bu yazıları, bir arada görmek şarttı.

Hikâyelerin başlıklarını okudunuz ilk üç hikâye sizi sürprizlerle etkileyecek, sonra hayali mektuplar geliyor bunlar saf duygu. İkinci kısım olarak gördüğüm hikâyeler, kısa bir zaman aralığında yazıldı ama geçmişleri var elbette. Daha sonra tekrar mektuplar geliyor: Rüzgârlara Karışan Mektuplar, bunlarda hüznü ve aşkı, hayali sevgiliye aşkı hissedebilirsiniz. Son olarak Ve Yaz Bitti diyoruz, kapanış için uygun olduğunu düşündüğüm kısa bir yazı, bunu da, ikinci kısım hikâyeleri yazdığım yazın sonunda, kaleme almıştım.

Umarım duyguları cümlelerimle size ulaştırabilirim. Bunları değer veren herkesin dünyasına sunuyorum.

I. Hikâye

Gün Işığında Müzik

Yazarın notu:

Her şey çok uzun zaman önce başlamıştı. Şimdi kimsenin bilmediği, karanlık zamanların müzikleri ile. Oysa onlarınki öyle değildi, artık müzik sürekli geliyor, derin anlamlar taşıyor. Tıpkı onların müzikleri gibi aşkları da unutulmayacak.

Bu öyküleri anlatacak olan benim, şimdiye kadar yaptığım gibi, bazen kahramanların ağzından dinleyeceksiniz. Sizin için onlara hayat vermeyi seçtim. Sıkılmanız için elimden geleni yapacağım, böylece benim dışımda, birkaç kişi sona ulaşacak tüm öyküyü anlayabilecek ve onlara bunu ithaf edeceğim.

İtiraf etmeliyim müzik önemli, müzikleri tekrar mod'una alarak dinlemenizi çok isterim. Böylece saf duyguya ulaşmanız kolaylaşacaktır. Ve bir başka itiraf, bütün bunları kendim ve bir avuç insan için yazıyorum. Yıllar sonra geri dönüp baktığımda, beğenilirse bile bu gerçek değişmeyecek. Sadece çevrem genişleyecek diyelim.

Şimdi tanıtım yazım ile uzun öykülerime başlıyorum:

Yıl 1770 Viyana, Andre Fleming Rene Flaubert ile tanışır. Günlüğüne yazar... 5 yıl sonra bu günlük Constance isimli genç kızın, eline geçecek ve Constance'ın Viyana'sı isimli hikâye doğacaktır. Tüm bunların, zamanın ötesine geçecek bir öykü olması için elimden geleni yapacağım. Eski öykülerimi birleştirdiğim, yepyeni bir öyküde; Gün Işığında Müzik'de buluşmak üzere...

I. Bölüm

-Tanışma-

Güneşli bir gün daha... Bunların kıymetini iyi bildiğimi düşünürdüm. Genç yaşımın verdiği, yaşam enerjisi sanki kır gezintilerinde beni sarıp sarmalamakta, daha güzeli bunu paylaşacağım dostlar ile çevrelenmekteydim. Ben siz bu yazıları okuyorken yaşamıyor olabilirim. Zamanın ötesine geçmeye çalışan diğerleri gibi, ben de en sonunda, bunun nasıl mümkün olacağını bulamamış olarak, kaleme sarıldım.

Bu ilk paragrafın kim tarafından, ne zaman yazıldığını merak ediyormalısınız. Ben Kont Fleming, size 1770 yılının İlkbaharını anlatacağım. Güzel gençlik, nasıl sonsuz olur?

“Sevgili Kont bugün oldukça neşeli olduğunuzu görüyorum. Sizi hep böyle görmek isteriz.”

“Dostumuza hep bunu söylüyorum. Başka türlü...”

“Bize katılmaları için...”

Kelimeler duyulmaz olduğunda Onu gördüm, daha önce güzellikten etkilenmişim, ama bu başka bir şeydi. Bu benim zamanımdı ve Onu yaşayacaktım.

Oturduğumuz piknik alanında hiçbir şey, sadece Gün Işığı, biraz müzik ve O vardı şimdi

“Etkili bir Marki'nin tek kızı”, dedi yanı başımdaki bir ses. “İsmi?” diyebildim, gözümü Onun görüntüsünden ayırmadan. ”Rene Flaubert, şehre yeni taşın...”

Şimdi hiçbir şey ama hiçbir şey zamanımı yaşamaktan beni alıkoyamaz diye düşünüyordum ki , yanı başında dolaşan birini görene kadar.

“Comet” ,dediler. “Bu adam da onlarla geldi, pek ortalarda gözükmmez...” şeklinde malumat alırken birden bize doğru yöneldiklerini fark edecektim. Benim için hep değerli olacak Rene ile tanıştırdım. Yumuşak sesi hala kulaklarımda... Hayatımı bir hayal dünyasından karanlık zamanlara dönüştürecek kişi ile de tanıştırdım, şimdi gerçek adı olan kimliği ile nasıl da kanımı donduran bir varlıktı...

1770 İlkbaharı, böylesine aydınlığı ve karanlığı, bir anda barındıran bir güne sahipti. Şu an aklımdaki müzik karanlığa ait olmasına şaşırıyorum. Bunları yazarken her yer karanlık her mum ışığı ne kadar da soluk. Notaları yazacağım, bu Comet'in müziği olmalı...

-Sapsarı Mektuplar-

Sarı bin bir tonunu hatırladığım o tanışma günlerinden sonra, her şey çok çabuk gelişecekti. Müzikle çevrili bir şehirde Rene ile görüşme fırsatı yarattığım her gün ve gece, benim için bir elmadan değerli, parlak bir mücevher taşı gibiydi. Bunun, Ondan bana kalan mektupları, Onun için de aynı olduğunu anlatıyordu.

İşte sapsarı olmuş, Rene'nin el yazısının o narinliği ile süslenmiş kâğıtlara, sevgili bir kızın mektubuna her bakışında gözlerimin dolmasının sebebi, aşk değildi de ne idi. İşte bana aynen böyle seslenmişti:

“Karanlık meleğim, yaşama sebebim, beni tüm o korkunç sıradanlıktan kurtaran sevgili...”

Mektuplar ne kadar da sarıydı, mum ışığında ne kadar da kırılğan, ne kadar da geçmiş. Onu korumam için, tüm gerekenleri yapmama rağmen şansım olmadığını anlamam, her şeyin sonu idi. Rene sen sevdiğim yaşam ve gençlik, bir anı...

Sapsarıydı mektuplar,

Elimde kalacak son hatıralar

Öylesine sen ki Rene,

Elinden çıktı, en güzel olanlar.

Şimdi gençliğin pınarlarında dolaşırken, Viyana'da müzik iken, biz nasıl da ulaşılmazdık Rene Flaubert.

-Karanlığın karanlık yüzü-

Elbette, Rene ile geçen zamanın güzelliğini anlatacağım. Beni okuyarlardan bunu esirgeyemem. Ayrıca şimdiden sıkılanlar için güzel bir haberim var, sadece günlüğü kapatmanız yeterli. Böylece onlardan kurtulduk.

Şimdi sıra geldi sözü getirmeye çalıştığım konuya. Rene'nin etrafında dolaşan o iç ürpertici gözlere sahip adama... Comet takma adını o kadar benimsemişti ki, herkes Onu bu isimle anıyordu. Niye kendine bu adı seçtiğini merak edenler o kadar azdı ki! Genellikle bir şey olduğu gibi kabul edilir ve kaynağı merak edilmez, umursanmaz ise, o kadar ilgimi çekmedi.

“Size Comet denilmesinin sebebini soran olmuş muydu?”

“Elbette ama bunu açıkladığım kişiler çok sınırlı ve bambaşka bir hayat sürüyorlar...” Comet'in sorumu yanıtlayışındaki soğuk karanlık hissi anlatılmayacak gibiydi. Rene'ye olan yakın ilgim bu adamın da dikkatini çekmişti ve sonunun çatışma ile bitmesi olasılığı vardı. Sözü oraya getirdim. İçkimi tazelediklerinde...

“Rene sizin için kim? Onunla alakadar olmanız çok harikulade.”

“Rene korumam gereken bir mücevher, onu zamandan bile koruyacağım, o benim kızım gibi sevdiğim tek varlığım. Ve bu sözümü yabana atmayın Rene'yi inciten karşısında çok korkunç birini bulacaktır.”

Yanıtımı vermek için fazla beklemedim. “Onu incitmemeleri konusunda aynı duyguları paylaştığımızı bilmelisiniz. Burada geçirdiğiniz bir ay içinde, Rene ile yakından alakadar olmamı anlamalısınız. O benimle mutlu ve ben de onunla.”

Sözümü kesti. “Karanlık zamanlardan söz edildiğini duymuş muydunuz? Zor zamanlarda da Rene’nin yanında olur muydunuz?”

“Elbette, şüpheniz olmasın”, derken ayakta süren bu konuşmanın sona ereceği an gelmişti. Rene içeri girmişti.

“Demek her daim genç Comet ve sevgili Andre sonunda karşılıklı bir şeyler konuşuyor.”

Comet elini uzatacaktı. Comet onun babası olacak yaşta bile değildi, genç biriydi, niye kızım gibi demişti, belli ki Markinin emanetiydi kendisine. O anda bilmediğim çok şey olduğunu fark edecektim. Ve o gözlerin parlamışını gördüm Comet karanlığın içinde daha bir karanlık iken gözleri birer mücevherdi. Bunun anlamı gerçekten Rene’yi koruduğu idi, bana göre...

Ve Rene’nin elini bana teslim etti: “Şimdi operanın tadını çıkartın.”

-Operanın Işığı-

O opera gecesinde öylesine parıldıyordu ki, tüm kırların o sarı güneşini, bir kerede onun ışığına değiştirdiniz. Bir daha gözlerim Onu böyle görebilecek miydi? Rene Flaubert nasıl bir büyü etrafını sarmıştı.

İşte müzik diye içimden geçirdim. Doğrusu, Mozart tüm müziklerin en şaşaalısını en notaları uygun biçimde kullanarak yapıyor olmalıydı ki, O güzel kıza, öylesine aşık bir adamı, hayal dünyasına sürükleyebiliyordu.

Fuaye’de ona hayranlığımı bir kez daha söyledim. “Oo Rene aklımdan geçenleri söyleyebilseydim.”

“Örneğin?” “Dolaştığımız kırları düşündüm bir ara, tüm güneşi senin ışığının parıltısına değiştirdim, diye geçirdim içimden.” Ve eline bir öpücük kondurdum. Biraz utanmıştı ve locaya kadar tek kelime etmedi. Perde açılmadan gülümsedi ve “Çok sevgili Andre, senin güzelliğin kalbime yerleşti.”

Ve gece tamamlandığında Onu Comet’e istemeyerek bıraktığımda, bu gülümseme her şeyim olacaktı.

-Günlük-

Ertesi gün kırlardaydık... Hepsini günlüğüme yazdım. Rene’nin muhteşemliğini, saçının parıltısını, kokusunun sarhoşluğunu, her şeyi o deftere yazdım. Başına da “Sadece kendi okumam için” diye notumu düşmüştüm. Günlüğü okuyan biri çıktı. O yüzden tekrar düşündüm O değerli varlık okudu, artık paylaşma vakti.

Her gece yazdım ve yazdım. Bu, yaşadıklarımı ikinci kez yaşamam, bir ömür daha sürmem demektir. Tüm bu güzelliğin içinde karanlık olan taraf ise Comet’ti. Giderek daha az

görünmeye başlamıştı. Ondan nasıl etkilendiğimi sorarsanız, Rene ile bir sırlarının olduğunu biliyor gibiydim. Bu bakışlardaki saklanan şeydi.

Günlüğe dönersek, onu kaybettiğimi sanmıştım, aslında artık hiçbir şey umurumda değildi ama bir genç kız günlüğü bana getirecek, adımı korumak için tartışmaya girecekti. Ondan çok söz edeceğim. İşte günlük böyle bir şeydi. Sayfaları adeta sihirliydi, çünkü sihirli biri olan Rene'yi anlatıyordu.

Şimdi günlüğü onu bulan Constance'ın yaşadıklarından bir kesit ile okumanızı isteyeceğim. Hepsi yazıldı. Rene, Comet ve benim hikâyemin devamını o yazılanlar ile birleştireceğim, bu benim yaşam öyküm, ben Andre Fleming. Her şeyi anlattığıma emin olmalıyım. Çünkü bu satırları yazdıktan sonraki gün kaderim ile karşılaşacağım. Şimdi sıra Constance'ın Viyana'sında...

I. Bölümün Sonu

II. Bölüm

Yazarın Notu: Constance'ın Viyana'sında günlüğü okumak isterseniz buradan devam ediniz. Öykülerin akışı açısından bu günlüklerin okunması yararlı olacaktır.

-Constance'ın Viyanası-

Kıta Avrupa'sında bir malikâne 1775 İlkbaharı...

Constance, Marki ile evlenmeye hiç niyeti olmadığını söylediğinde bu Markiyi çileden çıkartmıştı, üstelik Kont Fleming ismi ortalığı iyice karıştırmıştı. Birkaç gün sora gelen haber her şeyi bitirmişti. Düello...

Ve Constance Markinin izni olmadan malikâneyi terk edecekti. Genç kız, Viyana'da yolculuk sırasında görüşebildiği kuzenlerinin yanına gidecekti. Kuzen Caty ve kuzen Amadeus. Anne tarafından akraba kız ve erkek kardeşler ona bir kaçış fırsatı tanıyacaktı. Markinin gücü onlara yetmeyecekti belli ki. Viyana özgür bir şehirdi ve Constance dünyanın en iyi yürekli iki kuzenine sahip olmalıydı.

İşte uzun yolculuklardan sonra İlkbahar'ın yumuşak esintileri, şimdi bir günlüğün sayfalarını karıştırıyor, güneş en ılık dokunuşları ile Constance'ın narin elinden çıkan kelimeleri boş sayfalara işliyordu. Kont Fleming'in günlüğünün aynısından bulmuştu kitapçıda ve bunu dolduruyordu. Kont Fleming'in yazdıklarını da ekleyip günlüğe bir isim verecekti: Maskeli Balo.

Şimdi sizi, günlükte yazarlarla baş başa bırakıyorum. Daha sonra Constance'ın öyküsüne devam edeceğiz. Maskeler nasıl sırları gizliyordu?

Günlük: Maskeli Balo

İşte yılların ağırlığını üzerinde taşıyan şatoya bir daha bakacaktı. Bahçelerinde yıllarca dolaşacağını düşünüyordu ki, bu genç kadın için güneşli bir ilkbahar günü ayrılık zamanıydı. Yolculuğun kendisi de, devamı da hiç istemediği biri ile hayatını geçirmesinin son adımlarıydı.

Constance öylesine zarif, ince birisiydi ki evlenmesi planlanan kişi böyle seçilmemeliydi. Bavullar atlı arabaya yerleştirilmiş, küçük hanım ile seyahat edecek atlı muhafızlar, sabırsızlanmaya başlamıştı. Ve kapıda yüksek, geniş merdivenlerde, özenle seçilmiş elbisesi ve şık şapkası ile asaletine yakışır bir genç hanım belirecekti. Ardından evin halkından, babası, annesi, abisi ve küçük erkek kardeşi görüldü. Üzüntülü olan, annesi ve peşinden son bir çabayla koşan 10 yaşındaki küçük kardeşti.

Bütün bunların birer hikâyesi vardı ama şimdi veda zamanıydı. Kardeşine kollarını açarak karşılık verecekti Constance. Sarıldıklarında gözyaşlarına hâkim olamayacaklardı.

"Seni tekrar görebilecek miyim Constance? Abla?" diyen çocuğun sırtına, elini koyan kız ona fısıldayarak:

"Güçlü ol, bak, ben tek başıma dünyayı karşılıyorum. Elbette seni bırakmam, seni asla bırakmam."

Ve kız zorlukla doğrulup çocuğu, gerisinde bırakacaktı. Muhafızların başı, merdivenlerde bekleyenlere bir bakış atacaktı. Arabanın içinde yerini alan Constance'ın "Hazırım" sözünü de duyup, komutanın emir vermesi ile hareket ettiler.

Yolculuk sırasında olabilecek en tuhaf şeylerden biri, belki en güzel olan olacaktı. Constance, arabanın koltuklarında bir defterin olduğunu fark edecekti. Ve bu defteri okumaya karar verdiğinde bunların 5 yıl önce yazılmış olduğu, en şaşalı günlerini yaşayan bir asilzadeye ait olduğunu görecekti.

"Kont Fleming, bir tek kendi okumam için... 1770" şeklindeki notu ile...

Constance, tüm aileleri tanımak gibi bir merak içinde olmamıştı. Fleming soyadını ilk defa duymuştu. Şimdi defterin sayfalarını çevirip çevirmeme konusunda kararsız kalmıştı. Aslında not açıktı. Ama korkunç bir evliliğe doğru giderken Fleming'in yol arkadaşı olmasını tercih edecekti.

Sayfayı çevirecekti:

"12 Nisan 1770:

Şimdi, tam da nasıl bir yaşamdan söz etmem gerektiğini düşünürken, davet gelmişti. Bu alelade ilkbahar gününün güneşi, dostların yokluğunda nasıl soluk diye düşünürken her şey davet ile anlam kazanmış güneşe nasıl bir haksızlık ettiğimin farkına varmıştım. Şimdi etrafta, bahçelerde, kırlar ve doğanın kalbinde nasıl mucizeler gizli görebiliyordum.

İşte, elimde tuttuğum davetiye gümüş altın yazıları ile dostlardan gelmekte. Maskeli baloya davetliyim, heyecanlanmalı ve belki de hazırlanmalı. Geçenlerde gördüğüm biri uğrayacak mı, kimler davetli ki? Maskeli balo, gecenin içinde gündüz gibi parıldayan hanımı tanımamam mümkün mü?

Şimdi şarkı söyleyip dans edelim, isimlerimiz gizli iken bir kez daha şarkı söyleyip dans edelim ve bir kez daha maskeli balonun gece güneşinin, ruhlarımıza güzel oyununu oynamasına izin verelim."

Zamanın en debdebeli baloları, en muhteşem şehirlerinde, en iyi müziklerin dinlendiği salonlarda geçenleri merak etmemek mümkün müydü? İşte, maskeli baloyu anlatırken Fleming, Constance bu defterin gerçek bir hazine olduğunu anlayacaktı. Bu, duygunun hazinesi idi. Maskelerin ardındaki duygunun...

Ve araba hızla yol alırken kırlara uzun uzun bakacaktı, defter hala açık iken. Ve güneşin parıltısı onu aldatırken, o defterle aldanmayı seçecekti:

" 3 Mayıs 1770:

Kırlarda gezerken

Bugün kırlarda gezerken ve güneş altın sarısını bizden esirgemezken, mutluyken, daha bir güzelsiniz. Fazla abarttığımı söylemeyin sakın, "iltifat ediyorsunuz yine" diyerek benden gizleyemezsiniz sırrınızı. Biliyordunuz öyle değil mi, nasıl da büyüleyeceğinizi beni ve çevrenizdekileri. Sırrınız bende saklı, onun için hiç çekinmeyin. Kırlarda gezerken mutluyuz bundan fazlası olamaz, işte kimse duymadan söylüyorum "Sonsuz aşkın sırrını buldunuz öyle değil mi?" . Ve benimle paylaşmayı seçtiniz, aşkın altın rengini.

O altın renkleri görebilenlere ne mutlu, onların artık bir sırrı var... Kırlarda gezerken, yanı başımızda dostlar, gülüşmeler, fısıltılı sözler ve sırrımız. Aşkın altın rengi müzikle sarhoş ederken bizi sakın söylemeyin size iltifat ettiğimi."

Okudukları, onun için bilinmez bir dünya idi. Özgürlüğü asla hissedememişti. Ve şimdi elinde tuttuğu defterde yazılanlar, ona böyle bir yaşam yaşayan birinin varlığından söz ediyordu. Belki hiç tanıyamayacağı, adının bile sahte olarak yazıldığı, bohem hayat süren birinin karalamalarından fazlası değildi.

Her ne olursa olsun, artık yol arkadaşı Fleming idi. Günlerce sürecektir seyahatin başka türlü çekilir yanı olamazdı. İçinde duyduğu nefreti, bir şekilde bu defter yok etmeye çalışıyor gibiydi. Gün sona ermek üzere iken, atları değiştirmek için durdukları yerlerden birinde muhafızların komutanı, Constance'a her zamanki gibi nazikçe davranarak arabadan inmeden önce bilgi verecekti.

"Leydim, dinlenmek için birkaç dakikamız olacak."

Ve Constance her zamanki gibi: "Elbette yüzbaşı, teşekkür ederim."

Ancak kitabı her seferinde, arabada bırakmayı tercih ediyordu. Kimselerin görmesini istemediği belli idi...

Ertesi gün güneş oyunları, defterin sayfalarında yeniden yerini alacaktı. Maskeler hala takılı, Fleming'in kim olduğu bilinmez iken. İşte kırlarda yazıldığı belli olan satırlar:

"17 Mayıs 1770:

Yeni bir yaşam

Elimde değil heyecanlanıyorum. Bir yaşam daha sunulmuş gibi. Sanki hiç sona ermeyecek bir günde o baş döndüren ilkbahar bahçesinde dolaşacakmışız gibi.

Mutluluk damarlarımda dolaşıyor, zehirlerin en güzeli beni yeni yaşamımda karşılıyor. Fazla düşünmeye gerek yok kelimeler dökülüyor müzik yardımcı oluyor.

Zehir sizin elinizden mi? Bilmeliydim. Ne mükemmel bir hayat bu, bir sonrakini düşünmeden onun için tasalanmadan. Bıraktım artık geçmişteki yaraları, ne de olsa zehir sizin elinizden.

Bizim için çalıyor olmalılar, yoksa bu kadar kesin olmazdı notalar; istediğim gibi tekrar tekrar. Şimdi yürüyelim beraber gölün etrafında; kuğular süzülürken, müzik eşlik ederken, bin bir çiçek güneşe gülümserken, beraber yürüyelim yeni bir yaşama."

Kim bilir kimlere, bu sözlerin benzerlerini söyleyip duruyordu, Fleming. Belki hala bunlara devam ediyordur, diye aklından geçirecekti Constance. Ancak satırların giderek romantikleşeceğini bilemezdi.

"10 Haziran 1770:

Kalbinde, gözlerinde ve notalarında yıldızlar

Karanlığın içinde, kalbimizdeki yıldızlar gözlerimize yansırken gülümsemek mümkün mü? Yıllarca gökyüzünde arayıp durduğumuz, sayısını unuttuğumuz yıldızlar, şimdi kalbimizden ağırlaşmaya yüz tutmuş duygu dünyamızdan kopup geliyor biliyorum. Belki sen de aynı şeyleri söylemek istiyorsun, ama... Ama hangimiz söyleyebiliriz ki. O kadar açık ki, senin biriktirdiğin yıldızlar sen olduğun için gözlerinde, benim yazdıklarım o yıldızları gördüğüm gözlerin hikâyesi.

Şimdi bana söyleyeceklerin beni bana anlatmak isteyeceklerin olacak, belki şu piyano devamlı bunu anlatmak için vardı. Her seferinde tuşlarına dokunuşların, benim kalbimdeki ve en nihayetinde gözlerimdekini anlatman için bir araya gelmiş notaların yaratıcısı idi.

Ve şimdi içinden geldiği gibi çal, bir gün bulutlu bir gecede yanında kimse olmasa bile çal. Artık kalbindeki yıldızların bir kısmı da benimkiler değil mi?"

Şimdi defterde, Mozart'tan birkaç satır notanın karalandığını görecekti, Constance. Bunları tanıyacak, vardıkları şehrin büyüğü ile bir kez daha, duyacaktı. Ve Viyana, belki de onun yaşaması gereken yer... Ve belki bir sayfa daha okumalı idi:

"18 Haziran 1770:

Birkaç nota ile aklını başından almayı düşlerken, notaları seçmek belki de hiç bu kadar zor olmamış iken birden şarkıya başlamaz mı biri. Ha ha ha işte tam da bunu çalacaktım, aziz dostum daima sizden iyi bilen biri vardır derler ve bundan sonra büyük konuşmayacağım.

Sadece gülümsemeyin, eşlik edin ki mutluluğumuz katlansın demekteyim. O da ne inanılmaz, notaları daha ben yazmadan biliyorlar. Fazla uzun sürmüyor hayalden uyanmam.

Uyandığımda herkes suspus... Orkestra piyanodan vereceğim ilk notayı bekliyor durumda. İzleyenler, etrafımda nerede ise sabırsızlanmış. Ve işte aklıma takılan o bir dakikalık hayaldeki müziği veriyorum, orkestra şaşkın, sadece ben çalıyorum. İşte o birkaç dakikalık hayal, birden gerçek oluveriyor. Ertesi gün, tüm orkestranın notaları hazır... Onlar çalıyor biz dinliyoruz, birbirimize en güzel sözleri söylüyor, yaşadığımızın farkına varıyoruz."

Ve şimdi 5 yıldan kısa bir süre önce Fleming bu şehirde olmalıydı. Başka türlü olamazdı. Acaba maskelilerden biri O olabilir miydi? Evlenmek yerine şehrin gecesine karışıp, bir maske takıp Fleming gibi bir hayat mı sürmeliydi?

Constance artık dayanamıyordu. Bu sefer, defteri yanına almıştı. Gece kaldıkları yerde, mum ışığında yeni satırları takip edecekti gözleri. Hala, romantik notalar sayfaları süsler iken, yazılanları, sanki bir tutku ile bağlı gibi okuyacaktı.

"20 Haziran 1770

İncitmeden, en ince duyguları değerini vermeli sevgilinin. Senden beklediği dünyanın en güzel tabloları, şarkı notaları ve yazıları iken elinden gelen birkaç sözcüğü bir araya getirmek ise, işte zamanı. Dans için gözlerinin içine baktığını görmem için zamanı.

Şimdi ölümsüz müziklerde dans ederken bulduğunuzda kendinizi, iyi ki yaşıyorum dediğinizde, gerçekten yaşayan ikiniz, her biriniz kendiniz, her biriniz müzik ile benzersiz.

İşte süzülüyorsunuz rüyalarda ve en nihayetinde müziğin sadece bir kısmında, en güzel notalarında gözleriniz ile gerekenleri söyleyip, yaşamın içine katılıyorsunuz."

Fleming'in bunları yazdığı, kim bilir ne kadar yaşam dolu biri idi ki onu, bu kadar etkilemiş, kendine aşık etmişti. Adını vermediği için daha bir gizemli oluyordu. Ve belli ki bunu yapmayacaktı. Öyle ya, sadece kendi okuması için yazmıştı bunları, Kont.

Şimdi Viyana'yı terk ediyorlardı. Sanki notalar, hoşça kal der gibi onları uğurlarken, aşkın doruklarında bir adam ile kadın, ona el sallıyorlar gibi gelecekti. Son bir kez daha, Fleming'in aşk sözcükleri:

"19 Temmuz 1770:

Sevgi dudaklarında

Öylesine açık ki, öylesine kesin ki; beni seviyorsun. Sevgi dudaklarında ve onu almamı sağlayacak bir anı bana çok görmeyeceksin biliyorum.

Sadece söyle bana, bu güzel bahçede dolaşırken nasıl neşeli olduğumuzu unutmayacağını. Şu anda mutluyuz ve gelecekte sevgi dudaklarında... Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.

Müzik okşarken rüzgârla bahçeyi, eminim unutmayacaksın dudaklarımdaki sevgiyi. Biliyorum gözlerin aradığında beni hep hatırlayacaksın o günde, bahçeyi okşayan rüzgârı ve müziği. Ve paylaştığımız sevgiyi."

Yüzbaşı arabanın yanında, atının üstünde belirdiğinde, kız daha fazla dayanamayacaktı:

"Kont Fleming adını hiç duydunuz mu sayın yüzbaşı?" derken adamın tüm hareketlerini süzüyordu. Ve kız bir tedirginlik sezinleyecekti. Haksız değildi, Fleming gerçekten yaşıyordu.

Yüzbaşı:

"Düelloları ile ünlü, kalbi kırık kont" derken biraz arabanın penceresine eğilmiş, sonrasında etrafına bakınarak: "Niye sordunuz?"

Kız, eli deftere giderek: "Hiç sadece, ben de bir düellosunu duymuş olmalıyım. Öylesine, handa konuşuyorlardı da."

Adam şüpheli bakışlarla: "Onun kılıcının tadına bakmak istemezdim. Hikâyelerin anlattığına göre, acımasız bir katilden farklı değilmiş." dedikten sonra atını, önlere doğru sürecekti.

Constance ise, nasıl olup da duygusuz birinin, bunları yazmış olduğuna akıl erdiremiyordu. Yüzbaşı yanılıyor olmalıydı. O adam gerçekten sevmiş olmalıydı ve bunu, en güzel duygularını kaleme almıştı. İşte sözü edilen düello, onu bile yazmıştı:

"21 Ağustos 1770:

Düello

Şimdi tam zamanı, elimi sıkmak istiyorsanız... Bilmelisiniz ki ikimizden biri bu bahçeden canlı çıkamayacak.

Evet, sizin gibi birini tanıdığım için şanslıyım. Bundan mükemmel bir sabah olamazdı düello için. Şanslıyım derken sonuç önemli değil ki; nasıl biterse bitsin, onuru için yaşayanlar bu güzel sabahta şanslıdır.

Silahınızı doğrultun ki umudumu kaybetmeyeyim, iyi bir düello için.

Elbette bizim için çalacaklar bu gece... Ve ertesi gün yeni bir sabahta yeni bir düelloda belki de kılıcımızın tadına bakma şerefini vereceksiniz, başka onurlu birine. Elbette bu sabahtan sonrası olursa aziz dostum. Tüm saygılarımla."

Şimdi gerçeklerle yüzleşmenin zamanıydı. Yolculuğun son günlerine gelmişlerdi. Constance artık defteri, kimsenin görüp görmeyeceğine dikkat etmeden okuyordu. Ve yüzbaşı onu görecek. Üstündeki amblemi tanıyacaktı. Bu Kont'un amblemi idi. Büyük bir tedirginlik ile Constance'a:

"Bu onun amblemi, Tanrı aşkına o defteri bana verin."

"Bu imkânsız." diyerek kız, defterin kabını kapatacaktı. "Onları yazan biri, söylediğiniz kişi olamaz."

"Lütfen şatoya girmeden, bana teslim edin defteri."

Oysa Constance kararlıydı bunu yapmayacaktı. Ve şatoya vardılar. Evleneceği adam, bir Marki idi. Ve ondan nefret eden sayısız insan vardı. Onu kapıda karşıladı:

"Bu güzellik için yıllarca beklemeye razı olabilirdim." derken sırıtıyordu:

Ve Constance, asla gerçek anlamda, onun eşi olmayacağını belli edecekti: "Benim sevdiğim Kont Fleming'dir." diyecekti. Marki çılgına dönmüş halde:

"Buna inanmıyorum, siz... O inanmıyorum."

Defteri göğsüne yakın taşıyarak, kasvetli şatonun merdivenlerinde yürüyen kız, birkaç gün sonra bir haber alacaktır.

Kont Fleming, yapılan bir düelloda yaşamını yitirmiştir. Müzik Viyana'da Requiem'dir. Constance, o Marki gibilere, asla teslim olmayacaktır. Ve o defterin son sayfalarını gözyaşları içinde okuyacaktır:

"17 Aralık 1770:

Ve zaman akıp gider, hepimiz için...

Birden hepsi kayboluverdi, herkes tüm seslerini saklamaya karar verdi. Bir zamanlar senin müziğin ile dans edip, yaşayanlar bu sefer yerlerini kendinden sonrakilere bırakmak için değil, kendi sonlarının müziği için seni seçmişti. Onlara son müziklerini verdin.

Ve şimdi, şaşalı günlerden geriye, elinde kırık bir maske, hatırlayamayacağın mektup sözleri ve her notası aklında olan besteler kaldı. Sokaklarda, hoyrat çocukların eğlencesi kimsesizi...

Ama dur son bir sonradan gelen seni tanıyacaktı. Ve bir kez daha senin şarkıların çalınacaktı. Yazdığın en güzel mektup, en gerçek olanı bir çocuğu etkilemiş olmalıydı. Değerli olduğunun kanıtı, son günlerinde seninle eğlenen değil biraz da değer verip, tüm ciddiyeti ile maskeleri taşıyanlar olacaktı.

Sonra, sonra en duygu yüklü olanlar da yerini alacaktı baloda. Ve tıpkı gençlik yıllarındaki gibi, sonradan gelenlerin yaşam ile ilgili sözleri, senin notalarının müziği ile aynı zamanda yaşamayı seçebilecekti.

İşte, tüm yalnızlığını senden alıyorum diyen çocuğa, sonsuz sevgi ile bağlanmayıp da ne yapacaktın. Yaşadığın tüm dehşetin ve acı, mutluluk mükemmeliyetinin notalarını yaşayanlara bırakıp gitmeden önce, değer verilen olmanın tüm coşkun duyguları ile kalem elinde son bir nota... Yazmak için artık çok geç iken son notayı... Yazdığın yüzlerce sayfayı, çevirip okuyan sonradan gelenleri, belki de hiç dinmeyecek kasırgalar, doyumsuz duygular ile yapayalnız bırakırken, sen; yüzyıllar boyunca, hep o şarkıda, en içten kahkahalarınla bir kez daha ay ışığında dansını edecektin."

Constance O ana kadar başından geçen bir kaç haftayı anlatmıştı bu deftere. Kont Fleming'in defterinden faydalanarak elbette. İşte tutku bir kez daha kendini göstermişti. Ölümsüz yaşamımızda en büyük silahımız tutku...

Şimdi herkes mutlu iken Viyana'da Constance düşüncelere dalmıştı. Bu düşünceler, insanın dünyadaki yerini sorguladığı, belki yaşamın, adalet duygusunu sarstığı bir dizi olayla karşılaşmış olmasından kaynaklanıyor gibiydi. Marki ile evlenmesi için yollanması, Kont Fleming'in daha onu yeni tanımaya başlarken ölüm haberi, her şeyi daha iyi görmesine sebep olmuştu.

Kuzen Caty ve kuzen Amadeus'un mütevazı apartmanında kalıyor, belirsiz bir geleceğe yelken açıyordu.

Ama zaman ilaç gibiydi ilkbahar bitmeden iş bulacaktı bile. Belki eğitimini kullanabileceği örneğin özel ders verebileceği imkânlar olabilirdi. Ve öyle oldu Fransızca ve matematik dersleri vermeye başlamıştı. Viyana, artık yaşadığı yerd.

Ve Viyana'da müzik asla bitmezdi. Bir çevre edinmede kuzenleri ile her şey kolaydı. Kuzen Caty soracaktı:

-Mutlu musun Constance?

-Hem de her zamankinden fazla Caty. Kötü günleri geride bırakmak için...

-Tam da bunu söylüyordum, diye sözünü kesecekti Caty. Seni artık karamsar görmek istemiyorum.

-Peki

Bunu söylerken aklına Kont Fleming'in günlüğü gelecekti. Talihin kuzenleri ve kendisinin yanında olmasını dileyecekti. Ve Viyana'da müzik asla bitmezdi...

Fleming

Kont Fleming hakkında daha fazlasını öğrenmek için, Viyana'da olması yeterliydi. Konuşmalardan duyduklarının yarısından fazlasına inanmayacaktı. Onun acımasız olduğunu, düzensiz hayatını anlatan birini duyduğunda artık dayanamayacaktı Constance:

-Sırf bu sözlerinizden dolayı sizi düelloya davet ederdi bayım ve Tanrı biliyor ya bunun olmasını isterdim.

Adam bu sözleri duyunca küstahça sözlerine devam etmekte kararlıydı.

-Sanırım onu yakından tanıyorsunuz genç hanım, onun ne yapacağını tahmin ettiğinize göre.

Bir davetin ortasında bu şekilde konuşan biri yeterince tepki alırdı, ancak adam kendinden emin görünüyordu. Caty dayanamayıp söze karışacaktı:

-Bir genç kıza bu şekilde saldıran biri, herhalde budalanın tekidir bayım, adınız neydi.

-Viskensin, ve siz ikiniz ile daha fazla...

-Ve Bay Viskensin şimdi düellonuzu aldınız, diye sözünü kesen herkesin sesini gür sesi ile bastıran uzun boylu, yapılı, kahverengi dalgalı saçlı, gözleri derinlikle bakan biriydi. Onun sesi ile irkilen salondakiler merdivenleri inişini, iki yana doğru ona yol açacak şekilde kolaylaştıracaktı. Bizimkilerin yanına geldiğinde adam Caty ve Constance'ı nazikçe selamlayacak ve Viskensin'in irkileceği şekilde eldivenini yüzüne çarpacaktı.

Ve Constance o merdivenden inerken anlamıştı. Birisi kendini tutamadı ve:

-Bu Kont Fleming.

Düello hiç olmayacaktı. Viskensin denilen adam, silahlardan anlamadığı gibi sözünün arkasında da duramayacak biriydi. Bu Fleming'in edindiği düşmanlara bir kişi daha eklenmesi demekti.

Peki ya ama Kont Fleming'in nasıl oldu da ya da hangi sebeple öldüğü haberi tüm Viyana'ya yayılmıştı. En azından iki ay boyunca, kimse onu tanımadan nasıl olup da kendini gizlemişti. Ve neden?

Buna cevap basitti:

-Kendimi tanıyım hanımlar, derken Constance'ın elini uzatması ile küçük bir öpücük, aynı şekilde Caty'nin de biraz gülerken küçük elinde bir anlık öpücük, ben Fleming, majestenin sadık hizmetkârı, Caty dayanamayıp söze girecekti:

-Haksızlıklara dayanamayan yüce yürekli Kont, diyecekti. Bu sözleri ile Fleming'in gür kahkahası ve salondakilerin bir kısmının onlara eşlik ederek kahkahaları...

Ve Fleming devam etti, kuzen Amadeus da onlara katılmıştı:

-Evet, dost kim düşman kim ayırt etmek için ve düelloların dışında neler yapabilirim görmek içindi bu saklanma. Ve işte buradayım, dediğinde salonda bir uğultu kopacaktı. Devam etti Fleming:

-Ama yanılmıyorsam sizlerle ilk defa tanışıyorum, dedi kuzenleri kastederek. Amadeus yanıtlıyacaktı:

-Constance şehirde yeni ve benimle kardeşim Caty sizin ününüz ile yarışamaz, dedi ve tekrar kahkahalar...

Constance nasıl olurda kendisini böyle hararetle savunurdu ki. Onun hikâyesini biliyor muydu? Bakışlardan bir şeyler çıkartmak zordu. Ama onunla gece bitmeden tekrar konuşmaya kararlıydı. Ve müzik tekrar başladığında, o müzik henüz yazılmamış olsa da, herkes dikkatini orkestraya verecekti.

O gece bir daha görüşemediler. Bu, olayın daha da gizem kazanmasına sebep olacaktı. Kont, Constance ismini aklında bir yere ve elbette en kısa sürede, evinde vereceği geri dönüş davetine çağrılacaklar listesine yazmıştı.

Constance o geceden sonra, Kont Fleming'in defterinden okurken, tıpkı hayal ettiği gibi biri olduğunu düşünmeden edemiyordu. Defterdeki romantik adam derinlere bakan gözlerde gizliydi. Ve onunla tekrar konuştuğunda neler söyleyeceğini merak ediyordu doğrusu.

Bir konu daha vardı; defter. Onu iade etmeli miydi? Yanından ayıramadığı, hayatının en zor anlarında ona bir can yoldaşı olan hayalin defterini... Peki ya okunmaması gerektiği halde okuduğunu duyunca Kont'un tepkisi ne olurdu?

Soruları bir kenarı bırakacaktı, Kont Fleming'e defterden bir şeyler söylemeye karar vermişti ve hemen sonrasında defteri ona teslim edecekti. Bunu, Kont'un mutlu bir anı olacak olan, ilan edilen, geri dönüş davetinde yapmaya karar vermişti.

Şimdi defteri açtı ve kendi kendine okudu:

"Ve şimdi, şaşalı günlerden geriye, elinde kırık bir maske, hatırlayamayacağın mektup sözleri ve her notası aklında olan besteler kaldı. Sokaklarda, hoyrat çocukların eğlencesi kimsesizi...

Ama dur son bir sonradan gelen seni tanıyacaktı. Ve bir kez daha senin şarkıların çalınacaktı. Yazdığın en güzel mektup, en gerçek olanı bir çocuğu etkilemiş olmalıydı. Değerli olduğunun kanıtı, son günlerinde seninle eğlenen değil biraz da değer verip, tüm ciddiyeti ile maskeleri taşıyanlar olacaktı. "

Pencereden bir ozanın sokak şarkısı geldi. "Ne kadar içten ve ne kadar ölümsüzlüğü arayan" dedi. Defterin o sayfasına gülümsedi, bir damla gözyaşı kâğıtla buluştu ve kapağını kapattı.

Beklenen davet günü gelmişti. Kont Fleming'in dönüşü kutlanıyordu. Sıcak bir yaz havası vardı, hafif meltem esintisi İlbahar'ın son günleri olduğunu anımsatıyordu. Fleming çok zengin biri sayılabilirdi ancak eline para geçtiğinde cömertçe harcardı. Sadece mülkünü elinden çıkartmazdı. Majesteye danışmanlık yapmıştı. Ve aileden kalanlarla harikulade bir yaşam sürmekteydi. Bu davet için masraftan kaçınmayacaktı.

Bizim kuzenler, gecenin içinde aydınlanmış bir peri masalı gibi görünen malikâneye, diğer konuklar gibi geniş araziye aşip ulaşacaklardı. At arabalarının sıraya girdiği giriş, daha şimdiden kahkahalar mutluluk sesleri, hasret gidermeler ile dolmuştu bile. Kont Fleming gelenleri karşılarken şunu ara sıra tekrarlıyordu:

-Gördüğünüz gibi aziz dostum, bir hayalet değilim.

Kahkahalar, kahkahalar, kahkahalar...

Constance, Caty ve Amadeus ile diğerlerine ayırdığından fazla zaman ayıracaktı Kont:

-O sevgili dostlarım iyi ki geldiniz. Amadeus içkilerin tadına bir bak istersen. Caty'di değil mi? Evet neden müzisyenlerin notalarına göz atmıyorsunuz, diyerek kuzenleri karşılamış ve onları Constance'dan ayırmıştı. Kuzenlerin sesleri diğerlerine karıştığında bir kaçamak anında bahçede Kont, Constance'ı yalnız yakalayacaktı. Fleming, Constance'da ne olduğunu, neden ondan bu kadar etkilendiğini çözebilecek miydi? Söze girdi:

-Sevgili Constance, iyi ki geldiniz. Size teşekkür etmeliydim, ismimi bu şekilde koruduğunuz için.

-Sayın Kont, biliyorum bu size garip gelebilir ama bende size ait bir şey var, derken Constance'ın sesi titriyordu.

- Boş verelim bunları, benden çok sizden konuşmak istiyorum, dediğinde Constance ailesinden ayrılma sebebini ve kuzenlerini kısaca anlatacaktı. Asıl mesele olan defterden söz etmemişti ama bunun için bir yol bulmuştu. Defterden sözleri ezberinden okuyacaktı:

- İncitmeden, en ince duyguları değerini vermeli sevgilinin. Senden beklediği dünyanın en güzel tabloları, şarkı notaları ve yazıları iken elinden gelen birkaç sözcüğü bir araya getirmek ise, işte zamanı...

Fleming sanki aşkı yeniden bulmuş gibi o satırları tamamlayacaktı:

- Dans için gözlerinin içine baktığını görmes için zamanı.

Constance okumaya devam ederken, Fleming ona iyice yaklaşacaktı:

-Şimdi ölümsüz müziklerde dans ederken bulduğunuzda kendinizi, iyi ki yaşıyorum dediğinizde, gerçekten yaşayan ikiniz, her biriniz kendiniz, her biriniz müzik ile benzersiz.

Son cümleyi ikisi beraber söyleyecekti:

-İşte süzülürsünüz rüyalarda ve en nihayetinde müziğin sadece bir kısmında, en güzel notalarında gözleriniz ile gerekenleri söyleyip, yaşamın içine katılıyorsunuz.

Constance biraz mahcup bir ses ile Fleming'e:

-Defterinizi okuduğum için başışlayın Kont. Ama öldüğünüzü duyduğumda hissettiklerimin karşılığı sayabiliriz belki. Evet, O defter ve isminiz beni o korkunç Marki'den kurtaran yegâne şey oldu, diyecek ve hemen defterin getirilmesi için uşaklardan birine emir verecekti.

Defter geldiğinde Kont son yazılan sayfayı açacak ve:

-Gözyaşı, diyebilecekti. Defter elinde bir dakika boyunca hiç konuşmadan Constance'a bakacaktı. Ve tekrar konuşacaktı:

-O zaman ben olan beni tanıyorsun sevgili Constance, ben de senin öykünü dinledim ve içten duygularım senindir artık. Defter sende kalsın ve kırlarda yapacağımız yarınki gezimize getir onu lütfen. Ve gözyaşının yerini kahkahalarımız alsın bir süreliğine.

-İyi ki yaşıyorsunuz, dereken genç kız, yanağına bir öpücük konduracak ve diğerlerinin arasına karışacaktı.

Gece ilerlemişti davetteki diğer kişiler Kontun etrafını son kez sardığında kadehler son kez kalkacak ve gece tamamlanacaktı. Herkes gittiğinde sadece iki kelime Kontun aklında ve dilinde yer edecekti.

-Sevgili Constance.

II. Bölümün Sonu

III. Bölüm

-Balo açılış-

Katıldığımız davet ve baloların ihtişamı, müzik ile ışık ile giysiler ile ve mekân ile açıklanamazdı... En yaklaşan müzikti, çünkü Onun güzelliğini anlatan en güzel şey müzikti. Rene kollarımda süzülürken müzik ile dans bize en mutlu anlarımızı yaşatırken, ne kadar da tasasızdık.

İşte bir vikontun düzenlediği balodayız. Elbette saygı görüyoruz. Arabalar eve ardı ardına gelmeyi sürdürüyor. Bütün bunların en iyisi Comet'in bizi yalnız bırakması. Sanırım unvanım bile ona güven vermiyor ama Rene'yi kıramadığı belli oluyor. Ve belki bana karşı bir sevgi de taşıyordur diye düşünüyordum.

Ve Rene en güzel elbiselerin içinde bir mücevher, bugün mavi bir elbise giymiş... Yeşil, boncuk gözbebekleri ile bana bakıyor. Arabada çok konuşmuyoruz:

“Baloları seviyor musun Rene, operayı ya da kırları?” derken bekliyorum.

Elimi tutuyor ve “Hepsi seninle anlamlı Andre”, diyor.

Araba müziğe ulaştığında bu sefer baloya karışıyoruz. Konuşmalar ve konuşmalar... Müzik ve müzik... Dans ve dans... Sadece ikimiz için Rene ve Andre...

Vikont çok nazik, sanki sonsuza kadar müzik çalmalarını söylemiş gibi. Ve Rene ile gece ilerliyor. Bahçeye çıkıyoruz. Konuşacaklarımız olacak...

-Bahçe-

Şimdi, iki sevgili, Viyana ilkbahar gecesinde her şeyin uzağında yıldızların ve müziğin kollarında bahçedeydik... Keder dolu dünyada, aşkın yeri olabilir miydi? Tüm dünyadan sakınılması gereken bir varlığınız olduğunu düşündüren kötülüklerle, baş etmenin bir yolu var mıydı?

“İşte kollarımdasın Rene, seni sevdiğim her an bana verilmiş bir hediye...”, derken Onun tapılası yüzünde yanaklarında gezdiriyordum parmaklarımı.

“Andre, dünyanın merkezinde biz varız ve bu müzik... Bu müzik sonsuzluk...” diyebilen dudaklara dokunuyorum. Bir an sessizlik.

“Seni sonsuza kadar unutmayacağım Rene...” ve sonunda iki aşğın biraz da meydan okuyan öpüşmesi...

İşte Onu böyle sevmiştim. Ve O bahçe hep anılarımda olacaktı. Rene'nin, o insanın içini ısıtan gülümsemesi, o mükemmel gözleri, dudaklarının sevgi dolu dokunuşu ve kollarımda herkesten sakındığım değerli varlığımı, tuttuğum o bahçe...

-Ve gece biter-

Tüm hayallerimiz gerçek olduğunda, uyanmak istemeyiz gerçeklerden. Artık hayal dünyasının toz pembelerine boyanmış sokaklar, evler, şehir vardır. En sevdiğiniz yanınızdadır. Ve belki karanlık bile baş edilebilir bir şey olacaktır.

Onu tanıyordum, sevdi mi tam sevenlerdendi. O Bahar ile gelmişti. O Rene idi. Başkası değil. Başka bir ruh, başka olan hiçbir şey değil. O saf, o saf sevgiydi. Aşk, gençliğin ilk sevgilisi, hayali, güzel büyüü...

“Rene seni eve götürdüğüme göre bir çılgınım. Seni asla yanımdan ayırmamalıyım. Comet’e açıklamalıyız. Artık biz, bizim aynı kaderi paylaşmaya karar verdiğimizizi, baban Marki Pierre Flaubert’e bildirmenin zamanı geldi” ,derken Bahçeden ayrılmış baloyu bitirmiş geri dönüş yoluna çıkmıştık. Yağmur başlamıştı. Ve Rene’yi düşüncelere gömen sözlerim ile yağmur sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Ve kız konuştu:

“Babam bizim evliliğimizi onaylayacaktır. Tüm bunlar rüya gibi, sadece uyanmaktan korkuyorum Andre.”

Şehrin içindeki konutlarına vardığımızda geç vakit olmuştu. Arabadan inmeden önce, beni öpecekti ve diyecekti ki: “Ben Comet’e söylerim.” Yağmurda hizmetindekiler onu karşıladığında belli ki dünyanın en mutlu kızı oydu ve öyle davranıyordu. Etrafındakilere neşe ile yaklaşıyor, herkes onu seviyordu.

Arabadan inmedim ama balkonda, mum ışıklarında Comet’i görecektim. Karanlıkta, sessizce bekleyen, sanki dünya üstünde olup biten her şeyi bilen... Rene’nin, Onun yanına koşup neşe ile odayı aydınlatması...

Ve gece biter. Arabayı sürmeleri için seslendiğimde aklımda Rene, etrafımda yağmur, şehir ve kulaklarımda bu geceki müzik...

-Rüyanın dediği-

O gece, uykuya dalmadan önce düşündüğümü, hatırlıyorum şimdi. Hiç bitmesin bu düş gibi günler diye düşünüyordum. Bir yandan da, daha güzelinin olamayacağına emindim. Ve gördüğüm rüyadan söz edeceğim:

Malikânelerden birinde, yaz gecesinde iyi ışıklandırılmış süs havuzunun kenarındayız. Rene her zamanki gibi ince, zarif ve düşüncelerle dolu. Havuzdaki nilüferleri işaret ederek bana sesleniyor:

“Onların ömrü ne kadardır Andre?”

“Bunu hiç düşünmemiştim, yaz bittiğinde...”

“Yaz bittiğinde, beni yine kollarında tutacak mısın Andre Fleming?” derken işaret ettiği nilüferlere bakıp, korkusunu dile getiriyordu.

“Nilüferler yeniden açacak. Bu yaşam bittiğinde bile, tekrar seveceğim seni, Rene Flaubert”, derken ona yaklaşıyorum işaret eden parmağı ve eli kavıyorum. Bir öpücük. Rene gülümsüyor. Tekrar nefes almaya başlıyor.

Ve müzik tekrarlanarak çalınıyor. Bu birbirimizi kaybetsek bile tekrar bulacağımızın kanıtı. Hep birbirimizi bileceğimizin, sevgiyi hep yaşayacağımızın... Rene'nin kahkahası ve rüyanın sonu.

Onu kaybetmeyeceğim, rüyanın dediği tam olarak bu. Gündüz oluyordu balkona çıkacaktım, artık emindim rüyanın dediği olacaksa, bu karanlığın bile aşılması demektir. Sonsuzluğun sırrı. Şimdi sevgi ile sarhoş gün doğumunda, kuşların resitali ile aklımda müzik ve Rene, “Ne güzel bir rüyaydı”, diyecektim.

-Bir gezinti-

O gün, onları bir gezintiye davet etmişim. Hem Comet, hem Rene buna katılacaktı. Yeşilin bin bir tonu Onun gözlerinde iken, doğrusu başka yere bakmak zor geliyordu. Ve Onları sabah saatlerinde, malikânemin girişinde karşıladım.

“Kahvaltı yapmadınız diye düşünüyorum, Eğer...” , sözümü kesen Comet olacaktı.

“Ben katılamayacağım, ahırlarınızı merak ediyorum, izin verirsiniz atlara göz atmak istiyorum sevgili Kont”, dediğinde yüzünde acı bir gülümseme vardı. Doğrusu bu adamı, hiç bir şey yerken veya içerken görmemişim. Tam onaylayacakken araya Rene girdi.

“Olmaz Comet bir şey yemesen de bizle biraz oturmalsın”, dedi ve Comet'i adeta sürükleyerek içeriye götürdü.

“Kahvaltıyı arka tarafa hazırlatmışım. Bahçelerin güzel havasını değerlendirelim”, diye onlara yol gösterdim. Comet biraz sıkıntılı:

“Eh öyleyse”, diyebildi.

Kahvaltıda hiçbir şey eksik değildi ve dünkü yağmurun güzel ferahlığı, her yerdeydi. Ve tabii Rene, onun böyle iştahla yemesi hem Comet'i hem beni şaşırtıyordu.

“Haydi ama artık dolaşmaya gitmeyecek miyiz?” diyebildi Comet. Oysa kahvaltının başlangıcıydı. Rene yanıtladı:

“Sevgili Comet, bu güzel günde çok neşelisiniz. Elbette, benim olduğum kadar olmasa da...”

“Ya ne demezsiniz küçük hanım.” Kahkaha sesleri ve zamanın ilerleyişi...

Atlara kontrol etmeye gidiyoruz, Comet ve ben yalnız kalıyoruz. Comet bunu değerlendiriyor.

“Beni iyi dinleyin Kont, konumunuz ne kadar iyi olsa da eğer onu incitecek bir şey yaparsanız, intikamım korkunç olur.” Ve o anda ahırların karanlığında turuncu, kehribar rengindeki gözbebeklerini fark etmeme izin verecekti. Yakama yapışması fazla uzun sürmedi: “Niyetini belli et!”

Tüm gücümü kullanarak bir iki adım geriye çekilebildim. Atlar huysuzlanmıştı. Bir rezalet çıkmaması için elimden geleni yapıyordum: “Biz ciddiyyiz Comet. Rene sana anlatacak ve Marki Flaubert’e de mektup yazacak.”

Comet elini havaya kaldırıp tersini göstererek: “Ciddilermiş. Peki, Kont, artık son sözünüzü söylediniz.” Tam da aklımdan geçeni söyleyecekti şimdi: ”Onu karanlıktan ve her şeyden koruyabilecek misiniz? ” O korkunç silüete ışıktan bir parça yansıdığına yüzündeki sertleşmiş ifadeyi görebilecektim. “Bir rüya gördüm ve umut vericiydi” ,dediğimde adam birden gülerek “Bir rüya...” diyebildi. Sonra devam etti ben ise kızmaya başlamıştım:

“Bir rüya, tam olarak ne gördüğünüzü size anlatabilirim Andre: Sonsuzluğun sırrını gördünüz. Ve onu sonsuza kadar seveceksiniz. Şimdi görmeyi unuttüğünüz kısmı anlatayım: Onu koruyamayacaksınız. Yitip gidecek.”

Söylediğim gibi kızmıştım: ”Rüya Nilüfer çiçeklerinin tekrar tekrar açması ile ilgiliydi ve bizim aşkımız bitmeyecek. Ve belki Onu koruyamam ama sana, bunun için hesap vermeyeceğim.”

Ve iki at seçip devam edecektim. Adama ters ters bakarken onun da bana aynını yaptığını görecektim.

Ve Rene, öylesine mutluydu ki O gün bütün öğle at bindik... Onun için endişelenen kalplerle bir yanında Comet bir yanında ben... Yalnız kaldığımız anlardan birinde, Rene bana aynen şunu diyecekti: “Rüyanı çok beğendim Andre...”, oysa Ona anlatmamıştım bile. Aynısını görmüş olmalıydı ve biz at sürecektik uçsuz bucaksız kırlarda bahçelerde...

-Tüm bildiğim-

Comet’e gereken cevabı vermiştim. Ama kendime henüz yanıt verememişim. Rene’nin geleceğinden endişe eden sadece Comet değildi elbette. İçim içimi yiyordu. Comet’in kehaneti, sevdiğimi koruyamayacağıma dair sözleri aklımda fırtınalar yaratıyordu. Daha önceleri de düellolar yapmış ve onurumu korumuştum, hayatımı da tabii. Ama başka bir canı her şeyden korumak... Bu başka bir şeydi.

At binerken rüyadan bahsetmişti Rene, sanki beni gözetiyordu. Sanki Comet ve ikisinin bir sırrı vardı. Bu sırrı öğrenmeliydim aramızda hiçbir şey olmamalıydı. Bu çok sevdiği Comet bile olsa, benim yerim ayrı olmalıydı. O gece soracaktım her ikisi de yanımda iken:

“Comet’e bir rüyamdan söz ediyorum ve her ayrıntısı biliniyor, bunu nasıl başardınız Rene?” derken Comet’in gülümsemesi sinirimi bozuyordu.

Rene söze nasıl gireceğini bilemez bir halde: “Tahminim doğru senin neler hissettiğini ben de hissediyorum, Comet’e bahsettim.”

İkna olmamıştım:” Sen Comet, karanlık bir yönün var, o parıldayan gözlerle bana öylece bakıyorsun ama gerçekleri gizliyorsun”, dediğimde adam biraz ciddilemişti Rene’ye bakarak sorusunu sordu:

“Anlatmalı mıyım?”

“Neyi?” diyebildim.

“İnsanüstü özelliklerimi Andre...” diye yanıtlarken sırtını dönecekti.

“Bu gülünç tiyatro nedir Rene?” ve kız fazla beklemeden:

“Comet bir vampir Andre, yüzyıllardır bu dünyada yürüyor...”

“Yıl 1600’dü Roma’da Giordano Bruno’nun yakılışını görmüştüm, sana her ayrıntısını anlatabilirim. Bu dünya üstünde pek çok kötülük gördüm. Ama Rene gibi güzellik, iyilik, sanat da gördüm. Evet, ben bir vampirim ve çok zamandır Rene’ye bağlandığım gibi bağlanmamıştım ve şimdi siz çıktınız sevgili Andre. Kararlı, insanlık için bir umut siz. Rene için bir gelecek var tabii ama bazen ona da ölümsüzlerin dünyasında yer açmayı hep düşündüm. Sadece bir canavar olmak istemeyeceğine karar verdim.”

Tüm bu sözler dünyanın değişmesi için yeterliydi. Comet’in penceredeki yansımasında parıldayan gözleri seçilebiliyordu. Ve sırtını döndü:

“Ve şimdi Rene ile güzel bir yaşamınız olması için elimden geleni yapacağım”, dediğinde normal bir adam gibiydi. Salonu terk etti ve Rene peşinden koştu. Ya çıldırıyordum, ya da bu çılgınlık gerçektir.

III. Bölümün Sonu

IV. Bölüm

-Karanlık-

Evden ayrılışları bir yıldırım hızındaydı. Onlarda inanılmaz bir şey vardı ama vampirler biraz fazlaydı. Bu nasıl bir hikâyeydi. Rene buna nasıl inanırdı. Daha önceden duyduğum batıl inançlar, gerçek olamazdı ya. Tek açıklaması vardı; Comet, Rene'nin koruyucusu olduğu için kız onu gözünde yenilmez biri gibi görüyordu. Ona bağlıydı ve Comet de bunun sürmesini istiyordu. Vampir olduğunu söylerlerken kastettiği her ne ise bunun açıklaması sadece buydu.

Bir gün boyunca, onlardan haber alamayacaktım. Her zaman kaldıkları yerlerinde değildiler ve hizmetkârlar sır vermiyorlardı. Çaresiz bekleyecektim ve onların konuşmalarını hayal edecektim. Şimdi tam olarak şunları konuşuyor olmalıydılar:

“Ona söylememeliydin Rene, ona güvenebilir miyiz?”, Comet karanlık bir ifade ile kıza soruyor.

“Ona her şeyi anlatmaya karar verdim. Bilmek hakkı. Dur, biraz olsun sakinleş Comet”, Rene Comet'in yüzüne dokunuyor. Onu sevdiğini belli ediyor.

“Hayır, sevgili Rene, bunu bilmesi her şeyi değiştirir. Artık korumama ihtiyaç kalmamalı. Diğerlerini buralardan uzak durmaları konusunda uyardım. Tüm yapabileceğim bu. Andre'nin yeni sorular sormasını önlemek için ben de gitmeliyim. Çok mutlu ol güzel kız. Elveda.” Comet bunları söylerken, adeta içi yanıyormuş gibi, bir ifade taşıyor.

“Demek ayrılık vakti benim karanlık koruyucum. Gitmemen için ne yapabilirim, ağlasam ve ağlasam...” kız gözyaşlarına hâkim olamaz. Comet sevgi ile yaklaşır, elini öper:

“Seni unutmuyacağım. “ ve karanlıkta at arabasına binerek uzaklaşır. Yağmur yağmaktadır ve hüznün her yerdedir.

İşte tam olarak bunları konuşmuş olmalıydılar o gece. Artık Rene yalnızdı ve tek mutluluğu bendim. Vampir hikâyesini ona hiç sormayacaktım. Bunu Ona sormanın çocukça olduğunu düşünüyordum. Belli ki O da hiç bu konuyu açmayacaktı. Yaz günleri gelmiş, biz ise kırlarda, Viyana'da müziğin büyüğü ile bazen Comet'i de düşünerek, iki âşık tasasız günler geçirecektik.

-Yollar-

“Oysa O, şimdi nerelerdedir kim bilir Andre?” Rene elbette Comet'in gidişinden bahsediyordu. Doğrusu bunu ben de merak ediyordum. Onu bir dost olarak görebilirdim, yıldızlarımız Rene sayesinde buluşmuş olabilirdi. Belli ki artık riski göze almış ve Rene'yi yalnız bırakmıştı. Ve şimdi Rene'ye bir şeyler söylemeliydim:

“Comet'in de şimdi, bizi düşündüğüne eminim, sevgili. O kalbi büyük bir adam” derken oldukça dikkatliydim. Değerini tartarak konuşmuştum. Ve Rene elbette bir mutluluk anı gibi yeşil gözbebekleri parlayarak:

“Öyle değil mi Andre? Elbette bizi düşünüyordur...” Gece olmuş biz Viyana sokaklarında Comet Avrupa’nın kim bilir neresinde aynı yıldızların altında, 1770 yazını yaşıyorduk. Ve Comet diye düşündüm, nerelerdesin gerçekten? Rene’ye göndermek için yazdığı ancak hiç göndermediği bir mektuba yıllar sonra ulaşacaktım. Evet, O gün yazılmıştı. Onu düşündüğümüz o gece:

“Yollar Rene tam bir ayrılık, sanki yakınımdaymışsın gibi hissettiğim her gecede, tekrar yollar... Arabanın o gürültüsü, o dayanılmaz müzik, o ayrılık, o yollar... Seni bırakışım çok ani oldu ama olması gerektiği gibiydi. Bunun bir sonsuza kadar veda olduğunu düşünme, bir gün seni görmek tüm isteğim.

Düşüncelerimde o güzel kızın, narin elleri, nazik sözleri. Seni unutmayacağım Rene Flaubert, işte yine yollar arabacıyı bekletiyorum son bir mektup için her zaman vakit var. Yazabilirsem yenilerini de yazarım. Bunlar sana verebildiklerim sevgili Rene. Hep senin Comet.”

Bu mektubu okuduğum her sefer, onların nasıl bir dost, nasıl bir ikili olduklarını anladığıma emin oluyor ve keşke her şey iyi gitseydi demeden edemiyorum. Ve yollar serin, yollar yalnız, bunu Comet’ten öğrenecektim.

-Bir tanıdık-

Her şey durgun iken, Rene’nin gözbebeklerinde fırtınalar kopuyordu. Belki tek tasamız Comet’in gidişi olabilirdi, ama aynı fırtınalar bende de gemilerimi zorluyordu. Hiç bitmeyecek kendini dünyadan sakınma çabası... Rene’yi koruyamayacağımı, Onun yitip gideceğini, bir kızgınlık anında söylemiş olmalıydı, Comet. Bana güvenmese idi, bırakıp gitmezdi tüm varlığını.

Bazen, hayatın akışında her şeyin çözümlenmesi, en iyisi diye düşünürdüm. Mutlu olmak için olacakları düşündüğün zamanları en iyi şekilde ayarlamak belki gerekliydi. Bu yüzden eğlenceyi hiç bırakmadık Rene ile. Müzik her yerdedi. Ve İlkbahar’da bizi konuk eden, nazik Vikont Franz Haydn ile tekrar karşılaşacaktık, bir konserden sonra. Yanında kızı 11 yaşında Lena ile birlikte, bizle konuşmak için yaklaşacaklardı.

“Vikont bu güzel gecede karşılaşmamız ne kadar harika, kızınızı bize tanıştırmayacak mısınız?” Rene gülümsüyordu fırtınalar dinmişti.

“Bu Lena saygıdeğer dostlarım, sizi tanımak istedi”, diyerek yanıtlarken Vikont Rene’nin eline öpücüğü kondurdu.

“Belki daha çok zaman geçirmek...” diye konuştu çocuk. “Onları göl kenarındaki gece partisine davet etmeliyiz baba.”

“Elbette bunu düşündüğün iyi oldu Lena, kızımın dediği gibi davetlimizsiniz...” dedi Vikont. Rene’ye, o anda en güzel yaratığa bakıp yanıtladım. “ Elbette küçük hanımın ve sizin davetiniz çok cazip, katılacağız ve belki sürprizlerinizi de bekleyeceğiz.” Küçük kız hayatından memnun bizi selamladı ve Vikont onu izledi:

”Teşekkürler”, saygı ile selamını vererek yanımızdan ayrıldı. O anda Rene’ye baktım gözbebeklerindeki fırtınalar yine başlamıştı. O baba ve kızı onu etkilemişti. Belliydi Comet hep oradaydı.

-Ebedi Yaşam-

Sahip olduklarımız birçok kişinin düşlerinde gördüğü gibiydi. Madden ve ruhen hiçbir eksikimiz yok gibiydi. Sadece Comet... Rene, her geçen gün, dünyasının onsuz olamayacağını fısıldıyor gibiydi. Aşkımız şimdilik yeterliydi ama yeni bir şeyden söz etmeye başlamıştı:

“Ebedi yaşamı düşündün mü Andre, rüyan gerçekten çok güzeldi; sonsuza kadar açan nilüferler... Ya bu yaşam süresi yetmezse bize... İnanç dışında bir şey daha var, Comet, karanlık olduğunu söylüyor ama ben öyle düşünmüyorum...”

Bu sefer gerçekten kendimi kaybedebilirdim ama Rene’nin sevgisi...”Comet! Elbette sevgili, yine sevgili Comet. Onun nasıl da kalbi büyük, yüce duygulardan anlayan biri olduğunu söylemiştim. Ama ebedi yaşam, bu onun da aşamayacağı bir şey.”

“Ama O bir vampi...”

Rene’nin ikametgâhındaydık. Yine gece olmuştu. Bizi dinleyen kimse olmadığına emindim ki bu kadar rahat konuşuyordum. Ve devam ettim:

“Şimdi sen, onun bir... Peri masalı, sizi kırmadan beni kırmamanız gerektiğini anlamalısınız. Bana ne söylediğinizi unutacağım. Lütfen Rene artık bırak bunu Comet gitti.”

Kızı yaklaşmış ve elini tutmuşum. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu:

“Bu gerçek Andre. Bu Comet kadar gerçek. Sadece anlayamıyorsun. Comet, Comet nerelerdesin?”

“Seni üzmem Rene, bu ben değilim. Comet’i bulmaları için uğraşacağım. Belki sorularımız yanıt bulur”, dediğimde yan yana oturuyorduk, ebedi bir bekleyişte gibi.

Yazın son günleri yaklaşıyordu ve Vikont Haydn ve kızı Lena’nın göl kenarı partisinin zamanı gelmişti. Ertesi gece orada olacaktık. Ve kendimizi göl kenarında otururken bulduk. Vikont ve kızı bizi büyük bir mutlulukla karşılamıştı. Bize bir sürprizleri olacaktı.

Lena’nın, Rene ve Andre’ye sürprizi ne olacaktı?

-Nişan-

Yalnız kaldığımız bir anda, etrafımızda ışıklar, gölün üstünde uçan lambalar varken ve tüm dünya susmuşken konuşacaktım: ”Ebedi yaşam zaten elimizde Rene, bunun için Comet’e gerek yok. Sana olan sevgim ebedi.”

Kız önce parmaklarının tersini yüzümde gezdirecek sonra beni öpecekti. Onunla ebedi yaşamı bulmuştuk. Ve bu gece onu bize açmıştı.

Sonra sesler duyuldu güzel bir müzik başladı Lena koşarak yanımıza geldi ve:

“Sizin gibi güzel bir çift görmemiştim. Annemi kaybedeli yıllar oldu.”

Rene yanıtladı:

“Eminim Vikont ve eşi bir harikaydı.”

Kız gülerek:

”Eminim. Onların sevgisini hep hissettim. Şimdi size sürprizimizi açıklıyoruz. Bu sürpriz üstüne sürpriz... Baba?”

Biz ikimiz merak içinde beklerken, size nasıl hissettiğimizi bu satırlarla aktarıyorum. Ve Vikont her zamanki gibi dostça yaklaşarak bir kutu verdi bana: “Birlikte açın” dedi. Ve yüzükleri görecektik Rene gözleri dolarak: “Siz...” diyebildi. Ama orada kimse yoktu. Öylesine dalmış olmalıydık ki bizi yalnız bırakmış olmalıydılar.

Göl kenarında oturuyorduk birden etrafı bir sis tabakası sardı rüzgâr durdu her şey sustu. Ve Rene konuştu:” O burada...” ve karanlığın, sislerin içinden bir kayık yaklaştı, kürekleri olmayan, yelkeni olmayan ve biri ayakta bize gülümsüyordu. Bu Comet’ti.

Sis dağıldı ve yanımıza geldiğinde Rene artık gözyaşını tutmuyordu: “ Döneceğini biliyordum.”

“Bunu kaçıramazdım sevgili Rene ve Andre onu çok mutlu et, ebediyen”

“Ebediyen”, dedim. Ve diğerleri tekrar oradaydı. Vikont, Lena ve dostlarımız... Yüzükleri takacaktık. Bir alkış kopacaktı. Rene’yi o anında hiç unutmuyacaktım. Öylesine büyülüydü ki! Ve öylesine mutlu...

Sevgi ve aşk öylesine bir şeydir ki, seni bulduğunda bilirsin. Evet, O'dur başkası değil... Geçmişten getirip biriktirdiğin her şey ondadır. Ve zamandan okyanuslar olsa bile aşır geldiğini söylersin. Sen ve O ruhunuzu birleştirip bir bütün olduğunuzda artık ebedi yaşamı bulmuşsunuzdur. Ebedi yaşam işte Rene ve Andre'yi buldu. Ve ben bu satırları yazarken aynısını hissediyorum.

...Yazarınızdan bir not zamanın okyanuslarındakilere...

IV. Bölüm Sonu

Sevmek kesinlikle böyle bir şeydi. Tüm dünyanın dışında ayrı bir bağ, tüm dünyaya ilan edilen o sevgili. Biz senin zamanına rağmen, tüm dikenli yollarına rağmen birbirimizi bulduk. Şanslıyız, ebedi aşkımızı inkâr edebilecek bir dünya göremiyoruz. Tüm o zaman oyununda... Andre ve Rene sanki başlarına hiçbir şey gelemezmiş gibi hissediyordu. An onları ve onlar, o anları ebediyen yaşayacaktı.

Size çok güzel bir hikâye vereceğim, şimdi oyalanıyorum. Şimdiye kadar okuduklarınız bir fikir vermiştir. Aşkın, karanlığın, müziğin, zamanın sırlarına biraz yaklaştınız. Bir sona ulaştığımızda istediğimi alacağım, ebedi yaşam, umarım, Onunla. Şimdi ilk dört bölümü tamamladık, yenisine henüz hazır değilsiniz kitabın sayfalarını geriye doğru karıştırın, 1770 yılına Viyana'ya gidin ve sırları düşünün.

...Yazarınızdan bir not

V. Bölüm

-İki Nota-

Sonbaharın ilk günü, ışıklar içinde gelecekti. Güneş sanki tüm Viyana'ya gitmek istemediğini haykırıyor gibiydi. Ve biz mutluyduk. Belki bu yüzden bizi terk etmiyordu Güneş. Konuşabilseydi ona sormak isterdim. Ona sormak isterdim, bizimkinden daha gerçek bir aşk var mı diye.

Bahçe gezintileri, aklımda hep Rene... Elim parmağımdaki yüzüğe gidiyor. Demek sadece bir rüya değilmiş. Bildiğim tüm güzel kelimeleri, bir araya getirip en gösterişli, en içten yazıları yazmalıydım. Müzik aralıksız sürerken Viyana'da ben de ona katılmalı ve yan yana iki nota olmalıydık ve tüm bunlar iki notayı birleştiren çizgi gibi kader olmalıydı. Bu bağ öylesine kuvvetliydi ki kimse görmezden gelemezdi.

Ve bu bağı ilk gören Comet olmuştu. Rene ve Andre onun için iki değerli varlığıydı şimdi... Şimdi ve her zaman diye düşünüyorum. O korkunç şeyler görmüş adamın böylesi değerli gördüklerini her şeyden korumak istemesi mantıklıydı. Ve bu yüzden geri dönmüştü, şansını denemek için.

Ve Rene, şimdi kim bilir ne kadar da güzel bir notadır. Çıkıp gelse diye beklediğim, o mükemmel ses, o mükemmel nota. İşte bahçede dolaşırken bunları düşünüyordum. Ve sonbaharın ışıkları dört bir yanı aydınlatırken biz mükemmeldik, iki mükemmel nota.

-Mektup-

Hemen Onun yanına gitme isteği duydum, güneşi paylaşmayı ve yaşamın güzelliğini görmeyi diliyordum. Ama bir şey, beni durdurdu. Bu sıradan bir gün olamazdı, onun için sıradan davranamazdım. İşte o anda içeri girip camların her yerde olduğu, gün ışığının dışardaki gibi aydınlattığı bir odada mektubumu yazacaktım.

Müreккеbe giden kalemim, kâğıdın üstünde hareketlenmek için ilham gelmesini bekliyordu. Ve bu yazı unutulmayacak cinsten olmalıydı. Yine müzik sesi, oda orkestrası ara sıra çalardı. Onlara sağladığım tüm imkânları hak ediyorlardı. Ve ilham geldi:

“Sevgili Rene,

Tüm bu olanlar, gerçek mi diye kendime sorduğumda; gün ışığında müziği dinlerken, seni hatırlıyorum. Sen gerçek olmalısın, bir peri kızı olsan bile gerçek olmalısın. Hiç bu kadar mutlu olabileceğim, hayallerimde bile mümkün görünmezdi. Sen hayallerin ötesinde tüm gün ışığı gibi, tüm şu gökyüzünde uçuşan notalar gibi gerçek olmalısın.

Şu anda yanımda değilsin, ama ışığın ve sesin tüm vücudumda; gözlerimde, kulaklarımda, tenimde ve kollarımda. Öylesine ılık gün ışığı, öylesine yumuşak müzik ve öylesine sen... Şimdi tam olarak kollarımın arasındasın. Ve bu tarifi mümkün olmayan bir konçerto ve bunun notaları ve ışığı sensin.

Güne böyle başlattığın için, sana nasıl karşılık verebilirim? İşte kollarımı açıyorum mektubun bitimi ile seni onların arasına alıp sımsıkı sarmalıyorum. Gün ışığında müzik ile...

Hep senin Andre”

Ve mektubu bitirdiğimde müzik daha bir güzel, ışık daha bir ılıktı ki, yazdığım gibi kollarımı açıp, onları yani Rene’yi sarıp sarmaladığımı hayal ettim. Gerçek bir hayaldi, müzikle ve gün ışığı ile Rene’ydi.

Yazarınızdan:

O bir asildi. Bir kont ve yaşam ile mücadeleyi bilen, gerektiğinde nezaket gösteren, yakışıklı bir prens... Kendini övemeyecek kadar alçak gönüllü olduğundan bu satırları yazmak bana düşüyor. Andre asla yaydığı ışığın parlaklığını övmezdi.

Ve ben onu Rene’nin yanında görebilen şanslı insanlardandım, hayallerimde... Sizin de onları gördüğünüzü biliyorum. Aynaya bakın, sevdiklerinize bakın, gün ışığında müziği dinleyin...

Ve ben kendi Rene’mi gördüm, dinledim, dokunabildiğim zaman en şanslı yıldız olacağım, birlikte parıldayan iki sonsuz ışık olacağız. Tıpkı Rene ve Andre gibi. Işıklar içinde elini tutacağım ve çağımız yine onlarınki olacak...

-Tekrar tekrar sevmek-

Rene mektubu almıştır diye düşünüyordum. Tüm sabah, Onu görmemiştim. Yan yanaydık ama mektuplaşmak daha zevkliydi. Bunun sebebi, ayrı kaldığımız her saniye, birbirimize olan aşkımızın farkına varmamız, görüşme arzumuzun bizi yönetmesine izin vermemizdi. Ve öyle yaptık bütün gün yazıştık:

“Sevgili Andre,

Mektubunu, sabahın ilk ışıkları ile kutsal bir metinmiş gibi karşıladım. Evet, ışık senin için ne ise benim için de o. Müzik ne ise senin için benim için aynısı. Gün ışığında müzik ne demekse sana göre, bence de O. Evet benim için sevgili, yani sen. Tıpkı senin için, ben olduğum gibi...

Görüşmek için acele etmeyelim. Yeni mektuplarımı bekleyeceğim.

Sevdiğin Rene”

Bu satırları okurken nasıl da mutluydum, nasıl da müzik her yanı sarmıştı. Dediğim gibi daha yazacaktık:

“Rene sevgili,

Dün gece peri masallarından bir gece olmalıydı. Dostlar etrafımızdaydı... Ve sen büyülü bir varlıktın. İşte o zaman anladım Comet haklı, her şey senin için olmalıydı. Herkes sana bakarken, ışığın sonsuza kadar bizi aydınlatmalıydı.

İşte dün geceye doğan yıldızım, ilk andan beri sevdiğim ışık, müzik, sen Rene'sin başka kimse değil.

Sevdiğin Andre”

En güzellerini yazmalıydım, hakkını vermeliydim. Ruhumun tüm derinliklerini araştırdım ve ona yazdım. Okudum ve onun ruhunun güzelliğini kelimelere döküşünü gördüm. Gün ışığında müzik, ruhları okşarken biz birbirimizi tekrar tekrar sevдик.

-Karanlık gözler-

Her şey mükemmeldi. Bunun için birine teşekkür etmemiz gerekiyor muydu? Tüm dostlarımıza, en güler yüzlü halimizi gösterecektik. Onları el üstünde tutacak, el üstünde tutulacaktık. Ama biri vardı ki, O en başından beri bizi herkesten ayrı tutmuş, değerimizi hissettirmişti. Comet.

Onunla yıllar sonra yaptığım bir konuşmada, o günlerde ne hissettiğini, neler yaptığını anlatacaktı. İşte Comet'in sözleri:

“Geldiğim geceden itibaren önlemleri aldırıyordum. Tüm bunlar, bizden intikam almak isteyenlere karşıydı. Ve her şey yolunda iken sizleri gördüm. Rene değerli mücevherim ve sevdiğim genç kont. O anda karar verecektim, sizi bir daha yalnız bırakmayacaktım, geceleri karanlığınız olacak, gölgelerden koruyacaktım. Sizi öylesine sarıp sarmalayacaktım ki, dostluğu hissedebilecektiniz, düşmanlarınıza ışığınız ile ulaşılmaz olduğunuzu gösterecektiniz.

İşte nişan, dedim kendi kendime. Zamanı geldi Rene. Andre, bu dünyada bulduğun, bir güzel ruh, bir sevgili öyle ki aşkı bulmuşken değerini bilmeli. Ve sen bildiğine göre, şimdi sizi korumak benim işim. İşte o karanlık gözlerin arkasında bunlar vardı, sevgili dostum Andre...”

Bunları söylerken gözleri o anlardaki gibi karanlıktı. Gözbebekleri parlıyor, bana anlatmak istediklerini tamamlamaya çalışıyor gibiydi. Comet, bu kadar bize bağlıydı. En azından o zamanları düşünürken. Ve tekrar düşündüğümde, bu adama gereken sadece karanlık zamanların içindeki ışık olan bizlerdik.

-Gölgelerin toplantısı-

Londra 1770 yazı bir gece:

Onları dinleyecekti. Orada olduğundan haberleri olmadan, onları görecekti. İşte düşmanlar, uzak durmayacaklar, planlar kuracaklar. Nasıl da birbirleri ile tartışıyorlar. Nasıl da birbirlerinden korkup nefret ediyorlar. Onlar gölgeler, karanlığın içindeki gölgeler.

Ve Comet tüm olan biteni dinledi. Düşmanlarının Rene'den haberi vardı. Comet'in zayıflığı olarak görüyorlardı. Yüzyıllardır yenemediklerini, bir gecede nasıl alt edeceklerinin planlarını kuruyorlardı. Bir lider gibi davrananın ismi Arkaneth'di. Comet toplantıyı başından sonuna gülümseyerek izledi. Gazabı daha sonra gelecekti.

Arkaneth: "Öyle ise anlaştık, ortak düşmanımız ortadan kalkmadan kimse birbirine ilişmeyecek."

Bir gölge: "Comet'in zayıf yanını nasıl kullanacağız?"

Arkaneth:"Onu bana bırakın."

Ve dağılırlar. Hepsi ile tek tek ilgilenir Comet. Onlara hiç acımadığı, ruhsuz yaratıklar olduklarını iyi bildiğinden hala hayattadır. Son anda, bir grup gölge ve Arkaneth, Comet'e bağırarak:

"Geri döneceğiz Comet, senin canını yakmak için..." kaçmaya çalışırlar.

Comet onlara son sözünü söyler: "Onun kılına dokunamayacaksınız."

Hepsi katledilir. Arkaneth bir prenstir ve dünyada dostları vardır. Bu olay duyulmamalıdır. Gölgeleeri karanlık sarar, onları sonsuza kadar mahkûm eder.

-Yazılan müzik-

Rene ile mektuplaşmamız sürüyordu. Sanki bulduğumuz zaman, her şeyi önceden duymuş gibi olacaktık. Tüm duygularımızı, mektuplarla birbirimize gönderdiğimizimize emin olacak ve bununla birbirimizi daha mutlu kılacaktık.

"Rene sevgili,

Şimdi bahçedeyim. Çiçeklerin kokusu, en güzel esanslardan daha çarpıcı iken, ben sarhoş olmak için seni düşünüyorum. Arı uçuyor ve çiçeğin özüne ulaşıyor, bir ses kanatlarından yayılıyor mutlu şekilde yuvasına yol alıyor. O sesi duyabiliyorum, müzik allegro ve yaşam sonsuz mutluluğunu onunla anlatıyor.

Tüm bunlar seninle geçirmeyi düşlediğim anların sesleri, kokuları, yaşam ve daha fazla yaşam demek. Senin narin kollarında iken, güzel yüzünde bir gülücük, çenende, yanaklarında parmaklarım dolaşırken işte tüm bunlar olacak. Müziği dinleyeceğiz, çiçeklerin kokusunda birbirimizi asla unutmayacağız.

Sevdiğin Andre"

Son gönderdiğim mektup, eline ulaşmadan, bir diğerini göndermişim. Artık sabırsızlandığım bundan da belli idi. Ve yanıt gecikmese de benim için yüzyıllar gibiydi:

"Sevgili Andre,

Dün gece ve bu sabahı ne güzel anlatıyorsun. Bu anları unutmam mümkün mü? Müziğin notalarını ezberledim, çiçeğin kokusunu içime kalbime çektim. Evet, ben de bahçedeyim, aynı Viyana aynı müzik ve hep seni düşlerken mutlu.

Bir genç kızın, tüm rüyaları geçek olur mu bilemem ama benimki bunlar olmalıydı, her şey seninle güzel seninle anlamlı.

Hep senin Rene”

Artık bu bir çılgınlıktı. Sevgini aşkın müziğini kağıda dökmek gibi yazılan her kelime gün ışığında müzikti.

-Ebedi mektupların meltemi-

Sonsuza kadar sevebilirdim ki bu sevginin adı, ebedi yaşamda Rene olurdu. Değişmesi mümkün olan onca şeye rağmen, bu sevgi hep hayatta kalırdı. Ebedi antlaşma, ebedi sevgi nasıl mümkün olurdu bunu bana Rene anlatacaktı.

Yazdığı her mektupta, Vikontun evinde nişan töreninde, Comet’in koluna girip uzaklaşırken, kırlarda, bahçelerde, at binerken, bir opera gecesinde ve daha sonra hatırlayacağım her dokunuşta, öpücükte, mis kokusunda, sarhoş eden müzikte hep O olacaktı. Onun adı Rene idi ve ben Andre, Ona koşulsuz âşıktım.

İşte mektuplar, günümüzü ölümsüzleştirmek için çalışan kelimeler... Kendimizi deniyoruz, acaba sözlerimizin yazıları bizi etkilemeye yetecek mi diye? Müzik her yerde iken yazılan satırlar aşkın tek ölümsüz metinleri olabilecek mi diye.

Şimdi hafif bir meltem ile kâğıdın sesini duyuyorum. Bir an sadece bir an içi titremiş olmalı, korkmuş olmalı Renem. Mutlu olduğu anlar için korkmuş olmalı, benim için endişelenmiş olmalı. O meltem Onun titreyen nefesini mektubuna katmak için gelmiş olmalı. Neyse ki geçti, müzik ve yazdıkları güzel düşünceler ile birleşti. Ona gönderdiğimi okumuş olmalıydı ki korkusu yerini aşka bıraktı.

Artık beklemek için bir sebep yoktu öğle vaktini geçiyordu. Onu görmeliydim. Kelimeler en güzel süslerini kullanıp bana Rene’nin duygularını anlatmıştı. Artık zamanı gelmişti nişan yüzüğünü takan eli tutup öpmeli, müziği birlikte dinlemeliydi.

-Yolda-

Hüzünlendiğin zamanlar olmuş mudur bir anda? Korktuğun, baş edemeyeceğinden korktuğun zamanlar? Elinde tüm dünyanın mutluluğunu tutarken, birden bir sarsıntı olursa; sevdiğinin başına bir şey gelecek diye endişelenirsen.

Arabaya binmeden aklımda sadece aşk varken, araba ilerlediğinde tüm bu hüznün etrafımı sarmıştı. Comet’in daha önce söyledikleri aklımda şimşekler gibiydi. Ya Rene’ye bir şey

olursa idi. Ya tüm mutluluk, kaybolan bir mevsim idiyse... Evet, aşk bile yaşanmadan hayatımız kaybolup giderseydi.

Artık, daha ciddiydim, daha çok korkabilen ve daha kırılgan... Yalnız olduğum anlarda daha bir soğuk, dünyanın ağırlığını taşıyan. O yolda arabada sadece bunları düşünebildim. Rene'ye Güneş gibi, müzik gibi ihtiyacım vardı, anladım.

Araba yavaşça ilerlerken hayatın akıp gittiğini gördüm. Birimize bir şey olsa Rene veya Andre'ye dünya sadece bizim için duracaktı, diğer herkes yaşantısına devam edecekti. Bir de diye bir itiraz duyar gibi oldum. Evet, yine O. Comet. Comet, dünyayı durdurabilseydi durdururdu ikimiz için, araba durmadan yoluna devam etti.

-Rene ol-

Sevgilinin kollarında olmak, nasıl bir duygudur, hatırlat bana. Yaşadığımı hatırlat, düşündüğüm onca şeyin içinde, en önemlisi sevgiliyi anlat bana. Tüm dünyayı durdurmam için yardım et bana, tek başıma başaramam ki!

Sevgili müziğini, kollarını, yanaklarını, çeneni, dudaklarını, ruhunu esirgeme benden. Narin dünyanı esirgeme. Onsuz bir boşluk dünya, bir bekleyiş... Ve sevgili Rene ol, Andre'ne yaz. Mektuplar ulaşmasa da yaz. Mutlaka okurum, mutlaka hissederim.

İşte kar yağıyor, mevsimlerden hüzün. Aşkımı taçlandır hüzün, bana zamanımı ver. Benim olanı bana ver. Sevdiğimin nefesi Rene ol, Andre'nin kollarında bir güzel ruh. Sen O ol, ben O olayım, ebediyen yazdıklarımız bizi birbirimize bağlasın. Sen Rene ben Andre...

Yazarımızın Notu

-Değerli olanlar-

“Rene Flaubert...”

“Dinliyorum Andre Fleming.”

Rene ve Comet'in malikânesine varmış, kısacık yolculuğu yüz yıllarca uzatmıştım. Aklımdan geçen onca korkunç, keder ve hüzün hikâyelerinin hepsini unutturan Rene'nin yeşil boncuk gözbebekleri, yumuşak sesiydi. Cevapladım:

“Rene ben, O mektupları aldım ve çok mutluydum. Ta ki...”, yüzümdeki sevgiye rağmen bir şeyler okunuyordu. Bir an unutmama rağmen Comet'i görmem yetmişti. Rene söze devam etti:

“Ta ki, ne zamana kadar Andre?”, Comet merdivenleri iniyordu, sessizdi, düşünceli.

Zar zor söyleyebildim: “Arabada gelirken sanki yüz yıllar geçti. Ya sana bir şey olursa diye.”

Rene tam arkasına gelen Comet'e döndü, gözlerindeki ifadeyi unutmam, bizim için endişeleniyordu Rene: "Ya gelirlerse", diyebildi.

Comet, Rene'nin dudaklarına işaret parmağını götürüp onu susturdu: "Gelemeyecekler Rene. Ve sevgili Andre, siz ne kadar değerli biri olduğunuzu, o arabada, düşüncelerinizle ispatladınız. Şimdi sizin zamanınız", diyerek salonu terk etti.

Yine yalnızdık birbirimizin kollarında bulduk kendimizi.

"Rene Flaubert..."

"Andre Fleming..."

V. Bölüm Sonu

VI. Bölüm

-Şimşeklerden Dünya-

Comet'in dünyası Rene ve Andre'nin ışıklarının etrafındaki karanlık gibiydi. Onları seviyor ama kendi doğasından kaynaklanan karanlığın, onlara ulaşmasını engelliyordu. Rene biliyordu gölgeleri görmüştü, Andre ise sadece hissedebiliyordu. Ama Comet, Comet her saniye o gölgeleri karanlığın yutması için çabalıyordu.

Comet çabaladıkça karanlık büyüyordu. Gölgeler ışığı yok etmek için elinden geleni yapıyor, kendi sonlarını hazırlıyorlardı. Londra'da o yaz olanlar, bundan ibaretti. Comet'in gazabı çok korkunçtu. Canlı bırakmamaya kararlıydı. Arkaneth'in sonunu okumuştunuz. Arkaneth'in bir prens olduğunu dünyasında tanındığını da biliyorsunuz ve hazırlanmaya başladılar.

Yapanın kim olduğunu tam olarak bilemeseler de Comet şüpheliler içindeydi. Bu eski, çok güçlü bir gazaptı. Dünya üstünde bunu yapabilecek çok az kişi olabilirdi...

Ve Comet, Rene ile Andre'yi, her yalnız bırakışında, karanlığına çekilir. Lanetinden kurtulmanın mümkün olmadığı sonucuna vardığı, tartışmalara gömülürdü. Her seferinde ama her seferinde, Rene veya bir başkası, bir ışığa kapılmadan, uzak durmanın mümkün olmasını dilerdi. Ve her seferinde ışığa hayranlığı artardı.

Şimşek çaktı, akşamın karanlığı çökmüştü ve camdan bakan adam, aksini görecekti şimşeklerin camda meydana getirdiğinde. Yağmur kasvetini ve kendi güzelliğini getirecek, müzik olacaktı. Ve tek bir adam boydan boya camdaki yansımada, nasıl da bu dünyanın karanlık parçası ise, onu aydınlatan şimşekler de dünya olacaktı.

-Yağmurun Müziği-

Karanlığın sınırlarını belirleyen ışık mıydı? Yoksa Comet, karanlığın kendisi ise ışığı korumak için özel bir çaba mı harcıyordu? Onu tanıdıkça alevden gözlerine baktıkça, içinde bir ruh olduğunu düşünüyordunuz. Bana ve Rene'ye karşı nasıl da tutkulu bir sevgi besliyordu. Ruhsuz biri sevgiden anlamaz, oysa Comet sevgi için yaşıyordu.

“Söylesene Rene, neden bu kadar herkesten uzak ve sadece bize yakın?” diye soruyorum, şimşekleri duyduğumda.

Rene Comet'in gittiği tarafa boynunu ve omuzlarını çevirerek bakacak sonra tekrar bana dönmeden önce şunları söyleyecekti:

“Onu ilk tanıdığımda küçük bir çocuktum, onun dünyasında ışıklara ve güzelliklere saygı var Andre. Beni ışığı ve güzelliği olarak gördüğünü söylerdi ve seni kabul etti ve onun kadim dünyası saygı üstüne kurulu.”

Bana döndüğünde Rene'nin çenesine parmaklarımı değdirerek: “ Ve sevgi, sevgili Rene”, dedim.

“Ve sevgi ”, dedi.

İşte o anda şimşekler, mumlar ve lambaların ışığında Onun ruhunu gördüm. Rene, tüm mükemmeliyeti ile ruhundan gelen öpücüğü, bana verecekti. Bu Onu tanıdığım anların en önemlilerindendi.

Şimşekler çakmaya devam ediyor, gök gürültüsü yağmurla karışıyordu. Herkes kendi dünyasını yaşıyordu. Kendi karanlığını, ışığını, ruhunu, sevdiğini... Ve şimşekler hepsi için çakıyor, gök gürldüyor, yağmur müzik oluyordu.

-Beni dinle-

“Beni dinle”, dedim parmaklarımı onun narin yüzünün hatlarında dolaştırırken... “Sevgili, korktuğum şeyler var. Comet'in söyledikleri, benim düşündüklerim... Ama hiçbir şey bizi ayıramayacak, biz istemediğimiz sürece. Aramızdaki o sevgi, aşk hep yaşayacak. Ve seni böyle hatırlayacağım, ruhuna dokunduğum bu yağmurlu gecede gibi.”

Sonra ellerini ellerimin üstüne koydu ve “Bu dünyada bilmediğimiz çok şey var Andre, ama bildiğim bir şey varsa senin kalbinin temizliği, duygularının gerçekliği ve ruhunun güzelliği... Ben zaten bunları unutamam ki, sevgili”, dedi ve öpüştük.

Şemsiyelerimizi alıp bahçeye çıktık. Yağmur usulca yağıyordu şimdi, şimşekler ve gök gürültüsü sona ermişti. Birkaç kamelya ışıklandırılmıştı. Verandada biraz zaman geçirdik. Bana baktığı anda ben de Ona bakacaktım. Gülümsüyorduk ve güldük. Dünyanın tüm dertlerini aşmıştık. Biz mükemmeldik.

Ve kamelyalardan birine doğru ilerlemeye başladık. Müzik başladı, sakin bir müzikti, malikânedeki müzisyenler bu saatlerde bu tür şeyler çalardı. “Beni dinle sevgili, sen nasıl da bu dünyanın dışından bir varlıksın, nasıl da bu dünyanın gördüğü en değerli mücevhersin, ruhunu gördüğümü nasıl anlatırım, yazdığın her kelimede görmedim mi o ruhu, neden bu gece özel, artık her gece özel her gece seninle mucizelerle dolu. Beni dinle sana aşığım, nasıl da aşığım görebiliyorsun öyle değil mi?” Bunları ona söyledim ve bir elimizde şemsiyeler, diğerinde birbirimizin kollarında, dingin yağmurda, sakin bir müzikte o kamelyaya doğru yürüdük.

-Zamanın dışındaki kamelya-

Kamelyaya kısa bir yürüyüş ile varmıştık. Müzik bir anlığına durduğunda, kamelyanın merdivenlerinde bir adım attım. Etrafı kontrol ettikten sonra elimi uzatıp Rene'yi davet ettim:

“Bana bu şerefi bahşeder misiniz?”

“Elbette şövalye, elim sizin elinizdedir”, diye yanıtladığında elimi tutmuş, gözlerimiz kilitlenmişti. Onu yukarı çektim adeta. Şemsiyelerimizi kapatıp oturma yerlerinde bıraktık. Etrafta yağmurun durmaya yakın sesi ve karanlık, kamelyadaki lambadan gelen güzel bir ışık vardı.

“İyi ki karşılaşmışız Rene, iyi ki seni tanımışım, her zaman böyle düşüneceğim, senin güzel ruhun bana bunları söyletecek.”

“Andre, korkuyorum, mutluluğumuza mani olacak birileri var, Comet biliyor ama tam anlatmıyor”, Rene çok ciddiye.

“Ben seni korumak için her şeyi yaparım. Onurun, canın ve her şeyin için, senin için savaşırım”, ve ben de ciddiydim.

Rene malikâneye bakıyordu, aklında Comet vardı: “Comet, gerekeni bu yaz yaptığını söyledi, umarım...”

“Her şey peri masallarındaki gibi olacak sevgili...”

“Peki...”, ve yavaşça müzik başladı. Birbirimize sarılmıştık, sonra biraz geri çekilerek yeşil gözbebeklerine bir daha baktım, bir öpücük ve:

“Şimdi benimle dans et ilham kaynağım” ve birbirimizin kollarında, o zamanın dışından gelen müzikte, yağmur yağarken, etraf karanlık, kamelyayı aydınlatan bir lamba varken, tüm dertleri uzaklara göndermiş iken, dans ettik.

-Ayrılış-

Oysa kamelyalardaki ışıklar gibi, karanlığın içindeki adacıklardı bizim gibiler. Her şey iyi olmayacaktı. Bunu diliyorduk, ama Comet’in varlığında hissettiklerimizi de inkâr edemiyorduk. Avutucu sözler, gölgeler ile savaş, hepsi zaman kazanmaya yarıyordu. Bir şey vardı ebedi aşk, onu bizden alamazlardı ama bir şey daha vardı bu yaşamda beraber olma süremizi uzatmak istiyorduk...

Kim bilir kimler bizim gibi, birbirine sarılıp mücadele etmişti. Kim bilir kimler ayrı kalmıştı. Şimdi sizi aşk ve sevgi ile doldurduktan sonra, bunu sizden çekip almaya çalışanları anlatmaya çalışmak ne kadar da zor. Ama bu hayattı, Comet’in bile engel olamayacakları olabilirdi, benim bile savaşıp kaybedeceklerim.

“Biz hiç kaybetmeyeceğiz sevgili.”

Gece sona erer yağmur dinmiştir, kamelyadan ayrılma vakti gelmiştir, o kamelya güvenli adamız, dans ettiğimiz bir ebedi aşk mekânıydı. Oradan ayrıldık ve mevsimin sonları gelene kadar birkaç kere daha gittik. Sonbahar da bitmişti. Ve yaşam da bitecekti.

Şu anda nasıl bir keder etrafımı sardı anlatamam. O günkü gibi. Ve size bunu anlatacağım. Tekrar yaşamak zorunda kaldığım için değil, aklımdan çıkmadığı için de değil, ebediyen

Rene'nin yaşıyan halini içimde saklayacağımdan. Evet, ayrılık zamanı gelmişti. Sözleri hala aklımda:

“Ne güzel bir temsildi, operayı seviyorum Andre, hep seninle seveceğim.”

“Hep geleceğiz Rene”, arabaya binerken cevaplıyorum.

“Ve ben hep seni seveceğim, opera kıskansa da”, araba ile opera binasından ayrılırken Rene'nin sözleri

“Sevgili...”

Bir kar fırtınası ve şehir dışına yönelişimiz. Farkına vardığımda, arabacıya bağırışım:

“Neler oluyor arabacı, nereye gidiyo...” ve birden silah sesleri ve arabanın başıboş kalışı. Bir dakika geçmeden Rene'nin sözleri:

“Bunlar onlar Andre, elveda!”, ve arabanın korkunç bir gürültü ile sarsılıp devrilmesi... Uyandığında Rene'yi arıyorum. Etraf karanlıktan sabaha devinmeye başlamış. Rene son bir çaba ile bana bakıp:

“Beni unutma, elveda sevgili”

Gözyaşları ve kan içinde:

“Rene, sevgili, dayan, konuş benimle...”, nafile çabalar ve kabulleniş “Elveda” ve yanı başımda gözlerini o yeşil gözbebeklerinin gözlerini kapatışı. Çaresizce son çabalarım ve acı...

Benim durumum da farksız, yakında Ona katılacaktım. Tabii bir kişi buna engel olacaktı. Hatırladığım Comet'i gözyaşı dökerken devrilmiş arabada Rene'nin yanında şu sözleri söylediği idi: ”Neden güçlerim seni kurtarmaya yetmedi sevgili Rene'm. Kimi sevsem lanetim onamı bulaşılıyor.” Ve birden benim kıpırdadığımı fark edişi: “Andre seni de kurtaracağım.” Rene gözlerini açmıştı ve bana şunları söyledi:

“Bir müzik duyuyorum Andre.”

Ve müzik sesini duyuşum soluk kış güneşinde yeni bir hayata başlamam. Lanetli bir hayat, evet vampir hikâyeleri doğruymuş ama nasıl olduğu hep değişik anlatılırdı. Bu tamamen farklıydı. Ne kan için bir istek, ne bir şey. Tek duyduğum müzik sesi, hayattan ayrılışımın müzik sesi. İşte uzun bir yeni hayat başlamıştı, Rene'nin müziği ve sözleri gün ışığında hep aklımda:

“Ne güzel bir temsildi, operayı seviyorum Andre, hep seninle seveceğim.”

VI. Bölüm Sonu

VII. Bölüm

-Hiçbir hayatta-

Artık üçümüz vardık, başka kimse önemli değildi. Lanetimizi yaşayacaktık. Güneş ışığına doğrudan değdiğimiz anda başlayıp, sonra korkunçlaşan müziklerle. O müzik sizi yok edebilirdi. Ama Comet onunla, o müziklerle baş edebiliyordu. Bir gün biz ikimiz de öğrenebilirdik. O zamana kadar Güneş ışığı sadece kısa sürelerle katlanabileceğimiz bir acı olacaktı. Ne lanetli, karanlık bir dünya...

Yeni hayata ilk uyandığımda Rene yanı başımdaydı. En büyük sevincim buydu. Bir şekilde kurtulmuştu. Önce Rene'ye bir hamle yaptım. Çok hızlı hareket edebiliyordum. Ve ellerimiz buluştu. Yeşil gözbebekleri, biraz farklı olsa da, aynı rengi andırıyordu. Gülümsemeye çalıştım:

“Seni tamamen kaybettiğimi sanmıştım. Oysa sen... Oysa sen hala benimlesin, sevgili.”

“Ve istediğin sürece ebediyen...”, diyebilirdi. Bir hüznü hissediliyordu sesinde.

“Bize ne oldu böyle, bu müzik de ne?” diye sorduğumda Comet'i gördüm.

“Sen, sen ne yaptın böyle?”, tam ona saldırıcağken Rene engel oldu:

“O yapabileceğini yaptı Andre, haydi daha fazla güneşe maruz kalmamalıyız, yoksa bu sonumuz olur”, diyerek beni durdurdu.

Artık her şey değişmişti. O özgür günleri hep hatıralarda taşıyacaktık. Güneş ışığında kalabilen bir tek Comet'ti. Artık geceler gündüzümüz olacaktı.

Comet endişeli:” Artık burayı terk edelim, sayıları daha fazla olabilir, yenileri gelebilir.”

Rene onaylayarak :”Haklısın Comet, Andre ona güven lütfen...”

Comet'e şüpheli bir bakışla: “Artık neye inanacağımı, kime güvенеceğimi bilemiyorum Rene ama sizinleyim.”

Şimdi aklıma geliyor da, bu lanet ne kadar da dramatikti. En sevdiğin müziklerle başlayan lanet nasıl da karanlıklaşıyordu. Sevebilir miydim, sevgiliyi. Her şeyi aşır... Elbette, O benim Rene'mdi. Her zaman.

Ve bana gülümsedi elimi tekrar tuttu, soğuk ellerimiz bir kez daha buluştu, yolculuğumuz başladı ve dedi ki: ”Seni bırakmam, Andre hiçbir hayatta.”

-Sevgililer ayrılır-

Yeni dünyamızda beni sevebilir misin? Her şey altüst olmuşken? Fırtınaları yaşayan kalbimin, sevdiği ile dinginleşmesine evet der misin? Kendi kendime sorduğum, daha sonra Rene'ye göndereceğim mektupta yer alacak sorular...

Rene ve Comet'ten ayrıldığımda çektiğim ıstırabı anlatamam. Gün henüz sona ermemişti. Onlar kendi malikânelerinde, ben benimkinde düşmanlarımızı bekliyorduk. Ayrılma kararı dikkat çekmemek içindi. Ve şimdi güneşe elimi her uzattığımda aynı müzik başlıyor. Sona gelmiş miydik? Bu kadar çabuk mu?

Sevgim, öylesine derindi ki, artık duyduğum müzikler de, öylesine içten ve derindi. Ben sonumu beklerken, her şeyi bir kenar bırakmış, Ona olan sevgimi düşünüyordum. Belki bir son olacaktı ama o mektuplar hep orada olacaktı. O kamelyadaki öpüşme ve dans, opera salonundaki neşe, dostumuz Vikont'un ve Lena'ın evindeki neşemiz, mutlu günlerimiz, kırlar, araba gezintileri, ata binişimiz, bahçeler, Güneş, sarı ve yeşil gözbebekleri hepsi sonsuza kadar bizim olacaktı...

Artık zamanı gelmişti belki ayrılmanın zamanıydı, belki onları koruyabilirdim. Arabamın hazırlanmasını emrettim, akşamla birlikte, gözlerim buğulu Rene'nin evinin önünden geçtim. Mektup bırakıldı ve ben geçip gittim.

-Şimdi ayrı-

Şimdi ayrıydık. Peşimizde olanları tanımıyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Beni bir zaman aralığında sonsuz lanete atan Comet'e kızmalı mıydım? Birinin başı belada ise ve bu onun suçu olsun olmasın suçlayası geliyor, ama durum bu değil, başka yolu olmamasından... Rene ile ayrılığımızın başka yolu yoktu, Comet bizi dönüştürmeli idi, Comet'in düşmanları olmalıydı ve hepsi adım adım gerçekleşmeliydi. Bunları anlatacağım. Ama size söylemişim. Sıkılıp bırakmanız için elimden geleni yapacağım diye. Anlatmak istediğim şey ayrılık ve beraberindeki yalnızlık. Beni ilgilendiren kısım şu anda bu.

Ooo yalnızlık, Onun orada bir yerde olduğunu bilsen bile ulaşamamak. O ayrılık, aranızda karanlık gölgelerin olması. Şimdi modern zamanların şarkılarını dinleyip, geçmişini anlatmaya çalışmak... Bir daha ne zaman haber alırsın belirsizken, o güzelim yüzünün hayalini düşünüyüp dururken geçmiştesin.

Rene ile çaldığımız zaman, 1770 yılının mevsimleri idi. Ve kışın ayrıldık. Onu her özlediğimde o kış nasıl da aklıma gelir, iliklerimde hissedirim yalnızlığı. "Bana bir gülümse sevgili, kimse görmesin sadece ben, benim gizli gülümsemem olsun, öyle ki ayrı kaldığımızda seni hep böyle hatırlayayım."

Ve araba hızla ilerlerken, Ondan ayrılığım kesinleşiyordu. Aramızdaki karanlık ve gölgeler amansızdı, bizi ayrı tutmak için her şeyi yapacaklardı. Ne kadar zaman ayrı kalacaktık, bir kere olsun görüşebilecek miydik? Ama o bir ışık, ben bir ışık iken birbirimizi hep arayacak, sevgimizi gözlerimizde taşıyacaktık. Ve gözlerde gözyaşı olacaktı. Onun yeşil gözbebeklerinden akan yaşlar hep hayalimde olacak, birkaç damlasını hissedebilmek için gözlerimden akacaktı. O benim Rene'mdi ve ben onun Andre'si.

-Son-

II. Hikâye

Vampir

-Davet-

Kız her seferkinden daha cüretkar bir elbise seçmişti. Bu, vücudunu göğüslerinden ayak bileklerine saran, transparan kumaşın üstünde yapraklar serpiştirilmiş, ipekten, kırmızı siyah bir elbiseydi. Aklında ise, ne çeşit bir elbise olacağını, tam olarak anlatabilmenin ve seçebilmenin mutluluğu olduğunu düşünebilirdiniz.

Oysa düşündüğü, kendisinin tam bir canavar olduğu idi. Kendisini böyle tanımlıyordu, tanışılırken neredeyse "Ben canavar, çok memnun oldum" diyesi geliyordu:

"Bu Rose, ve bu..."

" Splendens. Burada buluşmamız bir şans olmalı." derken, adam kızın elini tutup küçük bir öpücük verecekti bile.

"A evet, tanışıyorsunuz demek." diyen aralarından çekilmekte fazla zaman kaybetmeyecekti, zaten ikisi de onun gidişini fark etmeyecekti bile.

"Harika görünüyor." dediğinde adam gözlerini kızın vücudunda gezdiriyor gibiydi. Ve kız soracaktı:

"Elbise, evet hislerini anlıyorum." diye biraz daha tutku ve karmaşık, geçmişten gelen duyguyu hissederek kısacık cümlesi ile onu yanıtlıyacaktı.

"Şu elbise..." dediğinde adam, kız cümlesini tamamlayacaktı:

"Bu, beni bir canavar yapan tek şey olabilir mi?"

Adam, siyah uzun saçlarını düzelterek etrafına şüphe ile bakarak:

"Beni tanıyorsun Rose, sen hep değerli... Neyse elbette bir canavar olmayı tercih edebilirsin. Yaşadıklarını nereden bilebilirim ki?"

Kız, onun içindeki korkuyu hissetmiş olacaktı ki:

"Merak etme, klanın hakkında konuşmayacağım."

Splendens, cesaretini toplayarak:

"Zaten, bu çağda kimse sana inanmaz sevgili Rose. Güzel parti, çağın müziklerinin tadını çıkartmalı. Unutmadan sen sadece bu çağda yaşıyordun ve geçip gitmeyi düşünüyor olmalısın. Şu kısacık zamanda ne kadar stil sahibi olduğunu düşünmedim de değil."

Rose, yanlarından geçen garsondan içkisini alıp, karanlık gölgeler gibi gözlerle bakarak:

"Sanırım iltifat ediyorsun. Buna alışabilirim. Ama bu yüzyılda değil."

Adam gözlerindeki karanlığı örtmek istercesine, yüzünü parıltılı ışıklara dönerek:

"Rose, yakın zamanda görüşmek üzere." diyerek ani bir hareketle, kızın yanağı ile çenesi arasında parmaklarının ucunu gezdirecekti. Gülümseyerek soğuk ellere karşılık veren Rose, gecenin devam ettiğinin farkında, diğer konukların arasına karışacaktı.

-Canavar-

Aklından çıkmayan bir şeyler vardı. Ne çeşit bir dünyaydı bu ki canavarlar, fark edilmeden etrafta dolaşıyordu. İpek elbiseyi çıkartıp mayosunu ve bornozunu giyerken, yaz gecesinin güzelliğini bile düşünemiyordu. Tek düşündüğü kendisinin bir canavar olduğu idi. Ve bunun görünen sebebi şu ipek elbise olmalıydı.

İpek elbiseyi alalı, bir iki gün geçmişti ve bu onu sarıp sarmalayan ince kumaş, katil olduğu duygusunu veren en önemli şey olmalıydı. Öyleyse ne diye o elbiseyi almıştı ki.

Gece evinde devam ediyordu, tek başına kendini sorgulayarak. Splendens ile karşılaşmış olması tam bir rastlantı olamazdı. İstemsizce, kendi kendine duyabileceği bir sesle:

"Klanı buraya yerleşmiş olabilir mi? Canavarlar."

Eninde sonunda, kendisinin de bu canavarlardan olacağı fikri, aklına düşmüş olacaktı. Bu karşılaşma her şeyi açıklıyordu. Şimdi o elbiseyi, bir canavar gibi almış olmasının sebebi ortaya çıkmıştı.

Odadan çıkarken kırmızı, siyah elbiseye, korku dolu bir bakış atacaktı. Şimdi mutfaktan aldığı, buz gibi ice tea ile denize vuran ışıkların sunduğu manzaraya balkondan soğuk bir bakış atacaktı. Donuk gözlerle, aşağıdaki havuza inen merdiveni geçip az miktarda ışığın olduğu yerde minderlerden birine kendini sırtüstü bırakacaktı.

Şimdi yıldızları görebiliyordu ve aklında kendisinin de olduğu canavarlar vardı. Kayan bir yıldız görmeyi düşünerek:

"Keşke, şşşt Rose seni duymasınlar." derken bir gülme krizine tutulacaktı. Ve ayağa kalktığı anda bornozdan kurtulup havuzun, birkaç metre yüksekliğindeki trampenin üstündeydi işte. Ve geriye doğru, serin suya bırakacaktı kendini. Aklındaki canavarları geride bırakmak umudu ile...

-Kayan Yıldızlar-

Sabahtan beri söyleyip duruyorlardı, herkes Facebook'ta, gece boyunca kayan yıldızları nasıl izleyeceğini söyleyip duruyordu. Kimisi profilinde, bir hatıra olsun diye sevgilisi ile gece boyunca uyumayacaklarını, bunun yılda bir kez olan bir şans olduğunu yazıyordu.

Havuzun uzun geniş merdivenlerini çıkarken Rose'un aklındaki ise, bir tek kayan yıldız dahi görüp göremeyeceğinden başka, elbette canavarların bunu görebileceği idi. Bu canavar meselesi giderek üstüne geliyordu. Denemeliydi.

Su damlacıkları tüm vücudunu sarıp sarmalamış iken sarı saçlarını gerisinde toplayıp bornozunu giyecekti. Ve işte yine minderlerdeydi, titrediğini bile söylemek mümkündü. Ama O, buz gibi içeceğinden yudumlar almayı sürdürecekti.

"Haydi bakalım, sizi bekliyorum kayan yıldızlar, görelim sadece onlar mı görebiliyormuş." bunu söylerken kendinin de onlardan birine dönüşmüş olup olmadığını anlamaya çalıştığı ortadaydı.

Ve beklediği birkaç dakika içinde gerçekleşecekti. İki yıldız birden korkutucu bir şekilde sanki yanı başından geçermiş gibi bir görünüş kaybolacaktı. Doğru olmalıydı. Bunun tek açıklaması vardı o canavarlardan biri olmuş olmalıydı.

Gülme krizine kapıldığında, birkaç gün önce tanıştığı biri aklındaydı işte. Adı Comet idi. Bu adam, onu evine bırakmıştı. Yine bir partide ortalığı karıştırdıktan sonra sanki şefkat dolu adam, onlardan biri olamaz gibi gelmişti. Ama elbette anlamıştı, soğuk teni ve tavırları her şeyi ortaya koyuyordu. O da onlardandı, ama gözleri onlarınki gibi değildi.

"Comet sanırım gözlerinde gördüğüm bu olmalıydı. Kayan yıldızlar, senin bir parçan."

-Comet-

Anlattığı öykü gerçek olmalıydı, canavar olmayan bir canavardı. Ve o bir vampirdi. Yüzyıllardır bu dünyayı dolaşmıştı. Adının Comet olduğunu söylediğinde, Rose'un anlamını anlaması için, birkaç gün geçip, o geceki gösteriyi görmesi gerekiyordu.

İşte havuzun karşı tarafında görünecekti. Beyaz gömleği, keten pantolonu ile bir yıldız gibi, hasır şapkasının gizlediği yüzünün karanlığı ile canavar olmayan bir canavar, oradaydı.

Rose biliyordu artık, şimdi parçalar birleşiyordu. Splendens denilen sürüngenin, ona saygı göstermesi bu yüzdendi. Peki ya Comet de bir baş belasından başka bir şey değilse diye düşünenecekti ki, ona bakması yeterliydi. O tamamen farklıydı.

"Gösteriyi izlemek için gecikmedim sanırım." diyerek yürümeye başlayacaktı Comet. Aralarındaki havuz giderek engel olmaktan uzaklaşıyordu. Rose çekinerek:

"Onlarla ilgini anlamalıydım." derken yavaşça ayağa kalkacaktı.

"Ben mi, onlar mı? Rose, yanılıyorsun onlar sadece bir grup vampir." derken aralarındaki havuzun aşılması gereken kısmı, giderek azalmaktaydı.

Rose kaçmaya çalışmasının anlamsız olacağını biliyordu ki hiç kıpırdamadan sözü değiştirecekti:

"Gökyüzüne bakıyordum. Ve kayan yıldızlar..."

Comet bir an yukarı bakıp gülümserken, şapkasını çıkartacaktı. "Rose, anlatmama izin vereceksin öyle değil mi, gözlerimde görebiliyor olmalısın. Sana asla bir zarar vermeyeceğim. Sana olan sevgim, yüzyıllardır gelen sevginin bir parçası."

Rose sonunda anlayacaktı. O, sıradan bir canavarın ötesinde, değer verdiği her şeyi savunan biriydi. Acaba, eskiden sevdiği birini mi anımsatıyordu. Sessiz kalmayı tercih etti. Adam artık havuzun onun tarafına ulaşmıştı. Korku yerini derin bir geçmişin ağırlığına, sevgisinin gözlerine bırakmıştı kendini ki bu, onu ilk gördüğü birkaç gün öncesindeki adamdı.

"Rose, bu gece yanında olup, sadece yıldızların kaymasını izlemek istediğim kişi sensin. Geçmişteki birinin hayalini yaşatarak..."

Şüphesinde haklıydı, benzediği biri vardı ama adam devam etti:

"Sadece Ona benzediğini düşünmüyorum, söyledim sen o yaşayıp giden sevgisin. Asıl olan bu, bunu anladım, o sevgiyi yaşatan bir şeyler var ve buna saygı duymayı seçtim."

Ve şimdi karşılıklı ayakta birbirlerine bakarlarırken kız rahatlamıştı. Comet'in yüzüne parmakları ile dokunacaktı. Adam aynısını yapacak ve çok yavaş hareketlerle başların aynı anda gökyüzüne kayan yıldızlara çevireceklerdi. Kız son sözü söyleyecekti:

"Bir canavar olmadığımı biliyordum ve senin gibi olacağım."

-Müzik-

Comet'in sırları vardı, orası kesindi ve zaman içinde bunları öğrenen ilk kişi, Rose olacak mıydı? Beraber meteor yağmurunu seyretmeye devam ettiler. Ve işte Comet sırrını fısıldıyordu:

"Vampirlerin dünyasında müzikler, şarkılar seçersin Rose..." dedikten sonra mırıldanacaktı, seçtiği şarkıyı daha önce duymamıştı ve soran gözlerle bakacaktı genç kız.

"İsmi yok yeni, bu sensin Rose senin adını duyuruyorum, senin müziğinin ilk notalarını," derken Comet tüm ciddiyeti ile Rose'a aklındaki söyleyecekti. Rose, vampir olmak için hazır olup olmadığını biliyor gibiydi ve bu gerçekleşecekti.

Müziği damarlarının içinde hissetmeye başladığında Comet'e teslim olmuştu. Küçük bir ısırık, boynundan tüm vücuda yayılan müzik... Adını bilmiyordu ki bunu öğreneceği zaman gelecekti. Dakikalar sonra uykuya dalacaktı. Ve uyandığında gündüz ve yalnızdı. Bir vampirin gündüz gün ışığında dolaşabileceğini bilmiyordu. Yoksa henüz vampir olmamış mıydı?

Hayır, artık bir canavardı, çok hızlı hareket edebiliyordu. Anında havuzun başından içerdeki merdivenlere ve balkona ulaşacaktı. Bu kanıt yeterliydi. Peki, ama gündüzden sakınması gerekiyor muydu? Fark edecekti müzik sesi güneş ile vücudu temas ettiğinde yükseliyor

notalar karanlık bir hal almaya başlıyordu. Bu onların laneti olmalıydı. Ve hemen perdeleri kapattı. Müzik kesildi, yorgun hissetti öylece yatağa uzandı ve uykuya daldı.

-Yellow Shadow-

Bu kısmı kahramanın dilinden okuyucuya vermeyi seçtim. Bırakalım dişi vampir, Yellow Shadow anlatsın.

Şu Splendens'dan nefret ediyorum, belli ki Rose'a görünmekten korkmuyor. Düşüncelerimi bilse eminim kendini korumaya alırdı. O kıza hiç yaklaşmamalıydı. O kızı bu benim olduğum yaratıklardan birine dönüşmekten kurtarmam imkânsız görünüyor.

A işte Comet nasıl da avını inceliyor, uzaktan sessiz. Elbette beni ölümden kurtaran ısırığın sahibi Comet bir Splendens değil ama sonuçta onu dönüştürecek. Zavallı Rose gün ışığının anlamını unutacak, beslenmesi gerekmeyecek, evet belki kan dökmek sadece zevk için olacak. Belki insanlara karşı şefkatli olma yanı ağır basar ve bana katılır.

Yıllar oldu ki insan kanı tatmadım, bunun bir zevk olduğu ortada, Splendens ve klanına bu yüzden nefret duyuyorum. İnsan kanı neyi ifade ediyor onlar için acaba? Güçlü olduklarını mı, ölümsüzlüğün tat alma isteği mi ya da şu müziği katlanılır hale getirmek için mi?

Gölgelerde dolaşmaktan yoruldum yarın Rose'u görmeye gideceğim...

-Ertesi Gün-

"Rose, Rose uyan canım, uyan iyi misin?" dediğimde daha farkında değildim. Ama gözlerini açıp yüzüme o hüznün ile baktığında anladım. Comet onu bizden biri yapmıştı. Geri çekildim, beni tanınması olanaksız gibiydi, bir kez Comet'in yanında görmüştü, konuştu:

"Sen, sen de onlardansın, bana yaptığınız acı verdi." dedi.

İlk defa bunun bu kadar kötü olduğunu duymuyordum ama bu kıza gerçekten acımıştım. Ölümsüzlük olsa da yaşayabileceği insani şeylerden uzak kalacaktı, güneşten uzak, bir çocuğu olmayacak, aynı yerde kalamayacaktı, tanıdıkları bir bir ölürken o bizimle yaşayacaktı. Cevapladım:

"Rose, bu Comet'in kararı bana kalsa sana asla dokunmasına izin vermezdim." Rose parmağı ile işaret edip beni suçlar gibi devam etti:

"Sen, sana kalsa bu doğru değildi demek," ayağa kalkmıştı perdeye yönelecekti

"Seni ikna edemem, içimden geçeni söyledim, Comet seni birine benzetiyor ona karşı dikkatli ol. Vampir de olsan bir sonun olabilir. Ve bana katıl, dostlarımı tanıştırrım, uzak bir dağ kasabasındalar şimdi, her şeyden uzak." dediğimde buna hazır olamadığımı biliyordum.

"Comet'i bekleyeceğim, adın nedir? Ve şu müzik sesini duyduğun zamanlar oluyor mu?" derken perdeyi aralamıştı, akşam bulutları etrafı kaplamıştı. Sorusunu hemen yanıtladım

"Adım Cate ama bana Yellow Shadow derler. Ve müzik, seni gün ışığına karşı korur, güneş ışığında onu kontrol edebilen vampir sayısı nadirdir. Biri de" dediğim anda beraber söyleyecektik:

"Comet."

Şimdi onu daha fazla huzursuz etmemek için alt kata giden merdivenlere yöneldim. Ben Yellow Shadow konuşmaya değer birini bulmuş olmalıydım.

-Blue Dark-

Okuyucu, şimdi Yellow Shadow'un klanına gidiyoruz. Blue Dark takma ismini kullanan Robert anlatıyor.

Burada yazlar bile yağmurlu ve bulutlu. Bazı günler tepelerde gezintiye çıktığımda müziği dinlemek istediğimde gün ışığında dolaşıyorum. Elbette bulutların olduğu ışıkta... Ama Güneş ışığı ile doğrudan temas ettiğimde müzik dayanılmaz, en azından bir süre öncesine kadar.

Yeni bir vampirin katılımını müzikten anlamıştım. Bu şarkının sahibinin adını merak ediyordum. Çok içten bir şarkı... Ve bugünlerde Güneş ışığında müziği yönetmeme yardımcı oluyor. Müzik eskisi kadar korkunç değil. Onu bulmalıyım. Yapmam gereken tam olarak bu.

Yellow Shadow nerede olduğunu biliyor olmalı, sorsam mı? Tepelerin arasında dağın eteklerinde ağaç kulübenin dumanı tütüyor. Yellow Shadow'un eşi olmalı; Cool Shadow. Onunla konuşmanın zamanı geldi. Ve yavaşça kulübenin kapısını çaldım. Beni beklediğim kişi karşıladı.

"İçeri gel, şöminenin yanışını izlemek hoşuna gidecektir Robert"

Başımınla onaylıyorum. İçerisi her zamankinden sıcak ama bu, asıl sıcaklığın müzik olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Soruyorum:

"Cate, Comet'i mi aramaya gitmişti?" fazla beklemeden ateş ile ilgilenen Shadow yanıtlıyor

"Evet Robert. Çok yakında burada olur. Yeni bir Comet olayı."

"Şu klandan nefret ediyorum. Comet'in klanına ne kadar az rastlarsam o kadar iyi."

Omzuma dokunup: "Her şeyi anlatır Cate, sen keyfine bak."

"Müzikteki yeni notaları duydun mu peki?"

"Adı Rose, birkaç gün önce katılmış olmalı bizim dünyamıza ama Cate'i beklemeliyiz."

Son sözü ile alevlere bakmaya devam ediyoruz ve bekliyoruz. Müziği duyup duymama elimizde ve ben sürekli Rose'un şarkısını dinliyorum.

"Ve hüzün gel, tüm dünyamı sar. Kararan gökyüzü, batmış güneşin kalıntısı... Bir bir ortaya çıkan yıldızlar ile beni sarıp sarmala hüzün. Sen nasıl olurda bir kelime gibi söylenebilirsin, gel hüzün ölümsüz yaşamımı kutsa."

Kendi kendime söylediğim bir şarkı mıydı? Yoksa yeni doğan Rose'un müziğinin bana hissettirdikleri, bu sözlerin dudaklarımdan dökülmesine sebep mi olmuştu. Devam etmeliydim, yoksa üstümdeki büyü kaybolup gidebilirdi.

"Şimdi kimsesiz dünyada, sonsuz yaşamın eteklerinde, sonsuz gençliğin beklentilerinde, hüzün sen yine de gel. Kaybedeceklerim için gel, sonsuz yaşamın kadehinden içtiğimde gel. Hüzün seni daha önce anlatmışlardı, inanmamıştım şimdi yıldızlarla gel."

Rose'u tanıımıyordum, adını bile ilk defa duymuştum. Ama onun bu yaşamı seçmiş olmasında, duyduğum müziğinin her notasında gizli olan buydu. Hüzün. Tam bir kırık kalp, ölümsüzlüğünü veren Comet'in o korkunç müziklerinden tamamen farklı. O yıldızlarla gel diye çağırdığımız hüzün müydü, yok birbirimiz mi?

Şimdi, elimdeki notalarla yetinmeliyim. Sözlerimi duymuş olmasının beklentisi ile Rose ile tanışma umuduyla geceyi karşılayacaktım.

Şimdi Rose ile ilgilenelim. Okuyucuya biraz onun dilinden anlatalım.

Comet konusunda dikkatli olmalıymışım. Eski sevgilisine benziyormuşum. Bunları anladım. Beklenmedik misafir Yellow Shadow'a teşekkür mü etmeliydim. Ona güvenmem için bir sebep yok. Ama Comet'e güvenmem için sebep var mı?

Keşke o müziği bir daha duymasam. Keşke Gün ışığını vücudumda hissederken Comet veya bir başkasının laneti bana bulaşmasa. Müziği kontrol etmekten söz etti Yellow Shadow. Bunun için kaç yıl bekleyeceğim.

İşte gece... Umursamasam mı, Comet'ten kurtulmalı mıyım? Ne kadar güçlü olduğum, ne kadar hızlı olduğum ya da ölümsüzlük; hepsi birine benzediğim için geldi. Şimdi anlıyorum; Comet müziği gizlediğine göre sadece kendini düşünüyordu. Ve lanetini düşünmeden bana aktardı. İşte onu bekliyorum, ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

Comet ile geçecek zaman ölümcül olabilir miydi? Şimdi size bunu Comet'in dilinden anlatacağım.

Tüm gün boyunca bekledim. En karanlık zamanlarımı yaşadığım zamanda, tabii bu yaşamak ise, durumu kontrol etmeye çalışacaktım. Ve Rose ile görüşmemiz... Kırmızı güller ve Onun resminin olduğu kolyeyi ona armağan edişim.

Bana bakışlarında bir değişiklik yok. Asla ihanet etmeyeceğinden eminim. Ama burayı birisi ziyaret etmiş. Ona soracaktım:

"Rose seni ziyaret etmişler"

"Evet Comet, senin onları tanıdığını biliyorum hiç korkmadım. Şu müzik sesi... Güneş ışığında onu kontrol edebiliyormuşsun."

"Yıllarımı aldı, ama bir günde bile öğrenebilenler var. Ama uyarmalıyım bunun da bir sınırı var. Birkaç saat kontrol edebilirsin ama sonuçta herkes teslim olur güneşe. O yüzden güneş ışığı bizim için hala ölümcül."

"Bugün bana öğret Comet, müziği kontrol edip Güneş ışınlarına dayanmamı sağla."

Bunu yapacaktım. Gün doğumunu beraber karşıladık. Tepenin ardından doğan Güneş oyunu başlattı:

"Sevdiğin bir bölümü seçeceksin bu diğer vampirlerin birinin müziği olacak ve notaların karanlık hale gelmesini önleyeceksin. Benim için senin müziğin bunu sağlıyor Rose. " dediğimde benim müziğimi seçmesini çok istiyordum. Böylece kaybettiğim aşkı geri almış olacaktım. Hiçbir şey istediğim gibi gitmedi. o diğer klandan Robert'in müziğini seçecekti. 1 saat boyunca buna katlandım ve notalar karanlıklaşmadan içeri girdim. Beni takip etti:

"Sen sen bana ihanet ettin " diyebilirdim. Rose içeri girdiğinde, yüzünde bir acıma ve bir korku ifadesi taşıyordu:

"Senin lanetini taşıyorum ama seni sevmiyorum." dediğinde çılgına dönecektim. Odadaki eşyaları oradan oraya fırlattım ve oradan ayrılırken şunları söyledim:

"Sadece beni seveceksin Rose."

Şimdi Rose'dan dinliyoruz:

Comet'in tutkuları ve takıntısı korkunç bir şekilde ortaya çıkmıştı. Odayı darmadağın etmişti. İşte onu sevmemenin, kurtulmam gerektiğinin kanıtı buydu. Onun müziğini de seçmemiştim. Şimdi Güneş ışığına çıkıp tekrar müziği dinledim. Robert'in müziğini.

O müzikte bir çeşit sevgi, koruma, geniş bir dünya bir arada gibiydi. Tabii ki müziği takip edecektim. Arabanın siyah camları beni güneşten koruyordu. Tek yapmam gereken ara sıra elimi camdan Güneş ışığına tutup müziğin güçlenmesini takip etmekti.

Şaşırmaştım beni doğruca Yellow Shadow'un verdiği adrese götürüyordu. Comet'ten kurtulmuş muydum ya da klanına katılmayarak ondan intikam almış mıydım? Kolyeyi fırlatıp atacak yoluma devam edecektim.

Dağ evlerine vardığımda kapıyı Robert açacaktı. Ve Comet çok gerilerde kalacaktı. Müziğin sırrı çözülmüştü ve sonsuz yaşamın sularına yelken açacaktım.

-Son-

III. Hikâye

Üç Öykünün Romy'si

-Merhaba-

Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Şimdiye kadar aşk ile bağlandığı kimse olmamıştı. Sebebinin aşk olmadığını bilse de açıklamalardan birisi de bu gibi duruyordu. Yaratıcı bir güç varsa, bu sefer değişik bir şey denemiş gibiydi.

Okuyan için gerçekten de yaratıcının yazar olduğunu bilmek kolaysa da, Onun için durum farklıydı. Yazarın iyi bir hikâye bulması gerekiyordu belki de. Onun geçmişini yazarken geleceğini biraz düşünmüşken... Onun yaratıcısı yazarı geçmişini iki öykü ile bağlamaya karar verecekti. Bu da geçmişte iki ismi olduğu anlamına geliyordu.

Gerçekten de var olmasını açıklamanın yolunu bulamıyordu, "Hafızamı kaybetmiş olmalıyım", derken genç kadının yardımına yazarı, yani yaratıcısı rolündeki yetişecekti. Sırasıyla iki kitap kütüphanede onu bekliyordu. Onlara nasıl ulaştığını anlatacağım.

Öncesinde adını vermek istiyorum. Bu gerçekten zor olacak sanıyordum ama yardımına koşan bir şarkı oldu. Öyleyse isminiz verilmiştir genç hanım, adınız Romy olsun.

Şimdi yazarın göndereceği ne varsa karşılayacak olanın adını duydunuz. Belki Tanrı ile konuştuğu anları yazsam hile yapmış olacaktım. Kendi kendime, "Romy burada nasıl davranırdı?" desem kendi kalıplarına sıkışacaktım. Bundan sıyrılmanın en güzel yolu farklı zamanlarda yazılmış iki öyküyü kullanmak olacaktı. Ve işte başlıyoruz Romy: "Merhaba."

-Hoş geldiniz-

"Merhaba"

"Merhaba, Siz Romy olmalısınız. Hoş geldiniz, içeri buyurun..."

Malikânenin kapısı açıldığında gerçekten endişeliydim. Burada bir yabancıydım. Avrupa'ya geliş nedenim bile beni şaşırtıyordu. Viyana'dan bir akrabam olduğunu yeni duymuştum. Ve bu gizlilik içinde yürüyor gibiydi.

"Vasiyeti açıklamak için avukat da içeride, ben yıllarca bu aileden gibiydim, son üyesinin vasiyetini dinleyin."

Tüm bunlar tamamlandığında ve herkes gittiğinde, evin bana bırakıldığına inanamaz halde, o çalışma odasında kalakaldım. Gerçekten silinmiş bir hafıza olayı ile karşı karşıya olamaz mıydım?

İşte burada yazar olarak yeniden konuşmam gerekiyor. Romy'e o evi bırakan da bendim, o çalışma odasına getiren de. Ve şimdi amacım eski ben olanın yazarlığından çıkan, bir anlamda

başka biri gibi, kalıpları aşacak bir hikâye çıkartmak adına, iki eski öykü ile buluşturacak olan da yine benim.

Romy'i tanısanız, ne kadar sempatik ve yaşam dolu olması için uğraşmak istediğimi anlardınız. Geçmişini getiriyor. O zaman Romy'e hoş geldiniz diyoruz.

-Şimdi yalnız-

Ryan binlerce kilometre uzaktaydı, işlerini tamamlayıp bana katılmasını ummam yalnızlığı çekilir kılıyordu. Ama yine de, yalnızlığın ne demek olduğunu kalbimde aradığımda, bazen gerekli olduğunu o odada hissedecektim. Buraya yalnız gelmem bir rastlantı mıydı? Hafızam hakkında gerçekten sorunlarım var gibiydi.

Evdeki tüm kapılardan gelen sesler kesildi, kimse kalmamıştı. Sonbaharın melankolisi her yere sinmişti. Odayı incelemeyen önce uzun camlarından etrafı görecektim. "Viyana, bu gerçek mi?"

Vasiyette anlamadığım şeylerin başında benden istenen kütüphanedeki bir kitabı bulup okumam, tamamlandığında, o kitabın sonuna yerleştirilen nota bakmamdı. Bu ne tür bir oyunca oynayacaktım. İşte kitaplara bakmaya başladım bile.

Yalnız kalmış kitapların bir dosta ihtiyacı varmış gibiydi. Onlar kendilerini anlatmak için kapaklarına yazılanlardan başka çaresi olmayan hazinelerdi. Odanın boydan boya kitapla dolu olması ve bu kitapların uzun uğraşlar sonucu birikmiş olmasını düşündüren düzenlenişleri, hayranlık vericiydi. Yalnızlar işte böyle hayran kalmamdan memnun olmalıydı. Ve tarif edilen rafta o kitabı buldum. Kapağında gotik harflerle "Constance'ın Viyanası" yazıyordu. Kitaba dokundum ve ne kadar eski olduğunu hissettim. Ne kadar yalnız olduğunu...

-Bir oyun: Maskeli Balo-

Güzel bir resimdi, Constance'ın olduğunu düşünmüştüm. Kapağın ardındakileri gerçekten merak etmeye başlamıştım. Kitabı alıp rahat koltuğa, camın yanına oturdum. Ve kapağı çevirip okumaya başladım. Alt başlık; Maskeli Balo... Yalnız bir kızın istemediği Markiden ve Kont Fleming'den söz ediyor, yazılanların Constance'a ve Fleming'e ait olduğunu anlıyordunuz.

Konunun ilgi çekici olacağı açıktı, çünkü emindim, bu kitap o zamandan kalmıştı. Yıllar önce Constance'ın elinden çıkmış 1775 İlkbaharının güneşini görmüştü bu yalnız günlük. Maskeli Baloydu elbette böyle gizemli bir şekilde elime geçmeliydi. İlk sayfayı bitirdim ve ikinci sayfa ile Constance'ın neden bahsettiğini anlamaya başladım.

Birkaç dakika kitabı öylece ellerimin arasında tutup, Constance'ın tutkusunu yaşamdan istediklerini içime çekmeye çalıştım. Gözlerimi kapatıp yalnızlığın tadını çıkarttım. Ve cama vurup duran tık tık sesi ile gözlerimi açtım. Bir güvercin sanki yalnızlığımı paylaşmaya

gelmişti. Kitabı özenle, enerjisini kaybetmek istemez gibi sehpaye bıraktım. Viyana'ya bakıyordum. O burada yaşamıştı.

Güvercin uçup gittiğinde günlüğe dönme zamanıydı. Constance'ın Kont Fleming'e ait günlüğü arabada bulduğunu yazdığı bölüme gelmişim: "Sadece kendim için yazıldı" diyen Kont'un yazdıklarını merak ediyordum şimdi. İşte O anda Ryan aradı. Cep telefonunu açtım ve bundan sonrasını Ondan dinleyeceksiniz:

"Romy merhaba ne yapıyorsun?"

"İnanmayacaksın ama bir günlüğü okuyorum."

"Dur tahmin edeyim adı Maskeli Balo" şaşıracağını biliyordum. Romy hep böyle yapardı, birkaç saniye suskunluk ve heyecanla sorular ve sordu:

"Sen nereden biliyorsun, benimle alay etmiyorsun ya Ryan?"

Ve her şey dindiğinde O'na seslenecektim: "Beni dinle...", birkaç saniye içinde başladım:

"12 Nisan 1770:

Şimdi, tam da nasıl bir yaşamdan söz etmem gerektiğini düşünürken, davet gelmişti. Bu alelade ilkbahar gününün güneşi, dostların yokluğunda nasıl soluk diye düşünürken her şey davet ile anlam kazanmış güneşe nasıl bir haksızlık ettiğimin farkına varmışım. Şimdi etrafta, bahçelerde, kırlar ve doğanın kalbinde nasıl mucizeler gizli görebiliyordum.

İşte, elimde tuttuğum davetiye gümüş altın yazıları ile dostlardan gelmekte. Maskeli baloya davetliyim, heyecanlanmalı ve belki de hazırlanmalı. Geçenlerde gördüğüm biri uğrayacak mı, kimler davetli ki? Maskeli balo, gecenin içinde gündüz gibi parıldayan hanımı tanımamam mümkün mü?

Şimdi şarkı söyleyip dans edelim, isimlerimiz gizli iken bir kez daha şarkı söyleyip dans edelim ve bir kez daha maskeli balonun gece güneşinin, ruhlarımıza güzel oyununu oynamasına izin verelim."

Devam ettim: "Senin yanında olacağım bu öyküyü beraber okuyacağız. Şimdi sayfaları kapat ve Maskeli Balo'daki gibi kırların zevkini çıkart sevgili"

Romy sesinin en yumuşak tonu ile: "Bu bizim için güzel bir armağan Ryan, görüşeceğiz."

Ve telefonu kapattı. Sonrasında ne yaptığını duymadan önce günlüğü çalışma masamın üstüne bıraktım. Romy'in yanında olmayışım ayarlanmış olmalıydı. Ve bu oyuna Romy'nin Viyanalı akrabasının nasıl iyi hazırlandığı belliydi. Henüz Onun yanında olamazdım ve günlüğü okuyacaktım...

-Kadeh-

Romy'nin neler hissettiğini düşünüyordum şimdi. Onu tanıdığımdan beri değişik davranışları vardı. Geçmiş ile bağının çok kopuk olduğunu biliyordum. Hatırlayamadığı şeyler olduğunu söylüyordu ve hep kaçıyor. Şimdi, bu kadar çok geçmiş, ona fazla gelir miydi?

Telefona baktım. Ona ne kadar çok önemsemişimi anlatmak istedim. Onun mutlu olması benim için ne kadar da değerliydi. Oysa onda her zaman donuk bir şeyler vardı. Mevsimin Sonbahar oluşu ve gece, yağmur beni düşüncelere bir melankoliye sevk etmişti.

“Ooo Romy geçmiş hatırlaman için neler vermezdim.”

Acaba bu günlükte ipuçları var mıydı? Onu ona anlatabilir miydi bu sayfalar? Şimdi bir şeyler içmenin tam sırasıydı. Sakin ve güzel düşünmeye ihtiyacım vardı. Bu bir şanstı, Viyana bir şans olacaktı. O günlük, o ev, ona geçmişten seslenen akrabası bir şans olmalıydı. Bardan bir kadeh aldım ve en sevdiğim şaraptan doldurdum.

Çalışma masamın üstündeki her şeyden farklı görünen iki şey olacaktı birkaç dakika içinde. Birisi o günlük ve diğeri kadehim. Ve Romy'nin de okuduğunu biliyordum. Şimdi o Sonbahar gününde yalnız, tıpkı günlükteki Constance gibi bir başına geçmişten bir şeyler ararken düşündüm onu. Kont Fleming'in aşk sözcüklerini söyleyen ben olmak için Onu aradım:

“Hiçbir şey söyleme, okumadan ben söylemek istedim.” Ve okuduğum kısımları ona aynen tekrarladım:

" 3 Mayıs 1770:

Kırlarda gezerken

Bugün kırlarda gezerken ve güneş altın sarısını bizden esirgemezken, mutluyken, daha bir güzelsiniz. Fazla abarttığımı söylemeyin sakın, "iltifat ediyorsunuz yine" diyerek benden gizleyemezsiniz sırrınızı. Biliyordunuz öyle değil mi, nasıl da büyüleyeceğinizi beni ve çevrenizdekileri. Sırrınız bende saklı, onun için hiç çekinmeyin. Kırlarda gezerken mutluyuz bundan fazlası olamaz, işte kimse duymadan söylüyorum "Sonsuz aşkın sırrını buldunuz öyle değil mi?" . Ve benimle paylaşmayı seçtiniz, aşkın altın rengini.

O altın renkleri görebilenlere ne mutlu, onların artık bir sırrı var... Kırlarda gezerken, yanı başımızda dostlar, gülüşmeler, fısıltılı sözler ve sırrımız. Aşkın altın rengi müzikle sarhoş ederken bizi sakın söylemeyin size iltifat ettiğimi."

“Ryan bu çok güzel, Constance'ın kim olduğunu merak etmiyor musun?” diye güzel bir müzik gibi sordu.

“Yani günlüğü bitirdin mi?” diye merakımı gizleyemedim.

“Hemen hemen ve O kadına hayran oldum”, dedi.

Ve dayanamayıp Kont Fleming'ten bir başka alıntı yapacaktım.

“17 Mayıs 1770:

Yeni bir yaşam

Elimde değil heyecanlanıyorum. Bir yaşam daha sunulmuş gibi. Sanki hiç sona ermeyecek bir günde o baş döndüren ilkbahar bahçesinde dolaşacaktınız gibi.

Mutluluk damarlarımda dolaşıyor, zehirlerin en güzeli beni yeni yaşamımda karşılıyor. Fazla düşünmeye gerek yok kelimeler dökülüyor müzik yardımcı oluyor.

Zehir sizin elinizden mi? Bilmeliydim. Ne mükemmel bir hayat bu, bir sonrakini düşünmeden onun için tasalanmadan. Bıraktım artık geçmişteki yaraları, ne de olsa zehir sizin elinizden.

Bizim için çalıyor olmalılar, yoksa bu kadar kesin olmazdı notalar; istediğim gibi tekrar tekrar. Şimdi yürüyelim beraber gölün etrafında; kuğular süzülürken, müzik eşlik ederken, bin bir çiçek güneşe gülümserken, beraber yürüyelim yeni bir yaşama."

"Söyle Ryan yeni bir yaşama yürüyor olabilir miyiz?", derken sesinde bir parça titreme hissettim.

"Her ne olursa olsun yanıdayım sevgili", derken kararlılığımı gösteriyordum. Bu sefer O alıntı yapacaktı:

"Mozart'tan bahsediyor, aşktan, Viyana'dan... Maskeli Balo, notaları duyabiliyorum Ryan şunu dinle:

"10 Haziran 1770:

Kalbinde, gözlerinde ve notalarında yıldızlar

Karanlığın içinde, kalbimizdeki yıldızlar gözlerimize yansırken gülümsememek mümkün mü? Yıllarca gökyüzünde arayıp durduğumuz, sayısını unuttuğumuz yıldızlar, şimdi kalbimizden ağırlaşmaya yüz tutmuş duygu dünyamızdan kopup geliyor biliyorum. Belki sen de aynı şeyleri söylemek istiyorsun, ama... Ama hangimiz söyleyebiliriz ki. O kadar açık ki, senin biriktirdiğin yıldızlar sen olduğun için gözlerinde, benim yazdıklarım o yıldızları gördüğüm gözlerin hikâyesi.

Şimdi bana söyleyeceklerin beni bana anlatmak isteyeceklerin olacak, belki şu piyano devamlı bunu anlatmak için vardı. Her seferinde tuşlarına dokunuşların, benim kalbimdeki ve en nihayetinde gözlerimdekini anlatman için bir araya gelmiş notaların yaratıcısı idi.

Ve şimdi içinden geldiği gibi çal, bir gün bulutlu bir gecede yanında kimse olmasa bile çal. Artık kalbindeki yıldızların bir kısmı da benimkiler değil mi?"

Konuşmama fırsat vermeden: "Bak notaları nasıl da tanıyor, onları anlatışı, ben de duyabiliyorum Ryan"

"18 Haziran 1770:

Birkaç nota ile aklını başından almayı düşlerken, notaları seçmek belki de hiç bu kadar zor olmamış iken birden şarkıya başlamaz mı biri. Ha ha ha işte tam da bunu çalacaktım, aziz dostum daima sizden iyi bilen biri vardır derler ve bundan sonra büyük konuşmayacağım.

Sadece gülümsemeyin, eşlik edin ki mutluluğumuz katlansın demekteyim. O da ne inanılmaz, notaları daha ben yazmadan biliyorlar. Fazla uzun sürmüyor hayalden uyanmam.

Uyandığımda herkes suspus... Orkestra piyanodan vereceğim ilk notayı bekliyor durumda. İzleyenler, etrafımda nerede ise sabırsızlanmış. Ve işte aklıma takılan o bir dakikalık hayaldeki müziği veriyorum, orkestra şaşkın, sadece ben çalıyorum. İşte o birkaç dakikalık hayal, birden gerçek oluveriyor. Ertesi gün, tüm orkestranın notaları hazır... Onlar çalıyor biz dinliyoruz, birbirimize en güzel sözleri söylüyor, yaşadığımızın farkına varıyoruz."

Aslında bu duyguları, Ona hissettirdiği için, Constance'ın Fleming ile yazdıkları için, minnettardım onlara. Duyguyu tamamlamak için söyledim.

"Sevgi dudaklarında sevgili..." ve okudum:

"19 Temmuz 1770:

Sevgi dudaklarında

Öylesine açık ki, öylesine kesin ki; beni seviyorsun. Sevgi dudaklarında ve onu almamı sağlayacak bir anı bana çok görmeyeceksin biliyorum.

Sadece söyle bana, bu güzel bahçede dolaşırken nasıl neşeli olduğumuzu unutmayacağını. Şu anda mutluyuz ve gelecekte sevgi dudaklarında... Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.

Müzik okşarken rüzgârla bahçeyi, eminim unutmayacaksın dudaklarımdaki sevgiyi. Biliyorum gözlerin aradığında beni hep hatırlayacaksın o günde, bahçeyi okşayan rüzgârı ve müziği. Ve paylaştığımız sevgiyi."

Gerisini beraber tamamladık Constance'ın üzüntüsünü hissettik, aşkı hissettik. Fleming'in deftere bıraktığı son alıntılar ile. Düelloda yitip gidişi:

"17 Aralık 1770:

Ve zaman akıp gider, hepimiz için...

Birden hepsi kayboluverdi, herkes tüm seslerini saklamaya karar verdi. Bir zamanlar senin müziğin ile dans edip, yaşayanlar bu sefer yerlerini kendinden sonrakilere bırakmak için değil, kendi sonlarının müziği için seni seçmişti. Onlara son müziklerini verdin.

Ve şimdi, şaşalı günlerden geriye, elinde kırık bir maske, hatırlayamayacağın mektup sözleri ve her notası aklında olan besteler kaldı. Sokaklarda, hoyrat çocukların eğlencesi kimsesizi...

Ama dur son bir sonradan gelen seni tanıyacaktı. Ve bir kez daha senin şarkıların çalınacaktı. Yazdığın en güzel mektup, en gerçek olanı bir çocuğu etkilemiş olmalıydı. Değerli olduğunun

kanıtı, son günlerinde seninle eğlenen değil biraz da değer verip, tüm ciddiyeti ile maskeleri taşıyanlar olacaktır.

Sonra, sonra en duygu yüklü olanlar da yerini alacaktır baloda. Ve tıpkı gençlik yıllarındaki gibi, sonradan gelenlerin yaşam ile ilgili sözleri, senin notalarının müziği ile aynı zamanda yaşamayı seçebilecekti.

İşte, tüm yalnızlığını senden alıyorum diyen çocuğa, sonsuz sevgi ile bağlanmayı da ne yapacaktın. Yaşadığın tüm dehşetin ve acı, mutluluk mükemmeliyetinin notalarını yaşayanlara bırakıp gitmeden önce, değer verilen olmanın tüm coşkun duyguları ile kalem elinde son bir nota... Yazmak için artık çok geç iken son notayı... Yazdığın yüzlerce sayfayı, çevirip okuyan sonradan gelenleri, belki de hiç dinmeyecek kasırgalar, doyumsuz duygular ile yapayalnız bırakırken, sen; yüzyıllar boyunca, hep o şarkıda, en içten kahkahalarınla bir kez daha ay ışığında dansını edecektin."

Romy ne kadar üzülüğünü anlatmak için şunları söyleyecekti: "O satırlardan sonra, o kadar üzgündüm ki Ryan, Sonbahar yağmurunda her şey, geçmişti. Yani bilemediğim ne varsa canlanmış gibiydi. Günlüğü kapattım ve bahçede dolaştım. Neden daha sayfalar olduğunu merak ettiğimde bir müzik kulaklarımda, seni kaybetmekten korktuğum gibi günlüğe sarıldım. Ve sen aradın. Şimdi şu müziği dinle"

"Romy seni tanıdığımdan beri kendini aradığını biliyorum. Geçmişten bir şeyler. Şimdi kapatıyorum. Kendine iyi bak sevgili." ve telefonu kapattım. Kadehimi tekrar doldurup son bölümü okuyacaktım.

Yarım saat sonra öykü bittiğinde, son bırakılan notu okuma zamanıydı:

"Bu Constance; sensin. Ondan bu zamana kalanlar Romy. Bir kez kim olduğunu unutmuyorsun, Rose olduğunu unuttuğın gibi Constance olduğunu da unutmuşsun. Şimdi kim olduğunu merak ediyorsun öyle değil mi, ikinci kitap da senin geçmişin, ötekinin bir üst rafında bulabilirsin..."

Bana ikinci bir kitap gönderilmemişti. Artık sabah oluyordu ve Ondan son bir mesaj geldi:

"Ben iyiyim."

Boşalan kadehime baktım ve uyumak için odayı terk ettim.

-Rose-

Ben Romy, kim olduğumu arıyorum. Bir yaşam geçmiş olmalı... Kitabı aramak konusunda kararsız kaldım. Tüm bunlar çok fazlaydı. Ama yine de dayanamayacağımı biliyordum. Gece oluyordu ve giderek karanlıklaştıran odayı aydınlatmak için elektrik düğmesine basacaktım.

Ve her şey o anda değişecekti, sanki o düğme ile yanan lambalar, dünyayı farklı bir yer yapacaktı. Müzik sesini duyabiliyordum, odadan çıkmaya cesaretim yok gibiydi. Ve kapı koluna baktım bir iki dakika boyunca, kulağımda müzik ne yapacağımı bilemez halde.

Sonunda odayı terk ettim. Büyük salona ulaştığımda her yerin aydınlık olduğunu görmek beni şaşırttı. Ortada kimseler yoktu, zaten olmamalıydı. Ve işte o anda gördüm piyanoyu. Ses ondan geliyor olmalıydı ama gelmiyordu. Sadece kulaklarımdaydı tüm notalar. Piyanonun başına geçtim. Ve eski nota kâğıtlarına gözüm takıldı. Bunlar duyduğum müziğin notalarıydı. Mozart'a ait oldukları el yazması oldukları belliydi. Sayfaları çevirdim ve müzik değişti ve değişti... En sonunda Constance'ın el yazısını tanıdım: "Bu Mozart sevgili" yazıyordu.

Müzik sustu ve şimdi her şey huzur bulmuş gibiydi. Notaları yerine bıraktım ve hızlı adımlarla kütüphanenin olduğu odaya yöneldim. Artık o kitabı okumak istiyordum. Kitabın kabında "Rose'a aittir" yazıyordu. O anda "Rose" diyebilirdim hepsi bu.

-İkinci kitap-

Romy'den bu kadar uzakta olmak ve ne yaptığını bilmemek, uyku şimdi imkansızdı. İlk uçak için yerimi ayırtmalıydım. Ve öyle yaptım. Yola çıkmak için hazırlanıyordum ve gözüm telefona takıldı. Onu aradım.

"Belki çılgıncaydı Romy senin yalnız gitmen ve yanında yer alamamam."

"Ryan, ben bilemiyorum. Artık kim olduğumu bir günlükte ve Viyana'da aradığıma inanamıyorum."

"Merak etme, ilk uçakla geliyorum."

Aradan saatler geçtiğinde Viyana'daydım. Görüşmelerimiz giderek garipleşmişti, Ona günlüğü okumamasını söylemişim. Ama beni dinlemeyecekti. Viyana'ya vardığımdan beri tek kelime konuşmadık. Adresi taksi şoförüne tarif ettiğimde telefonuma çıkmamıştı. Ve eve vardım. Zili çaldığım anda ne kadar sabırsızlandığımı tahmin edersiniz. Ve kapıdaydı, üstünde ipek bir elbise, ve donuk bir ifade ile... Hemen söze girdim:

"Romy ben... Bana cevap vermeyince kötü bir şey oldu sandım... Romy sen... Sen çok farklısın. Yani bütün bunlar..."

"Şşşş... İçeri gel... Gerçeği gördün... Şimdi dinle", diyerek içeri yöneldi.

Kapıdan girip, ardımdan çektim. Birkaç saniye sonra piyano sesi duyulacaktı. Romy etrafta yoktu. Müziğin geldiği yöne doğru gittim. Büyük bir salonda, kuyruklu bir piyano vardı ve Romy... Romy piyanoyu çalıyordu. Artık emindim ikinci günlüğü okumuştum. Duygulu müzik ile gözlerime bakıyordu. Bir iki dakika dinledim ve gözlerinden süzülen yaşları gördüm. Artık daha fazla bekleyemezdim:

"Ne oldu sevgili, anlatacak mısın?"

"İşte orada anlatıyor...", derken müzik kesilmişti. Sessizlikte kendimi toparlamaya çalışacaktım.

“Rose’a aittir...” ve sayfaları çevirdim öykü inanması imkânsız şeyler anlatmaya başladığında müziğin yeniden başladığını duyacaktım.

“Yani, sen Rose... Ve O bir vampir.”

-Müziğin söylediği-

“Ruhsuz bir canavar mıyım sence Ryan?”, derken soran gözlerle bakıyor, umutsuzca tutunacak birini arıyordu. Kitabı bir kenarı atıp Ona doğru yürüdüm. Piyanoyu bırakıp kollarıma atıldı. Sarıldık ve ona tüm bunların saçmalık olduğunu anlatmaya karar verdiğimde hareketlendi. Kitaba çılınca bir hızla ulaştı. Açıp okudu:

“Aklından çıkmayan bir şeyler vardı. Ne çeşit bir dünyaydı bu ki canavarlar, fark edilmeden etrafta dolaşıyordu. İpek elbiseyi çıkartıp mayosunu ve bornozunu giyerken, yaz gecesinin güzelliğini bile düşünemiyordu. Tek düşündüğü kendisinin bir canavar olduğu idi. Ve bunun görünen sebebi şu ipek elbise olmalıydı.

İpek elbiseyi alalı, bir iki gün geçmişti ve bu onu sarıp sarmalayan ince kumaş, katil olduğu duygusunu veren en önemli şey olmalıydı. Öyleyse ne diye o elbiseyi almıştı ki”, diyerek üstündekine bakmamı sağladı. Elbise üstündeki olmalıydı. Ama bu bir kanıt olamazdı:

“Bu çok saçma! Buna inanıyor musun? Lütfen kendine gel”, dediğimde elindeki günlüğü gösteriyordu.

“Comet her an burada olabilir, ya da diğerleri, buradan kaçmalısın...”, yüzündeki endişe ve korku ifadesi beni gerçekten üzüyordu.

“Romy lütfen bırak bu kitabı, beraber gidelim buradan, bir daha dönmeyiz bile”, elimi Ona uzattım.

“Şunu dinle “, dedi ve donuk bir ses tonu ile okudu:

“Anlattığı öykü gerçek olmalıydı, canavar olmayan bir canavardı. Ve o bir vampirdi. Yüzyıllardır bu dünyayı dolaşmıştı. Adının Comet olduğunu söylediğinde, Rose'un anlamını anlaması için, birkaç gün geçip, o geceki gösteriyi görmesi gerekiyordu.”

“Bu Comet de kim? Eminim bunların planlayıcısı O’dur. Şimdi ortaya çık seni...”, diye bağırmaya başladım.

“Sonra şu kısma bak, faydası yok Ryan müziği duyabiliyorum, işte güneş doğuyor ve ben güneş ışığında müziği duyuyorum...”, dedi ve okudu:

“-Müzik-

Comet'in sırları vardı, orası kesindi ve zaman içinde bunları öğrenen ilk kişi, Rose olacak mıydı? Beraber meteor yağmurunu seyretmeye devam ettiler. Ve işte Comet sırrını fısıldıyordu:

“Vampirlerin dünyasında müzikler, şarkılar seçersin Rose...” dedikten sonra mırıldanacaktı, seçtiği şarkıyı daha önce duymamıştı ve soran gözlerle bakacaktı genç kız.

“İsmi yok yeni, bu sensin Rose senin adını duyuruyorum, senin müziğinin ilk notalarını,” derken Comet tüm ciddiyeti ile Rose’a aklındaki söyleyecekti. Rose, vampir olmak için hazır olup olmadığını biliyor gibiydi ve bu gerçekleşecekti.

Müziği damarlarının içinde hissetmeye başladığında Comet’e teslim olmuştu. Küçük bir ısırik, boynundan tüm vücuda yayılan müzik... Adını bilmiyordu ki bunu öğreneceği zaman gelecekti. Dakikalar sonra uykuya dalacaktı. Ve uyandığında gündüz ve yalnızdı. Bir vampirin gündüz gün ışığında dolaşabileceğini bilmiyordu. Yoksa henüz vampir olmamış mıydı?

Hayır, artık bir canavardı, çok hızlı hareket edebiliyordu. Anında havuzun başından içerdeki merdivenlere ve balkona ulaşacaktı. Bu kanıt yeterliydi. Peki, ama gündüzden sakınması gerekiyor muydu? Fark edecekti müzik sesi güneş ile vücudu temas ettiğinde yükseliyor notalar karanlık bir hal almaya başlıyordu. Bu onların laneti olmalıydı. Ve hemen perdeleri kapattı. Müzik kesildi, yorgun hissetti öylece yatağa uzandı ve uykuya daldı.”

Okumayı bitirdiğinde artık ağılıyordu, gün doğmuştu ve güneş ile temas eden Romy müziği duyduğunu söylüyordu. Okuduklarında bir kanıt daha vardı, çok hızlı hareket etmesi; acaba tüm bunları bitirecek ipucu bu olabilir miydi?

“Romy beni dinle, Romy lütfen beni duyabiliyorsun değil mi?”, duymuyor gibiydi, duyduğunu söylediği müzik tüm benliğini ele geçirmiş gibiydi. Perdeye koştum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum bile. Ve gölgede istediğimi duydu:

“Hızlı hareket etmen gerekiyor.” ,derken bütün bunların bitmesini bekliyordum. “Zaten öyle...”, derken yanımda belirmişti bile. İşte o anda, o anda kaybetmekten korktum. Onu sonsuza kadar kaybedebilirdim:

“Sen? Benim Romy'im.”

Yanaklarından süzülen yaşlarla yanıtladı: “Üç öykünün Romy'si.”

-Son-

Hayali Mektuplar

Sevginin saf kristali

Bugün kendimi deniyorum. Kendimi dinliyorum. Acaba doğru mu? Yaşayıp yaşamadığımı anlamaya çalışıyorum. Bunu denemek için kendimle hesaplaşmalarım bitti mi bilmeliyim. Aklımda bu asla bitmez ki diyen bir ses. Ben ise bekletilen hesapları bile ödediğimi düşünürken... Elbette ödedim, bana saldıranlar artık çok gerilerde. Ve şimdi istediğim sevginin en kelime ile anlatılamayanına ulaşmak.

Kendimi dinliyorum, içimin titrediği anlar arıyorum ve sürekli buluyorum. Kurtulmuşsun çocuk dediğimde, evet yaşıyorum diyebiliyorum. Şimdi müziği yakalamaya çalışırken ve yakalamışken birileri ile paylaşmak için yazıyorum.

Hayallerdeki sevgiliye bu yazıyı ulaştırabilseydim. Varlığımdan haberdar olsaydı, hala yaşadığımı en korkunç düşmanlarımızı yendiğimizi bilseydi.

Bugün kendimi deniyorum. Kendimi dinliyorum. Evet, yaşıyorum ve sevgiyi hissediyorum. Yüksek duygulardan başkasını duymak istemiyorum. Sanırım arkadaşlarım var, onca sene yazdıktan sonra onların olduğunu düşünmek istiyorum. Ve evet yaşıyorum, ilk defa soğuk ışıktan uzakta, oyunlarda kaybolan karakterlerin dışında, gerçek olmalılar dostlar; yoksa yaşadığımı söylemezdim ki, yoksa bu yazıyı okumazlardı ki.

Yaşadığımı hissediyorum, artık eski ile hesaplaştım. Artık sevginin saf kristalini görebiliyorum. Sadece yaşıyorum ve hayallerde seviyorum.

-

Hüznün yanında

Elimdekini değiştirmeye çalışıyorsun. Hep söyledin sende bir hüznün gizli. Sanırım hüznü kıskanıyorsun, sanırım yanına daha farklı bir şey koymak istiyorsun. Olsun, bunu isteyebilirim.

İstemediğimden çoktan uzaklaştım. İstemediğim nefret, yıkılmışlık, ruhumun tehlikede olması. Hepsini aştım, şimdi sanırım zamanı geldi.

Bu, inanılmayacak kadar güzel bir duygu. Bilememek, adlandıramamak ve tanımaya çalışmak. Notlarıma eklediğim senin nefesin. Onca yıl sonra, hüznün yanında; bana gelen kırmızı, sarı, turuncu renklerde tanımaya çalıştığım.

-

Kor gözler

Alevler her yanı sarsın, bırak yansın bırak ki gecenin karanlığında yüzünü görebileyim. Korlar sönmeden önce, son bir kez güzel gözlerinde kırmızı, sarı ve turuncuda kaybolayım.

Şimdi karanlık, şimdi senden ayrı... Sessizce kaybolamam, sessizce kabul edemem, öylece; evet öylece karanlık kazanamaz. Evet işte, bu olmalı gözlerindeki korları görebiliyorum, yıllarca önüme gelenleri devirmem gerekse de görebiliyorum.

Şimdi alevlere ulaşıyorum, yanına ulaşıyorum. Şimdi buz tutmuş ben ve o gözlerle sen. Kor gibi gözlerde seni seviyorum. Sanırım bunu biliyorum, dostlarımin gözlerindeki sen olmalısın, sanırım bu alevler onlar ve O kor gözler ile bekleyen, sen.

...Taşdıklarım'dan

-

Ölümsüz aşk

Her şeyi yeniden düşünmem için yeterli zamanım olmadığını biliyorum. Sadece güzelliğini hatırladığım kadarı ile duyguyu hissedebildiğime göre...

Hepsi o aşkın, o olması gerekenin unutulmaması ile ilgili... Biriktirdiğin onca şey, hep onun için. Görevlerimi yerine getirdim, her ne kadar korkunç olsalar da ve şimdi beni kurtardığını görebiliyorum o aşk ile hayallerimde, uykusuz gecede.

Daha uzun yazmak isterdim, aşkı anlatmanın yollarını, hayalleri. Şimdi sözlerim bir nota olsa, bana tekrar tekrar söylese; kazandın. Evet o korkunç gerçeklik dünyasına karşı kazandın...

...Taşdıklarım'dan

-

Hayali Sevgili

Hiçbir şey durduramazken, hiçbir kimsenin sözü yeterli değilken... Evet, yazmayı durduramıyorum... Aşkın sesi kulaklarımda bana, "Yazma" demedikçe yazmak var.

Bitmek, tükenmek derdi ya silahşor; ben bundan uzaklaştığımı görüyorum. Hayattaki korkunç şeyleri aklımda yendim ve gerekenleri yerine getirdim. Şimdi gerekli olan sonsuza kadar kalemi bırakmamak...

O kalem elimden kâğıda bir şeyler yazdığında biliyorum ki bundan sonrası aşk... Hayallerimdeki sevgiliye, geçmiş ve geleceğe unutamayacağım serenat.

Ooo anlatmaya yeter mi bu yazı? Bir sonraki yazıya kadar kaybolup gider mi? Sanırım bu yazıyı tekrar tekrar okuyacağım. Ve emin olacağım; ruhum güvende, gerekeni yaptın çocuk diyeceğim. Kaybolup gitmeyeceksin yazı... Hayali sevgilinin yüzü... Kaybolmayacaksın.

Hayali sevgili, belki günlerce beni unutacaksın... Belki müzik... Belki rüzgâr... Belki bir gülümseme benim varlığımı hatırlatacak... Ve bilmelisin aradığında hayalim seninle... Hayali sevgili, hep seni olduğun gibi hatırlayacağım. Hiçbir güç seni sevmemi önleyemeyecek.

Bir bakmışım ki yazının sonuna gelmişim. Seni yazarak sevebilirim, müzik ile sevebilirim, resimlerde seni arar severim. Buzdan gölün kenarında yürürken, el ele kayan tanrıların

danslarında... Renklerde, kurutulmuş çiçeklerde, bahçelerde canlanan doğada, hayali mektuplarda ve bir kitabın hatırasında: Her yerde seni sevebilirim hayali sevgili.

Sen var olduğuna göre, yazabildiğime göre, korkma dediğine göre ruhum güvende. Verdiğin güzellikler için, varlığın için... Hayali sevgili.

-

Sanırım, belki, farkında değilim

Beni arıyor, onu aradığım gibi; çevirdiği her sayfada, tabloları, oyunlarda, her seferinde bilgisayarın ekranında, tuşlarına dokunduğunda telefonunun; beni arıyor...

Kendimi hapsediğim için olsa gerek, bir forum, bir sayfaya, milyonlarca sayfadan sadece birine... Bu yüzden belki bulamıyor. İyimser olsam, belki okuyordur kim bilir desem...

Güzel sesini duymadığım her gün ve gece, bir kere daha nerelerdesin dediğimde... Sanırım daha fazla yazamayacağım, müzik dinlemeli, geceye karışmalı...

-

Her şey donsun

Her şey donsun, öyle ki buzdan gölde patenlerimizi giyelim. UzakYıldız, bir kez daha gelip elimden beni sürüklesin. Süzülelim tanrılarla. Evet, her şey donsun, gecenin rengi ay rengi, gölde buza yazılsın. Yazılsın isimlerimiz, patenlerimizdeki ışık ile buza buza, buza...

Evet, her şey donsun ay iyice uzaklaştığında buzdan yıldızımızda, tanrılarla süzülelim. Tüm dostlar orada olsun, yapılabilecek en iyi şey bu olsun, bundan güzeli olmasın.

Evet, her şey donsun çiğ tanelerini aramasam derdim ki her şey donsun. Kimse bana bir şey söylemesin. Kimse onun dışında konuşmasın. Evet, her şey donsun, aşkın kristali olsun.

-

Öylesine

Öylesine asil, öylesine kırılgan, hata kabul etmez... O kadının içindeki ile konuştuğumda yapmam gereken bir şey var. Tüm zırhlarını, bir kenara koyup benimle konuşuyor bak. Şimdi bir rüyada olmalı ya da rüyadaki kişi gibi konuşmalıyım.

Öylesine zarif, öylesine içten, hata kabul etmez... Korkum işte bu yüzden, ya yanlış bir şey söylersem, sanırım artık yanlış bir şey söyleyemem; içimdekine ulaştığını hissedebiliyorum. O evet o bunu biliyor ve bakışları ile konuşmayı seçiyor.

Öylesine tarifsiz, öylesine buz gibi keskin, hata kabul etmez... Şimdi hayallerde olmalıyım. Buzların üstünde süzülürken aklımdaki O. İçimde dolaşıp duran soğuk nefes, titreme. Belki birlikte yok olacağız, bunu biliyor ve benimle dinliyor.

-

Derinlikler

Bomboş bir sayfaya, öncekileri yazmak gerekiyor mu? Öyle şarkılar var ki geçmişe götürürken, o evet bu ben olmalıyım dersin. Ooo bu sensin ve bu ben... Ve beraber denizin diplerine çekiliyoruz. O güzellik sensin ki ben en derinlere gitmeye razıyım.

Haydi, geçmişteki güzellik, gel ve beni en derinlere doğru çek. Diplere inerken denizde saçların, karışırken maviliğe, süzülürken ve sen bir elin göğsümde bana sarılmışken... Derinlere inerken ne pişmanlık ne bir şey, birlikteyiz ya, rüyalar gerçek ya.

O güzelliğini anlatmam imkânsız iken ve derinlikler tekrar tekrar çalan şarkı ile daha bir derinleşirken, haydi güzellik sakın bırakma beni. Bırakma beni, beni bitir ve beraber dalalım derinliklere. Öyle ki aşkının başka yolu yok ve bunu bildiğimden, en ciddi bakışlarımla sana bakarken... Ve başımı, göğsüme dayadığımda derinliklerdeyiz işte.

-

Serenat

Biz yalnız iki elf dünya bizi izlerken konuşalım, bir güzel sis bulutu gelsin ki, bizim olan anda sevgi sözleri söyleyelim, sonra sesimizi kimsecikler duymasın diye susalım. Öyle ki sessizliğimizde birbirimizi bulalım, sadece birbirimizi görelim. Sadece biz olan bizi hissedelim.

Bunca yıldır bunu beklediğini biliyorum, şimdi bulutların üstündeki, içindeki şehrimize bir bakalım, bizi taşıyan kuğular bulutlara bizi teslim ettiğinde, beraber yürüyelim şehre sislerin içine. Sen ölümsüz aşk, bulutlar hep seni anlatacaklar, hep sen olacaksın ve hep sen vardın.

-

Son sayfa

Onu tanırısın, hep seninle aslında. Bir tek söz yeterlidir. Söyleyemediğim andan itibaren sonsuz kez kendini sorgularsın. O evet, zor yolu seçen ne kadar çok insan olmalı.

Gururun incinecek olsa hiçbir anlamı kalmazdı... Ve sevgili, en içten duyguları söylemek için onca yol denedim. Onca çiçek kuruttum o defterde. Bir gün biri; yani sen okursun diye.

Şimdi onca sözün bir anlamı olmalı; defterden yırtıp sana ulaştırmak için bu son sayfayı bir yol mu bulmalı. Ya eline geçmezse ya kaybolup giderse, umut gibi rüzgâra karışır... Defteri bulduğunda ya bu son sayfa olmazsa...

Müzik ne yapacağıma yardımcı olsa, biraz olsun sevgimi yazdığım defteri sana anlatsa. Tek umut son sayfa mı? Son sayfada kurutulmuş çiçek, kristal gözyaşı hepsi aşkı anlatmalı.

Mektup olmalı, son sayfa bizi anlatmalı.

-

Mutlu musun?

Mutlu musun? Etrafında dönüp durduğun, sevgisine taptığın biri varken... Bunun ben olduğunu biliyorum. Sanırım cesaretimi toplayıp senin sevgine seninle dans ederek karşılık vermeliyim.

-Bu dansı lütfeder misiniz?

Mutlu musun? Birbirimizin kollarında uçarken, o kamelyada dansımızı yaparken. Ateşböcekleri etrafı sarmış gecenin en güzel anları bize sunulmuş iken.

-Biraz yürümek ister misiniz?

Mutlu musun? Yolumuzu aydınlatan ay ışığı, bahçedeki ful kokusu ve ellerin ellerimde. Sanırım bu gece sonsuza kadar hatırlanacak.

-Mutlu musun?

-

Öylesine yalnızlığın

Yalnızlığın öylesine güzel ki... Seninle her konuşmamda biz iki yalnız... Konuşmalarımız hiç bitmesin. Mektuplar yazmalı, anlatmaya çalışmalı.

Öylesine güzel. Senin olduğu için, benim olduğu için güzel yalnızlık. Yalnızlığımız bitmeyecek tutkumuz. Şimdi ve sonda yalnızlığımız.

Yalnızlığın öylesine güzel ki... Seni bana tam olarak anlatabilen. Beni sana fısıldayan... Hiçbir şey kaybetme yalnızlığından.

Öylesine güzel. Donmuş gölde bembeyaz elbisen ile süzülen, tek ve yalnız. Tanrıların gıpta ettiği o güzel yüzün yalnızlığı.

Yalnızlığın ile gülümse bana. Ve şimdi seni sen iken görebildiğim her anın, değerini bileyim. Öylesine güzel yalnızlığınla...

-

Kristal Hayaller

Şimdi benden bir şeyleri alıyorsun. Elbette biliyorum, ben de aynısını yapıyorum; yalnızlığını çalıyorum. Şimdi şiir yazmak veya müzik dinlemek belki yapılabilecekler. En sevdiğim ise hayalini canlandırıp kahveden yudumlar almak.

Daha fazlasını yazmalı, daha güzel anlatmalı... Kaybolmadan diğer yazıların arasında, günlük koşuşturmalarda ya da bir sonraki yazıda, daha güzelini yazmalı.

Her şey dunsun, böyle kalsın demeli... Her şey kristal olsun, kalbinin o güzel kristalini göreyim gözlerindeki yansımalarda. Ve sonra tekrar canlansın her şey. Bir daha asla eskisi gibi olmayacak, gözlerinde ve kalbindeki kristaller artık hep benimle... Artık eskisi gibi olmayacak, yalnızlığımı o kristaller çaldı ve bu bitmeyecek bir hayal.

-

Sessiz ve sessiz

Öyle büyük bir sessizlik... Kesinlikle belli savaşı kazandık. Bundan daha farklı olamazdı. Şimdi sessizlik. Artık seninle ilgili yazabilirim, aşkımdan sessizlikte bahsedebilirim.

Ve her şey şimdi sessiz... Bana gülümserken gözyaşlarını tutamıyorsun. Biliyorum kristaller o yaşadığım karanlık için. Başka türlü olamazdı bildiğin için. Ve şimdi sessizlikte gözyaşlarına dokunabilirim.

Hakkım var mıydı, kötülüğe karşı bu şekilde savaşmaya. Şimdi gözyaşlarının yanaklarına dokunurken anlıyorsun, sen olmalıydın, başkası durduramazdı der gibi bakıyorsun.

Ve şimdi gözyaşının yolunu kesiyorum, sessizce daha fazlası geliyor... Ve sessizce kalbimdeki yarayı yok ediyor. Sessiz ve sessiz...

-

İstediğim

İstediğim bir yazı var. Daha fazlası değil... Onu yazmalı, sana ulaştırmalı. Kimsecikler okumamalı. Sonra, sonra senin dilinden duymalı. Her vurgusu her notası ile.

İstediğim bir yazı var. Herkesi sessizliğe mahkûm edip sadece senin dilinden dinlemeli. O benliğimi verdiğim bir yazı olmalı.

Evet, var öyle bir yazı, mutlaka. Başka türlü olamaz ki. Bu yazdıklarımın hepsini susturacak kelimelerden oluşmalı. Öyle, sessizce dinlenen bir yazı... İstediğim bir yazı var.

Dinlediğim o müziği anlatan bir yazı. İstediğim bir hayal var. Onu yazmam mümkün mü? İstediğim.

-

Bu satırlar

Nasıl anlatabilirim tam olarak bilemiyorum. Belki birdenbire dökülmeye başlar kelimeler diye başladığım mektup... Mürekkebin kâğıda bıraktığı izler, tıpkı ay ışığının karanlık denize bıraktığı yakamoz gibi... Tıpkı ışığının benimle buluşması gibi, kelimeler senin, senin onlar.

Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama bu satırlar senin olmalı. Senin ışığından başkası olamaz. İşte kalemimi mürekkebe tekrar götürüyorum. O sırada nefesinin sesini duyduğuma eminim. Soluğumu kesen o kusursuz sesin, yerini nefes alışlara bırakıyor...

Bu satırlar senin... Beni sessizliğe, ışısız bir denizin beklemesine terk etmeden önce, bir şey söyle, yine satırlar olacak öyle değil mi? Yine müzik duyulacak, yine yakamoz olacak ve senin satırların kalemimden dökülecek.

-

Yıllar öncesi

Bu şekilde olacağını bilemezdim. Zamanından önce yazılmış gibi görünseler de bunlar olması gerekenler, şimdi daha iyi anlıyorum.

Yıllar önce yazanlar, ne kadar da haklılarım. Bir parça rüzgâr, içine dolan buz gibi nefes, ara sıra ayağa kalkıp kelimeleri şöminenin alevlerinden gelen ılık sıcaklıkta aramak... Sonra, kalemi mürekkebe götürüp, tüm olan duygularınla yazmak... Tüm olan, emin olduğun biriktirip yaşadığın...

Şimdi o zamanların, o duyguların tekrar nasıl yaşanabileceğini hayal ederken... Yıllar önce terk ettiğimiz kalemlerimize sarılırken... Bana bir şeyler yaz, kaybolup gitmediğimi anlayayım, biraz mürekkep, bir kâğıt, zarf, gözlerin, ellerin...

Evet, yine sırtımı döndüm şöminedeki ışığa, soğuklara yöneldim... Yıldızlardan tozları toplayıp son birkaç satırı kâğıda, gözlerin ve ruhuna gönderdim. Yıllar öncesi gibi.

-

İçine kapanmak

Bazen içime kapanıp bir şeyi korumak isterim. O şey ne olabilirdi ki. Elbette o ana kadar getirebildiklerim, güzel, ruhun derinlikleri, sevdiğin her şey, hepsini gizleyip korumak isterim. Kendime hatırlatmam gerekir. Bak şunlar şunlar, şu yüzden, şu amaçlarla... Falan filan. Sonra anlarım ruhum varsa içime kapanabiliyorsam yaşıyorum demektir.

"Hikâye... Sen içinde kopan fırtınalardan söz et, dünyaya duyurduklarından", demek istiyorum. Ama her seferinde, yine içime kapanıyorum. Sevdiklerimi unutmamı önlesin diye, yeniden içime kapanıyorum.

Kazandığım savaşların anısını dinliyorum. Bazen istemeden ağzımdan kaçırıyorum ama kimse duymuyor nasıl olsa. İçime kapandığımda, tüm öykülerim güvende, ruhumdan bir parça ve hep benimle.

Sanırım gerekenleri yaptım.

-

SnowCrystal ve Ben

"Sen çılgın...", dediğinde gülmeyi yavaş yavaş terk ediyoruz. Öylesine, tarifi mümkün mü, öylesine güzel bir gülümsemenin sonrası, gözlerde ışılının en derinini yansıtanı... Bu sensin ve bende gördüğün bu mu bilemiyorum.

"Ruhumu görebildiğini söyler misin?" dediğimde elini elime götürüp, önce duraksıyor ve tekrar gözlerime bakıyorsun. Cevabı verdiğinde, kelimeler değil, ışıktan bir sesin sözleri bana ulaşıyor:

"Ruhunu görebiliyorum, korkunç savaşımlardan çıkmış... Ve sonunda, sonunda benim için kendini tanıtıyor. Onu görebiliyorum, şimdi daha iyi anlıyorum, O bugün için var olmuş."

Gözlerinden birkaç damla yaş dökülüyor. Sözlerden, müzikten ve sevgimizden kopan ne varsa o damlalarda. Yavaşça siliyorum yanaklarından; sözlerden, müzikten ve sevgimizden kopanları.

"Şimdi sana eski bir yazımdan bir kısım, SnowCrystal", dediğimde bunu söyleyeceğim sendin, yıllarca bunu planlamıştım.

-SnowCrystal, sen gerçek olmalısın seni bulacağım ve rüyalarda, buz gibi gecelerde benim olan zamanın, benim olan her şeyin adı SnowCrystal... Seni aradığımı biliyor olmalısın, tüm rüyalarda, tüm hayallerde, kar tanelerinde, kristal şehirlerde...

Bana tekrar gülümsüyorsun. Tüm sevginle söylediklerini, hissediyorum.

Sözlerin bitmesi ile gecenin içine, yağmura, şehre karışıyoruz.

-Centauri-

-

İşte Başladı

Tüm duyguların arasından, bir şekilde gücünü bulup gelen... Tüm duyguları aşabilen...

Şu anda hissettiğimi anlatmanın yolu yok. Belki ona yakın bir şeyler söyleyebilirim.

Eskilerden kalma bir şarkı dinliyorum. Aklımda acaba sen ne dinliyorsun gibi bir soru var. Şarkıyı tekrara almışım, tekrar tekrar seni dinlemeye devam ediyorum.

Hissettiğim duygudan bahsediyorduk. Hissettiğim işte bu, işte başladı... Şarkı gibi yeniden...

-

Gün Batarken

Gün batarken, gözlerime bak sevgili. Gözbebeklerimde hangi dünyaları görüyorsun. Güneşin parlıtısından bir şeyler bulabiliyor musun?

Gün batarken, ellerimi tut. Sıcak dünyanın gün batımında, ellerime bak. Neler hissettiğimi yazan çizgilere dokun.

Gün batarken, uzaklarda şarkısını söyleyen bir seveni dinle. Acıklı ve belki olması gerektiği gibi duygu yüklü... Bizim için söylüyor, dilini bilmesek de.

Tüm bunları duyduğumuz için gün batımı, günün en güzeli şimdi belki. Şimdi dünya sessiz, şimdi gün sona erdi, şimdi sevgi... Gün batarken kollarımda...

-

Bana söylediğin

Haydi neşelen, ne olabilir seni üzen", bana söylediğin. Herkes eğlenirken senin istediğin benim de neşelenmem. Müziği duyamıyorum, tüm bunlardan uzaklaşmak istiyorum. Ve sana söylediğim: "Bunu sürdüremem, bu benim."

Elimi hoşça kal der gibi kaldırıp, uzaklaşmaya başlıyorum. Yağmur var ve beklediğim hiçbir şey kalmamış. Tüm şehir eğlenmiyor olmalıydı, bu böyle olmalı diye içimden geçirirken... İşte o kayıp sokakta karşıma çıkıyorsun yine, kırmızı şemsiyeni yere bırakıp:

"Haklısın, hepsi boş, seni anlıyorum şimdi", bana söylediğin. Bu kez gülümseyebiliyorum. Kollarımın arasına aldığım sevgili, tüm o neşeli insanlardan kopup, ayrılıp geliyor. Bana söylediğin, beni yaşıyor ve şimdi; güzel bir yağmur yağıyor.

-

Ebedi

Yazdığım son mektubun üstünden ne kadar zaman geçti kim bilir? Umurunda mı kim bilir? Elbette önemsemiyorsun. Tabii ki unutulup gideceğim. Mektuplar sararacak, yazılar kaybolup gidecek.

Hepsini kâğıda dökmeye karar verdiğimde, ebedi aşkın ne demek olduğunu hissedecektim işte. Her notası aklımda besteler ve kayıp mektup sözleri... Yazdığım en güzel öyküler bile bu mektupların yanında sönük kalıyor.

Ebedi olacağını bildiğim mektuplarda, senin hayalin ile yaşayacağım. Haberin olmasa bile yazacağım. Ve mürekkep saç tellerini, gözlerini, dudaklarını yazarken her kelime ile ebediyen o yüzü unutmayacağım.

-

Gerçek değil

Senin elinden çıkan mektupları merak ediyor, okumak için sabırsızlanıyorum. Şimdi ve ebediyen hazinesini saklayacağımız aşkı.

Öyle ise sevgili, sen de yaz mektupları, bana gönder ki şu dünya bomboş kalmasın. Öyle ise sevgili haydi hayali mektuplar yazmanın tam sırası.

Sonsuza kadar kayboldum dediğimde, bir mektup gönder. Bir kez daha yaşayayım. Bir hayat daha...

Hayali sevgili gerçek değilsin ki yazasın. Tüm bunlar hayal, ne bir mektup gelir ne bir kurutulmuş çiçek. Ne bir sayfaya yazarsın, ne de adımları anarsın. Şimdi anlıyorum hayali sevgili sen gerçek değilsin.

Öyle ise hep ben yazmalıyım, aklımda bir hayal ile. Olmayan sen ile konuşmalıyım. Tamamen kaybolmak mı iyi yoksa bu mu? Sanırım bir tebessüm, bazen acı, bazen ise kırların güneşinde bahar yürüyüşünde tek başına olsan bile yanında onu hissederek mutlu.

-

Ne olursa olsun

Şimdiye kadar biriktirdiklerimle varsın ve sen hayali sevgilisin. Şimdiye kadar ne varsa seni yarattı. Öyle ise seni yaşıyormuşsun gibi hissetmem, garip değil öyle değil mi?

Hepsini boş ver; tüm kötülükleri. Söz veriyorum yazıyorum ne olursa olsun sen hep geçmişten gelen güzellikler... Ne olursa olsun savaşacağım ve kazanacağım. O gün geldi artık sadece sen ve ben varız, başıboş kırlarda, dünyanın sunduklarında, sevginin yazılı olduğu denizde.

Ne olursa olsun unutmayacağım bu sözü yazarak mühürledim, unutmayacağım güzelliğini ve sevgini hayali sevgili.

-

Ve şimdi gülümse

Şimdiye kadar biriktirdiklerini söylemeyecek misin? Ciddi bakışlarla beni etkileyip sessizliğe gömülüyorsun. Söylemek istediğin onca şeyi böyle anlatıyorsun.

Sen, hayali sevgili benimle ilgilenmediğim her dakikanın hesabını soruyorsun. Öyle ise şimdi ciddileşiyorum, parmaklarını yüzümde dolaştırıyorsun, yanaklarımda dudaklarımda, bir tutam saç alnına düşmüş, onları okşayarak düzeltiyorum öpüşüyoruz. Ve şimdi gülümse hayali sevgili hep benimle.

-

Seni üzen

Şimdiye kadar gülümsememde üzüntüyü yakaladığım anlar oldu. Bana ciddi bakışlarında da. Seni üzenin ne olduğunu biliyorum. Ruhumun parçası Hayali Sevgili...

Seni üzen ne varsa yüreğimde, gözyaşların akarsa gözlerim dolmaz mı? Hayali sevgili sözümü verdim, önceki mektuplara bak hep seni seveceğim dedim, savaşım kazanacağım dedim.

Öyleyse başını göğsüme daya ve rüzgârda seni seviyorum diye bana fısılda.

-

Yakamoz bitmeden

Niye korkmalıyım, artık önemli değil, sana yazmıyor da olabilirim. Bu mektup hiç okunmayabilir de. Sadece yazdığım kalır belki de.

Öyleyse sevgili, söylesene niye korku? Olacak gibi görünmüyor, biz yaşayamayız mutluluğu. Elimizde olsa bile ay ışığının yakamozları, kaybolup gitmesinden korktuğun, zamanı düşündüğün için yaşayamayız.

Ve belki de bir sene süren yakamozun keyfini sürüyorsun, dokunmadan denize. Deniz kenarına inmek ay ışığına dokunmak sana kalıyor, ben daha fazlasını yapamıyorum. Yakamoz bitmeden... Mektupların arasında bir mektup daha, ay ışığı ile yıkanırken yakamoz bitmeden.

-

Ne zamandır

Kendimin yarattığı hayale, hayali mektuplar gönderiyorum. Aslında ondan nefret edebileceğimi şimdi anladım. O kadar sessiz ki, o kadar durgun bir deniz ki... Ondan kolayca nefret edebilirim, tek kelimesi bile doğru olmayan hayali sözlerle hayali mektuplarıma karşılık vermesini beklemek...

Bunu hep yapıyorum, umutsuzca yakarıp, şikâyet edip daha sonra yeni bir paragrafta umut dolu sözler. Bu Ondan vazgeçsem bile, Onun benden vazgeçmemesi ya da tam tersi, bazen. Önemli değil bir yolunu bulacağım, ondan kendimi, onu da benliğimden kurtaracağım. Bu mektuplar acı veya mutlulukla bitebilir ama bunların hepsi hayal öyle değil miydi?

Hayali mektubumu güzelce katlıyorum, mürekkebin kokusu hala duyulabiliyor, güzel bir gül guncasını mektupla birlikte zarfa koyuyorum. Belki yüzyıllarca öylece bekleyecek. Geçmişten gelen bir anı... Zarfın üstüne yazıyorum, "Hayali mektubumu saklaman dileğimle". Zarf masanın üstünde tıpkı diğerleri gibi...

Şimdi gün sona ererken, bana denizin verdiği garip duyguları tadıyorum. Günlük bir şeylerle ilgilenmezsem, bu duygular acı verecek. Önemli değil alışkınım varsın versin, onu yendim. Ve şimdi güzel bir film izliyorum, bir sonraki hayali mektuba kadar.

-

Bu defa

Aklımdan geçiyordu ve sen elbette biliyordun. Seni yıllar önce görmüş olmalıyım. Tıpkı yıllar sonra bunları okuma ihtimalin olduğu gibi. Bana eşlik etmiştin. Hiçbir şey konuşmamıştık. Bir kısa yolculuktu.

Nasıl olur hatırlamıyor olamazsın. Elbette bana rehberlik etmiştin. İşte o gece düşündüklerim: Bu bir ajan olmalı ve sanırım ben de bir ajanım bu noktadan sonra. Bunu düşünmeme sebep neydi? Çarpıcı güzelliğin, soğukkanlılığın, ilk anda dikkati çeken tarzın hepsi bana yol göstermek içindi. Ama asıl nedeni bir sonraki paragrafta söyleyeceğim.

Tıpkı benim gibi istemediğın düşünceleri duymuyorsun, telepatiyi gerektiğinde istediğinde başarıyorsun. Bunun için çok çaba harcadın bir ajan kolay yetişmiyor.

Şimdi yıllar sonra kollarımda onun olduğunu bilmek, koruyucu meleğim. Yıllar sonra oku diye yazıyorum, kayıp sayfalarda dünyana dokunmak için yazıyorum.

Sevgi dudaklarında hiç konuşmadan bunu alıyorum. Düşüncelerimiz konuşuyor. Şimdi sıra dudaklara geldi. Konuşmak için bir neden. Şimdi repliğimi söylemem için bana yardım eder misin? Bu defa beraber söylüyoruz.

"Sin from my lips? O trespass sweetly urged. Give me my sin again."

-

Yaşadığımız

Yaşadığımız yüzyıl mektuplara izin veriyor mu? Bir öpücüğe izin var mı? Bence bunları sormak bile ne kadar gerilere gittiğimizi gösteriyor. Seninle zamanda geçmişe gittik ve aslında çoğu şeyi geride bıraktık.

Kâğıdı kullanıyorsun, bir mektup için her şey hazır. Neden onu bana göndermiyorsun. Bak ilk paragrafı yazdın bile. Ful çiçeğinin kokusunu sürdün zarfa, adresim bile yazıyor üstünde. Tek yapman gereken posta ofisine gitmek...

Onu bir gün göndereceksin. Belki elime geçecek, belki kaybolup gidecek. Ama bileceksin bakışlarımda, düşüncelerimde sana yer var mı anlayacaksın.

-

Bu gerçek olamaz

Bilerek ve çaresizce ayırıyoruz. Aramızdaki sorunu biliyorum ama olamaz mı? Senin benim için değerini bilmen için fazlasını yapmama gerek yok. Bunu gözlerinden okuyabilirim. Her defasında masa başına geçip mum ışığında bana yazmaya çalışmış olduğunu bilmez miyim?

O kadar duygusuz değilim. Benim için hislerin mektuba yazılamıyor olmalı. Ne yapıyorum ben diyorsun. Karmaşık duygularını hissedebiliyorum.

Zamanım azaldı sevgili, her şey bizi uzaklaştırıyor. Bir mektup yaz ve adresime gönder. Ne olursa neden bahsetmek istersen... Ve ben de onu okurken, ah hayır kâğıdı koklarken şöyle diyeyim bu gerçek olamaz. Bundan güzeli olamaz, bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz sevgili.

-

Hayali mektupları yazarken dikkat etmeli, hayali mürekkebi, kalemi, hayali kâğıdı, zarfı, kurutulmuş çiçekleri, mum ışığını olduğu gibi kullanmalı. Hayali sevgiliye olanları hayali mektuplarla anlatmalı.

Zamanım kalmıyor, hayali olanlar. Uzaktan gelen mutlu insan kahkahaları, anlamsız gürültü gibi müzik, hep aynı olan acımasız... Bunları aşmanın yolu hayali mektuplar.

Şimdi, bunu anlıyor musun? Beni mükemmel olan ilgilendirirken, zamanım tükenirken; tümünü yanıltalım. Herkesi şaşırtalım, ölümsüz aşk.

-

Acaba derinlerde yatan olabilir miyim? Hayali mektuplar en derinlerdeki güzelliğe, kalbine dokunmuş olabilir mi? Belki okurken gülümseme, imkânsız istediğim için ciddi bir merak...

Bunlar hayali mektuplar; sana daha azını layık görenlere anlatacağın, senin için yazılmış. Belki ellerinin arasında tutamıyorsun, kurutulmuş çiçeği görmedin ama onlar var. En azından bir kısmı, yazacağım geri kalanını elimde bir ağrı olsa da senin için çabalayacağım.

Ve hepsi tamamlandığında, bana ciddi bir ifade ile bakıp, hayatımı anlamlı kılacak mısın? Şimdi en güzel şarap dudaklarındaki renkte, dudaklarından dökülen hayali mektubumun sözlerinde...

-

Kaybolmak

Gelip geçiciliğin, acımasızca kavurduğu yaz. Yine elimden kaçıyor ellerin. Onca söze rağmen hiçbir şey söylemedim. Beni bulman imkânsız gibi... Belki gerçekten istesen hayali mektuplara göz atsan...

Dayanacak güç kalmadığında anlarsın, kaybolmak. Acı içinde tek kelime yazmadan, öylece geçip gitmek... Ama dur direneceğim, satırlarımın okunduğunu bilsem de bilmesem de.

Denizin derinliklerine birkaç saniye bakmak ve kaybolmak... Senden tek ses duyamamak, günlerin tükenişini görüp kaybolmak... Ve sanki tek kurtuluşum bu hayali mektuplarmış gibi hissetmek... Artık biliyorum aynı hep aynı his, kaybolmak.

-

Beni buldun derdim

Bir hayali mektup alıyor olsaydım. İçindeki okumadan önce, zarfa dokunduğumda, adresleri okuduğumda, kimden geldiğini bildiğim isme bir daha coşku ile bakıp bir kahkaha attığımda. Yani dünyalar benim olduğunda.

İşte sonunda beni buldun derdim. Mis kokusunu içime çekip zarfı açtığımda; gerisi hayal... Bu bir hayali mektup, yazarı gerçek olabilir mi?

Beni buldun, onca zorluğa rağmen aradın ve beni buldun derdim. O zaman en içten gülüşün ile rüzgârlı bir havada saçlarının dalgalanışını hayal edebilirim. Elimde hayali mektubun, müzik ve birkaç resim ve hayaller. Beni buldun derdim bana yazsaydın.

-

Bunu daha önce yazmış olabilir miydim? Kalbimin derinliklerine inenlerden söz etmiş olabilir ya da bir hata yapıp zamana bırakmış olabilir miydim? Her şekilde eller ayrılıyor. Ne kadar uzansam da balkonda ayrılıyor. Parmak uçlarımdan ayrılıyor o narin parmakların.

Ve soğuk dünya, ne istediğimi bildiği halde soğuk dünya hiç aldırıyor. Bir oyunun kahramanları gibi sürükleniyoruz. İşte parmaklar da ayrıldı. Yine de gülümseyerek bakıyorum, karanlıklara karışmadan önce beni hep böyle hatırla diye. Sen Juliet ve ben Romeo.

-

"Yine tanrılarla ve bu kez bizim gibi sevenlerle aynı yerdeyiz. Yine Elenhaira patenleri giyerken seni izlediğimi biliyorsun. Şaşkınlığım saçlarına yansıyan o beyaz ışıklarla bana gülümsemende. Şaşkınlım bir anını bile gözlerimden kaçırmamak için kendi patenlerimi nasıl giyeceğim diye. Saçların, bembeyaz kar tanelerinin kristalleri ile yanaklarının kenarına kadar sarkıyor ki gözlerim bu güzelliği asla kaçırmıyor. 'Hazırım' dediğinde çaresiz şekilde kaçırdığım saniyeleri kazanıp ' Ben de leydim ' dedikten sonra elimi uzatıyorum..."

Buzdan Yıldız'dan.

-

Doğanın ortasındayız, bir kır evi. Etraf tamamen orman ve kırlık... Harika bir gün, birkaç kişiyiz. Bunu uzun zamandır planlamışız. Ve elbette senin olmadığın bir resim bomboş olurdu.

Sırtüstü uzanıyoruz piknik örtüsüne, diğerleri etrafa dağılmış. Gölden bir müzik sesi, çok çok uzaklardan geliyor. Ve bunlar daha önce hiç olmamış gibi yeni keşfediliyor.

Yanımdasın, öyle olduğunu umuyorum. Sonra elimi, alnına düşen saçlarına götürdüğümde kayboluyorsun. Hepsi bir hayal orada değilsin ve hiçbir resim tamamlanmış değil. Sonra tekrar sırt üstü uzanıyorum yanına bakmak için birkaç dakika geçmesini bekliyorum. Müzik aynı ve yine oradasın. Ve elimi alnına düşen saçlarına uzattığımda kayboluyorsun.

Doğruluyorum, müzik değişiyor ve yaşamın sürüp gittiğini haber veriyor. Gün harika ve bir hayali mektup daha yazıyorum. Sana kırlardan bahsediyorum; çiçeklerin sarhoş eden esanslarından, göl kenarından, ormanın çiğ tanelerinden ve senden.

-

Kaybolup giden

Bir gün daha geçiyor. Masanın üstündekilere bakıyorum. Pencereden günün son güneş ışıkları... Dışarıya bakamam, bana sonsuz bir hüznün verebilir. Sonra kırları anımsarım, sonra saçlarına dokunduğumu, dünyanın kahkahasını...

Kaybolup giden geçmiş, yeni günlere kanat açmamızı mı söylüyor? Belki yaşamda sadece hüznün yoktur, bir şeyler olmasa da. Belki güçlü olan biriktirdiklerimdir. Ama yine de dışarıya bakamam.

İşte sorunum çözüldü, bir iki saat ve dünya karanlık, evde olmam için bahane masanın üstünde. Yazdığım en güzel satır hangisi olabilir. Bir kere daha denesem.. Gözlerini anımsadığımda, elimde tüy kalem, mürekkebe yeni batırılmış, en güzel ful kokuları ve satırlar gelir...

Gözlerini anımsadığımda, saçların ful, yasemin kokularından iken, onlara dokunup, en değerli varlıklar olarak okşadığımda, dudaklarındaki ezgiyi tamamladığımda kaybolup giden öpücüğü alacaktım işte.

-

Sen ve ben elf iken...

Onun olduğu gökyüzü

"Sadece işaret ettiğim yıldıza bir bak, sadece birbirimizle aynı dili konuştuğumuza inanmalıyım." Yıldızlardan ilk bahseden ben olmuştum o anda, cevabını merak etmeme rağmen beklediğim sözler bunlar değildi.

"Söylediğin her şeyi duydum, sence en parlak taç nasıl görünüyor?"

Sevdiğim güzelliğin beni yönlendirmesine çaresiz teslim olmuştum. İlk cümleyi ben kurmuş olmama rağmen onun istediğini yapacaktım. İşaret ettiğim yıldıza bakmış mıydı? İkinci kez sormayacaktım. Bu benim için önemliydi, sadece bekleyecektim. Ve az önce baktığımız yöne sırtını vererek ayağa kalkmıştı, ellerini boynuma dolamadan önceki cümlesi yine aynı gibiydi.

"Sence en parlak taç hangisi?"

O anda kızın saçlarına uzanmaya çalışır gibi elimi uzattım: "Senin olduğun gökyüzünde Valacirca, ancak senin olduğun gökyüzünde..."

"Adımı anarken, beni unutacağın felaketler olduğunda, karanlık bir şeyler, hep bunu hatırla"

Ayağa kalktım. Diğerleri şarkılarına devam ederken onu kollarımın arasına almıştım, tüm gökyüzü ile.

...Yıldızlarla Yürürken hikâyesinden.

-

Biliyor musun?

Yaşadığın her ne ise, seni mutlu eden ne varsa sanırım beni karanlıklara gömüyor. Ben kayıplarda, satırların arasında, solan çiçeklerin mektuplarında... Tüm bunlar beni oluşturuyor, senin ölesiye sevdiğin kırlar artık bana çok uzak, soğuk güneşlerin dünyası sensiz iken benim oldu işte.

Biliyor musun? Mektup yazamıyor olsaydım, tamamen kaybolurdum. O soğuk duvarların arasında iken, umurunda olmadığımı anladım, artık mektupları sana göndermeye bile gerek görmüyordum. Sen sevgili dünyadan bir anıydın ve şimdi anlıyorum mektupları saklamamın sebebini...

Yarın yine güzel bir gün olacak, yağmurlu olsun isterdim. Unutma sevgili, şövalyenin dediği gibi seni yanımda götürüyorum. Hep okuyamadığım mektupların içinde kaybolan, geçmiş hayallerinden bir güzel kız, seni yanımda götürüyorum.

-

Kendi Başına

Dünya'yı dışarıda bırakmak için gerekenler; hepsi masamın üstünde. Kapı kapatılır, ışık söndürülür, bazen mum bazen masa lambası tek ışık kaynağı olur. Mektuplar masaya yayılır, güzel bir şarkı çalmaktadır.

Beyaz kâğıt mürekkep ile buluşmaya başladığında, kendi başınasın. En güzel kelimeler için uğraşsan da, fazlası için sadece ümit edersin.

Artık kendi başıma, artık kendi başına; herkes kendi dünyasında... Belki en güzeli bu, kimsenin bilmediği mektuplar masanda birikirken, sen kendi başına en güzel rüyalarda...

Not: Mektubu bir daha okur musun?

-

Zamanın içinde

Biliyorsun, hisler, içinin titremesi ve buz gibi nefes alışlar. Her nefesinde daha güzel nasıl olabilirdi ki deyişin. Bir yandan bazıları için hüzünlenişin. Sen gördüğüm en güzel yaratık, zamanımın aşklarını kıskandıran.

Elimi tuttuğunda buz gibi iç titremeni hissetmişim. Sanırım zaman geçiyor ve ben bunu istiyorum. Elini tutabilmenin buzdaki duygularımı...

Bir şarkı çalarken tekrar tekrar bizi izlediklerini biliyorsun. Biz olmasak eksik olurlardı. Şimdi tüm bunlar kaybolacak diye korkmalı mıyım?

Elimi tut ve zamanın içinde dolaşalım. Ölümsüz olalım. Biliyoruz yapabiliriz, zamana hükmedebiliriz. Zamanın içinde sen ve ben...

-

Buz Yağıyor

Gökyüzünden buz yağıyor olmalı. Başka türlü olamazdı, olmamalıydı. Seni düşünürken, evin etrafında dolaşırken... Dur bir dakika bu bir romandan bir ev, hep sıcak olan bir yerde yağan buz, bu seninle buluşmamız için ayarlanmış.

Ev ihtişamlı; verandası, sütunları... At arabasından iniyorsun, zarafetinle... Paltonun kapüşonunu takmışsın, ben de yanına yaklaşip hayranlığımı gizlemeyerek elimi uzatıyorum... Anlamalı bakışların ile elini yavaşça veriyorsun.

Buzlar yağarken bahçede dolaşıyoruz. Buz yağıyor ve kalbimiz ısınıyor, buzdan dünya en yüce duygularımızı okşuyor. Bu bir rüya ise bitmeden, hayallerden biri olduğunu anlamadan önce sonsuzluğu o buzlarda bulduğumuza emin uyanıyorum. Şimdi şehirde dolaşabilirim.

-

Dans ediyor olacağız

Fazla yazamadığım için kendime kızıyorum. İçimde olup bitenleri topladığımda masanın başına geçiyorum. Evet, savaşı kazandığım kesin. Sözler, güzel sözler hepsi seni düşünerek verildi...

Geceleyin yolda yürürken, şehrin ışıkları ve karanlığında, ıslak caddelerinde birden karşıma çıkacakmışın gibi geliyor. Bana diyeceksin ki: "Sözünü tuttun ve yazdın." İşte o anda donup kalacağım, toplandığımda hala orada bekliyorsun.

Belki zaman içinde bir an bizim olacak. Daha sonra hep beraber dolaşacağız. Dur bir dakika zaten her an bizim ve biz hep, beraber dolaşıyor olacağız hayallerimin sevgilisi. Ve donup kalmam geçtiğinde dans ediyor olacağız.

-

Park

Parkta dolaşırken şehri düşünüyorsun. Etrafında olup biten, şu parkın dışında yaşanan yaşamları... Ve biliyorsun ki sevgili de aynı parkta. Başka türlü olamazdı ki. Başka türlü ayıramazdın ki parkı şehirden...

Ve şimdi bana doğru gelen sen olmalısın. Çocuklar aramızdan neşe ile koşarak geçiyor. Bir kaç kişinin sesi duyuluyor ve sonunda aramızdaki mesafe tüm sesler ile bitiyor:

"Merhaba"

"Merhaba"

Sarıyoruz. Sonra yan yana yürümeye başlıyoruz. Güneşli, çok güzel bir Sonbahar günü ve hüznün, sen yanımda iken sadece bir anı... İşte kâğıda yazmam gereken bir mektup daha...

-

Hiç mümkün müdür diye düşündün mü? Olduğun yerde birden uçmaya başlarsın. Onun kalbine girdiği andır o işte. Senin kalbimdeki yerin böyle bir yer işte hayali sevgili.

Sonsuza kadar yazabilecek olsam, o anı unutamam... Yani hiçbir yazı, hiçbir şey seni sevdiğimi anladığım an gibi olamaz. O zamanı anıtlıştırmak istesem gökyüzündeki bir

şehirde olurdu bu anıt. Yeryüzünde duramayacak kadar yüksek duygular ve buz gibi bir soğuk iç titremesi, düşündüğünde...

Öyle ise şimdi dudakların buluştuğu an, bu anıtın tacı olsun. Sen sevgili, kalbimden gökyüzü şehrine hep sen olacaksın.

-

Öylece bekliyorsun. Sana doğru yaklaşıyorum gökyüzünün, ağaçların altında şehrin ortasında bir parkta. Bu bizim buluşmamız için ayarlanmış. Sen öylece bekliyorsun sevgili, ben ateşlerin içinden çıkıp geliyorum, şehir gerilerde şimdi...

Öylesine dingin, öylesine fırtınalı... Her ikisini, birkaç saniye ara ile gözlerinde görüyorum. Sonra sevgi dolu içtenlik... Öylece bekliyorsun.

Şimdi zaferini kutlamak için, bir adım atman yeterli iken, öylece bekliyorsun. Yaklaşıyorum ve sana sarılıyorum. Bekleyiş sona eriyor, her şey yeni başlıyor.

-

Belki her şey yeni başlıyor. Sana olan aşkım ve sevgim, seni bulmam için belki bana yol gösterecek. Ya da biterken bile güzel, hiç unutulmayacak. Bu, kâğıt kalemle oynamaya benzemiyor. Bunda daha derin bir şeyler var. Hayalini kaybetmem mümkün mü?

Şimdi beni sakinleştiriyorsun: "Beni asla kaybetmeyeceksin."

O zaman yaşadığımın farkına varıyorum. Senin de yaşaman için, bir hayalden öteye geçmen için, hayali tekrar tekrar düşünüyorum. Sen gerçek veya hayali, en güzel günlerim senin. İşte bir mektup daha bu seferki gerçeklik ile hayal arasında. Bunda daha derin bir şeyler var dedim ya, hayalin öyle bir şey işte.

-

Portre

Şimdi tamamen hayal ediyorum. Filmdeki gibi olmaması gerekiyor yazdıklarımın. Farklı olmalı mıyız? Sanırım bu mümkün değil. Gördüğümüz kareler bizi bağlıyor. Elimden gelse en güzel olanları çizdim. Şu resmini çizdiğim hayali sevgili.

Zaman geçiyor, ölümsüzlük peşinde bir portre... Müzik öylesine kulaklarımda ki... Hayali mektupların artık birer şarkı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Elbette sen de duyuyor olmalısın. Müzikle resme hayat veriş, böyle olması gerekiyor.

Ve şimdi sevgili, hayali mektubumu müzikle, portre ile, sen ile dolduruyorum. Seni sevdiğim, her dakikasını sevdiğim için şanslıyım.

-

Gözler ve kalbin

İşte yine aynı müzik... Başka bir şey düşünme demekte bana. Bekle onu göreceksin ve gözlerinde onu sevdiğini anlatan çiçekleri sunacaksın. Çiçeklere bakmıyor onların gözlerindeki yansımaya bakıyor. Seni sen olduğun için seviyor.

Ve işte yine aynı müzik... Bir mektup daha sevgilinin ellerinde, ful kokusu ile. İçinde gözlerinde gördüğü çiçekler var. Sanırım o anları yazmak istemiştin. Yapabildiğim için yazabildiğim için.

Artık sevgili hep aynı müzik... Sanırım seni nasıl gördüğümü yazabildim. Bir hayali mektup daha zarftaki yerini aldı. Hayali adresine ulaştı ve belki de bu senin gözlerin ve kalbindi.

-

Bir başka hayali mektup

Bir şey var beni sana bağlayan. Gülümseyişin, bakışların, yüzündeki anlamlı ifade, güzelliğin ve belki bana karşı yakınlığın. Bir şey var buna eminim. Bana hissettirdiğin duygular öylesine bulutların üstüne çıkartan cinsten ki.

Öyleyse, elime tüy kalemi alıp, biraz mürekkep, kâğıt, mum ışığı, kurutulmuş çiçek, ful kokusu zarfa giden yolda hayali mektubu bizim için yazmalıyım.

Farklı bir yüzyılda, güneş, yeşil orman ile çevrili kırlarda, sırtüstü uzanmış halde, mavinin görüntüsünü yaşarken aklımda sen. Ve bir gün o kırlarda dostlar bir yerlerde mutluluk kahkahaları atarken yanı başımdasın işte. Elimde bir defter sana yazdığım mektuplardan birini okuyorum. Baharın tüm sarısı, kuşlarının cıvıltısı ve bana sarılışın...

Bir başka hayali mektupta...

-

Hayali gerçek

Sanırım mektupların nereden geldiğini düşünüyorsun. Gerçek bir aşktan mı kaynağını alıyor? İçten mi, kalbinde hissederek mi yazmış? Bunları düşünüp gerçekliğini sorguluyorsun hayali mektupların...

Sana söyleyebilirim bunda bir sakınca yok, hayali sevgili... Hayali mektuplar kalbimde hissedilerek yazılmasaydı birer komedi metni olurdu. Evet, hayaliler, ama bir sebepten; sana olan aşkımın hayali olmasından değil, sana ulaşmalarının bir yolu olmadığı için hayaliler. Tıpkı benim sana ulaşmamın imkânı olmadığı gibi...

Sen hayali, mektuplar hayali ve belki biraz düşündüm de ben de hayali olsam; o zaman belki buluşabilirdik. Bu satırlar yazılırken hayali oldum hayali kalemler, mürekkep ve kâğıt, hayali mum ışığında mektuba dönüştü, hayali kurutulmuş çiçeğin kokusunu duyabildim, çünkü ben de hayaliydim ve ümitle, hayallerle zarfa, gözlerinin, kalbinin adresini yazdım. Hayali olduğun için okuyacaktın ve kalbimin gerçekliğine hayali olarak yaşadığımızdan inanacaktın. İşte kalbim hayali gerçek, işte mektupların hepsi iyi ki de hayali, sevgili.

-
Geç saatler

Kimsenin tek sesi gelmezken beliriyorsun yanı başımda... Tam da hayali mektubu yazarken, hayali mumun alevinde bir titreme, ışıktaki gölgeni görebiliyorken, nefesin rüzgârken...

O zaman yazmayı bırakmak istiyorum. Devam etmemi söylüyorsun. Kafam karışıyor titreyen gölgende bir an ardıma dönüp bakıyorum. İşte oradasın, dünya üstünde sadece benim görebildiğim, sevgili.

Mektubu yarım bırakıp masadan kalkıyorum. Artık ayakta değiliz. Yanına oturuyorum. Başını omzuma koyup sarılıyorsun. Ne imkânsız olduğundan söz ediyoruz. Belki ben de hayali olmalıyım demekteyim. Gözlerini, gözlerime değdirmek için başını kaldırıyorsun. Bu da mümkün görünmüyor. Hayali olmaya her yaklaştığımda sabah oluyor. Geç saatlerde buluşmak için tekrar ayrılıyoruz, biz hayali sevgililer.

-

Beni dinle

Tüm dünya susmuşken konuşuyorsun... Dilinden dökülen her kelimeye hayran biri... Mümkün olamaz sen hayali olmamalısın, yanılıyor muyum? Elbette yanıldığımı anlıyorum. Bu duyguları başka türlü nasıl hissedebilirim, sen her zaman aklımda.

Şimdi gecenin hayali mum ışığında ayaktayız, gölgelerimizden belli birbirimize yaklaşıyoruz. Beni dinle demek istiyorum. Hayali olmak veya gerçek olmak ile ilgili bir tartışmaya girmek, seni sonsuza kadar kollarıma almak amacım... Beni durduruyorsun elinle dudaklarıma dokunup susturuyorsun. İçimi çekiyorum.

Ama ödülüm daha sonra geliyor. Mum sonlara doğru yaklaşmakta, az zamanımız var neredeyse sabah olacak. Elini çektiğinde gözlerin gözlerimde, son adım ile birbirimizin kollarındayız. Ciddi, dünyanın tüm ağırlığını taşıyarak bakıyorsun. Ve dudaklar buluşuyor. Mum ışığı titreşiyor ve sönüyor. Sabah oluyor. Ardından sesleniyorum, beni dinle diye ama artık çok geç olduğunu biliyorum.

-

Fark etmişindir

Mektupları yazarken hayali kalemleri, mürekkebi ve diğer hayali her şeyi kullandım. Aklımdan geçen hayali sana ulaşmaktı ve bunu hayal ettim, oldu. Sonunda hayali olabildiğim anları yakalıyorum, güzel bir müzik ile resimlere bakarken, hayali yazıları okurken bana yaklaştığımı hissedebiliyorum.

Ve işte orada kapıda beliriyorsun, elinde en güzel kır çiçekleri... Kırlara özlemimin sana özlemim olduğunu fark etmişindir. Onun için her seferinde bir hayali kurutulmuş çiçek ile seni düşündüğümde, mektuplar yazmak, kırları düşleyip ve hayali olasım geliyor.

Fark etmişsindir tüm kelimeler hayali ve bu mektubu ve önceki üçünü defalarca okuyacağım. Hayali olma fikrinden beri, yazdıklarım daha güzel geliyor. Yoksa müzik veya başka bir şey olabilir mi? Fark etmişsindir sana, hayallerin güzel aşkına sevgim ve senin aşkın mektupları daha anlamlı kılıyor. Kendimi bulduğum bu hayaller, senin olduğun yer ve şu çiçekler...

-

Gün ışığı

Yanımda olduğun zamanlarda bir anlamı var. Ancak o zaman anlamlı, ancak o zaman güzel, gün ışığı... Yoksa soğuk kış gününde ne anlamı olabilir ki! Gece geleceğini bilsem ne anlamı olabilir ki...

En sevdiğim müziklerden biri kulağımda iken, o ses senin merhaba deyişin; en güzel melodi. Şimdi gün ışığı anlamlı, sevinçle yaşayanlar kadar mutluluk hissi... Hayalisin... Mutluluk hayali, ben bile... Kırlar, parklar hepsi uzak bir geçmiş.

İşte kışın güneşi gidiyor bile, bana bakıyorsun bir gülümseme ile ve seni bırakmayacağım demektesin. Merdivenleri çıkıyorum, gün bitmiş, ışık çoktan çekilmiş, ayrılmışız. İçimi hüznün kaplamış ve tek tesellim beni bırakmayacağını söylemiş olman iken masada mumu yakmış, hayali olanı yazıyorum işte. Başlığı gün ışığı olsun dediğim bir başka mektup daha...

-

Tüm mevsimler

Ve sonra tüm mevsimler değişti... Mutlu muydum, hayali olmaktan? Hayali mektuplar yazıp, hayali zarflara adres eklemekten. Sanırım içinde hüznü barındırdığını hissetmişsindir. Neden sadece hayaller?

Sana ulaşabildiğim yer bana hüznü veriyordu, mevsimler geçtikçe bunun bir yolu olmalı diye düşünüyordum. Şimdilik bilemiyorum, çok cevap aradım... Önemli değil diyorsun hayali olmam, sen de zaman zaman hayali olabiliyorsun demektesin. Hüznümü iyileştiriyorsun. Onu, ılık bir nefese dönüştürüyorsun.

Tüm mevsimler bizimdi artık, kardan adam yapan, kırlarda gezen, yeşil denizin kollarındaki ve dev ağaçların altında sarı, turuncu, kırmızı yapraklarına altında birbirimize sarılmış yürüyen ikimizdik... Belki hüznü yine gelmekte ama bir umutla, ılık bir nefesle, sevgili.

-

Tamamen kaybetmek

Ya bir gün hayalin uçup giderse, ya ılık nefesini hissedemezsem... Her şey, kötüye gider de tamamen kaybedersem seni hayali sevgili. Umudum biterse ne yapardım. İşte karanlıklar içinde yazılmış bir hayali mektup...

Belki bu mektubu okuyacak kimse olmayacak, senin gözlerin ve kalbinin adresine yollanacağından, zarfta o adres olacağından ve adının hayali, aklımda hayali olduğundan kimseye ulaşmayacak. İşte o zaman anlayacağım seni tamamen kaybettiğimi.

İşte çıkıp geliyorsun karanlıkların içinden, anlatıyorsun ne kadar sevdiğini ve hayalinin beni bırakmadığını. Tamamen kaybetmek... Ertelendi bir gece daha.

-

Etkilemişim

Seninle tanıştığımız günü unutamam, hiç beklenmedik bir biçimde buluşmuş gibiydik. Aklının yansıması gözlerindeydi, tüm düşüncelerin değerli bir hazine olmalıydı. Ve o gözlerden etkilenmişim.

İçimde bir hüznün olmalıydı ve bunu fark etmiş olmalıydın. Hayal işte böyle bir şeydi, bunun gibi, benzer... Etkilenmişim ama aşk olduğunu bir süre sonra bir başka gecede anlayacaktım. O gece seninle konuşurken bulacaktım kendimi işte. Tüm hüznün birleşip derin bir aşka dönüşmüştü anlaşılabilir.

Ve ben onu senin gözlerinde bulmuştum, hayali gözlerinde o aşkı bulmuştum. Şimdi en güzel müzik, etkilendiğim melodi senin gözlerin ile anlamlı, sevgili.

-

Bu yana

Son mektubumdan bu yana yıllar geçmiş gibi... Bana yazmış olabilir misin? Güzelliğinin yansıması el yazın benim için bir şeyler söylemiş midir? Sanırım bunu uzun zaman öğrenemeyeceğim. Son mektubumdan bu yana bana bir şeyler yazdın mı?

Bazen mektup yazmak hiç de zor değil, senden ayrı kaldığımdan bu yana... En güzel kelimeler birbirini izliyor ve cümleler seni anlatıyor. Hayali mektubumun anlamı senden ayrı kaldığım anların seni düşünerek geçtiğini anlatması. Seni gördüğüm anların tekrar yaşanması.

Seni gördüğümden bu yana yüzyıllar geçmiş gibi... Beni görmüş olabilir misin? Güzelliğinin yansıması bakışların benim için bir şeyler anlatmış mıdır? Sanırım bunu çok uzun zaman öğrenemeyeceğim? Son gördüğümden bu yana bana bakışlarınla bir şeyler anlattın mı, sevgili.

-

Şimdi kırlar

Mevsim yine İlkbahar... Hepsi birbirini kovalıyor. Neden böyle söylediğimi biliyorsun. Ben ne söylesem anlıyor, anlamını güzelleştiriyorsun. Sana olan duygularımdan bahsettiğim her seferinde bu oluyor. Benim o anda her şeyi mükemmel görmemi sağlıyorsun. Sen gittiğinde... Sen gittiğinde mevsimleri düşünüyorum. Sabretmeli miyim? Daha çok yazmalıyım, o güzelim gözlerine okunacak bir şeyler vermeliyim.

Ümitsiz bir yazı yazmak içimden geçmiyor, zaman geçiyor ve üzgünüm ama hayali sevgili sen oradasın... İşte kırlardayız, bahar çiçekleri yerlerden ağaçlara kadar uzanıyor, erguvanlar serpiştirilmiş yeşilin bin bir tonu ve elbette karşı konulmaz mavi...

İşte çıkıp geliyorsun. Çimenlerin arasına serdiğim örtüye oturmuşuz. Hayallerimden bahsediyorum hayali sevgili... Sonra çiçeklerden bir taç yapıyorum. Bir şiir okuyorum, Yıldızlarla Yürürken'den diye bitirdiğim dizelerde yıldızlardan tacı olan bir elf kızından bahsediyorum. Seçtiğim çiçeklerin yıldızlar gibi olduğunu söylüyorsun... Gülüyoruz, mutluyuz ve hayalimiz.

-

Kahraman

Başka türlü olamazdı, sen beni kahraman, ben seni kahraman olarak görmesek bu kadar tutku ile bağlanır mıydık? Belki ben bir şey yapmadım ki diye aklından geçirdiğin zamanlar olmuştur. Hayır, sen her şeyi yaptın, bir kere daha düşün bulacaksın sen kahramansın.

Bu öylesine söylenecek bir söz değil, mektuplara öylesine yazılacak, terk edilmiş klişe bir replik değil. Bu seni anlatırken, hayali olanı nasıl anladığının bir sözü... Şefkatin ile yaşama sevincin ile en basitinden karmaşığın çaban ile düşüncelerin ile sen o olmalısın.

Şimdi güneşin yıkadığı günlerin, yıldızların parladığı gecelerin bir anlamı var. Sen anlam katansın, sen kahramansın.

-

Merhaba

Kelimeler tükeniyor gibi geldiğinde, seni düşünüyorum. Ve her şey yeniden başlıyor. Hayali mürekkep kurumadan satırlar ardı ardına geliyor. Bazen düşünüyorum, sen bu dünyaya mı aitsin diye?

Merhaba dediğini duyuyorum, ardıma dönüp bakıyorum yeni bitirmişim mektubu merhaba derken bunu ne kadar güzel söylediğini fark ediyorum. Nasıl da bir yıldız gibi karanlık gecede, seçilmiş bir yıldız gibi kelimelerden...

O anda masaya yöneliyorum. Mektubun başlığını "Merhaba" yapıyorum. "Sana gönderecektim şimdi tamamlandı", derken soruyorsun: "Ne yazdın az önce?". Cevaplıyorum, ayaktayız ve birbirimizin kollarında, camdan bir yıldız seçiyorum, işaret ederek sevgiliye: "Merhaba."

-

Gece bitmesin

Bazen, gelmediğin olursa, hemen bitsin o gün gece diye düşünüyorum. Ama hayali oluşuna, bir çare bulmak için ne yapabilirim. Hayali oluyorum. Her şey hayali... Her şey ama her şey... Ve geliyorsun.

İşte gece bitmesin derken bundan söz ediyorum. Her şeyi hayali yapabilmek için çok uğraştım. Seni tekrar görebilmek için hayal dünyasının kapılarını çok aradım. Yıldızlarda dolaştım, birinde diğerine en parlağından en uzağına...

Sen hayalisin ve bunu çözenin yolu yok. Gerçek olabilmenin yolu var mı? Yoksa gece bitmesin... Sevgili.

-

Sadece

Bir resmini gördüğümü sandım, ama yanılmışım, sadece hayalmış. Bildiğim her şey hayal gibi geldi o anda, hayali mektuplar havada uçtu, yıldızlar yer değiştirdi, ışık oyunlarının içinde kaybolmak üzereydim.

Ve sen geldin kapıyı çalıp, hayali sesinle seslendin: “Orada mısın?” Kapı da hayaliydi hayali benliğimi korumak için, kaybolmamak için uydurduğum bir şey. Bir ses ile sonuna kadar sana açıldı

“Sadece”, dedin “sadece iyi olduğunu bilmek istedim.” İşte bunu o kadar anlamlı söyledin ki içine sürüklendiğim fırtına sadece bir anlığına sona erdi. Dünya ve yıldızlar yerli yerine geldi. Sadece tek sözün ile.

-

Rüyalar

Gerçek olamayacak kadar güzel başlayan bir rüya görüp uyandığımda, seni düşündüğümü fark ediyorum. Rüyalar gerçek, sen ise hayali... Rüyalar sensiz olursa anlamsız, sensiz hayalsiz rüyalar aşksız...

O zaman uyumadan önce bana görünmelisin, bana birkaç güzel söz söylemeli rüyalarda sensizliğe mahkûm olursam bana umut vermelisin. Ama öyle rüyalar var ki; seni kollarıma alıp kırlarda uzandığımız güneşli günün keyfini çıkarttığımız.

Rüyalarımın en güzelleri el ele dolaştığımız kırlar, parklar; en güzel aşk sözcüklerini söylediğimiz, söylediğin ve sonra durup bir dünyaya bir birbirimize baktığımız, sana baktıklarım. Sonra bir öpücük için zaman kalmışsa, en güzel müziklerle onu aldığımız anlar... Rüyalar o zaman anlamlı, her şeyin devamı gibi. Beni unutmayacaksın öyle değil mi sevgili...

-

Gülmeden önce

Tarih 18 Nisan 1786 güzel bir bahar günü daha. Yollarda oradan oraya giden birileri, gerçekten hiçbirini tanımıyorum. Yoksa tarih bu değil mi? Yıllarca rüyalar ve hayaller içinde zamanımı tüketip, bir başka dünyaya mı uyandım? Olabilir mi? Hayali mektupları yazarken, mevsimleri harcamış olduğumu düşünürken, ömrü mü tükettim?

Şimdi etrafıma bakıyorum. Birbirine sarılmış yürüyen çiftler, gülen yüzler, aşk sözcükleri söyleyen dudaklar ve her şeyin ortasında zamanı anlamaya çalışan ben. Yanılmamışım tarih doğruymuş yerel gazete gözümün gördüğü o korkunç kâbusu sona erdiriyor. Ve o anda bir karar alıyorum.

Hayali sevgiliyi, gerçek dünyaya ulaştırmalıyım ya da ben de hayali olacaksam, bir daha gerçek dünyaya dönmemeliydim. Bir daha gülmeyeceksem bu dünyada hayali olanda kalmalıyım. Bu dünyaya mahkûm isem Onunla birlikte gülmeliydim.

Hayali mektupları gerçeğe dönüştürmem için, sevgiliye her şeyi anlatmanın bir yolunu bulmalıyım: “Sen hayalisin, sonsuz zamanın var, oysa benim sana ulaşmak için bu hayatım var, dünyama gelir miydin?” Gülmeden önce bunları söyleyebilirdim, sevgili.

-

Koşalım

Şehrin sınırlarını aştık, belki de bir rüyadayız, beraberiz. Şimdi kırlar, güneşin altında rengârenk bahar çiçekleri, sarı rengin hüküm sürdüğü güzel bir gün. Aslında anlatmak istediğim konuşmak istediğim şeyler var, ama doğa bu kadar güzelken insanın elinden bir şey gelmiyor, kendini bırakıyorsun, kendimi senin ellerine bırakıyorum.

Konuyu dağıtmam imkânsız, yazdığım hikâyelerin konularını anlatsam, garip yarım kalanları bile, bundan kaçınmam. Sevgiliyi arayış, onu bulup ulaşamadığımı hissetmek dururken başka konulara çeviremem sözü. Aslında artık mektuplara yenisini eklemek de istemiyorum. Artık kırları merak ediyorum, seni keşfetmeyi merak ediyorum.

Öyleyse beraber koşalım, tüm dünyanın dertlerini kışkandıralım. Sanki bize asla yetişemeyecekler gibi ve kırların sonsuzluğunda kaybolalım. Artık kaybolmak istiyorum, senin dışında kimsenin bilmediği kırlarda, mektuplarımdaki sözlerini birbirimize söylediğimiz bir zaman olacağına inanmak, sevgili.

-

Seni üzenler

Seni üzenler ne kadar gerçekse, ben de öyleyim. Senin bir damla gözyaşına bedel olmayan bu dünyada gerçeğim. Şimdi seni üzen ne varsa karşısında dikileceğim, elimden ne geliyorsa iyilik için çaba vereceğim.

Şimdi gözyaşını silme zamanı, gece sona erdiğinde savaşacağımız kötülükler olacak. Elimi tutup bana güç verecek, ruhumun derinliklerindeki ışığı gün ışığına katmama yardım edeceksin. Çok gözyaşı döktün, değerini bilmez miyim?

Gerçekten, zamanlarımız kesişmişse, bunun değerini iyi biliyorum. O zaman senin gözyaşına sebep olan ne varsa, bu büyük sevginin karşısında yok olacak, aşkımız zamanın anlatılan öyküsü olacak. Şimdi güzel gözlerinden dökülüp, yanaklarında süzülen yaşları silelim mi?

-

Sen sona ermedin

Mektuplar hiç sona ermeseyse, elimden çıkanın daha güzelini yazabilsem... Bu zaman aralığını bir daha bulmamız için sonsuzluğu bekleyeceğiz. Mürekkep kurumadan yazmalı, altın çağımızı yaşarken sevgi cümlelerini, aşkın çiçeğini birbirimizden esirgememeli...

Sen asil varlık sona ermedin ve ermeyeceksin. Sonsuzluğun anlamına anlam veren sen, ruhunun kanatları güzelliğın iken sen sona ermedin. Belki karanlık gecelerde aradığım hayali sevgili, şimdiye kadar beni yaşattı, sen belki, elbette sen olmalıydın uzun zamandır duyduğum güzel sözler senden geliyor olmalıydı ki sen sona ermedin.

Bazen her şeye küsmek istediğimde, yine ruhuma dokunup, ayağa kalk kim olduğunu unutma dediğimde bana eşlik eden sen. Dünya korkunç acılarla dolu iken, yanındaki herkese umut olan hayali kahraman, sevginin gücü iyi ki vardın ve sen sona ermedin.

Ve şimdi, herkes bir yerlere dağıldığında, gece olduğunda yanı başımda belirir misin? Her şeyi bırakıp giderken, geride bırakırken belki seni bile, o zaman beni anlar mısın? Sevgimin beklemeye nasıl dayandığını, ne kadar zor olduğunu, değerini bilir misin? Elbette bildiğini biliyorum, hayali sesini duyabiliyorum, değerimi söyleyen sözlerini işitebiliyorum, sen sona ermedin diyen sesini...

Öyleyse mektubu sonlandırırken, aşkın için aşkımı, sesin için sesimi, hayalin için hayalimi gönderiyorum. Şimdi gözyaşlarını silmeli gitmekten bahsetmemeli ve belki en zor zamanda bile birbirimizi sevmeli. Gözyaşını sil sevgili, buradayım. Yeni başladı yaşam ve ben sana sen sona ermedin derken, sen de bana: "Sen sona ermedin" diye fısıldamaz mısın, bir kez daha ve hep sevgili.

-

Geçmiş Gelecek

Şimdi, modern sonrası çağların derinliklerinde, kaybolup gitmekten korkan bir aşkı dinleyeceksin. Bu öylesine bir aşk ki, çevresini saran korkunç dünyada, kırıntıları izleyerek yol bulmaya çalışıyor. Anlatmaya çalıştığım bu, onlarca şeyin içinde dikkatini çekmeye çalışıyorum.

Bize dikkat et, biz mükemmel olabiliriz, hayali ve gerçek... Bir gün ikimiz de gerçek ve sonrasında sonsuzlukta hayali. Şimdi, etrafımızı saran post-modern dünyadan sıyrıldığımız anlar, müzik ile mektup ile aşk ile bizim.

Beni dinle, bana sesini duyabileceğim bir an ver. Ve o sesi benim sözlerimle birleştirdiğinde... Başarabiliriz, son şanslarımızı iyi kullanalım, mürekkep bitip, post-modern yutmadan önce aşkımızı birbirimize ilan edelim.

Ve öyle ki geçmiş geleceği oluşturalım. Geçmişe ait duygularımızla, bu dünyanın geleceğinde neler yaşayabileceğimizi anlatıyorum. Eminim biriktirdiğin onca şey vardır. Biraz duygu ile çokça güzellik... Hafif ve tutkulu bir müzik, işte mektup yazıyorsun sonunda, kendine itiraf ettin, geçmiş gelecekte, benimle yaşamak istiyorsun, sevgili.

-

Duygular

İşte yine geliyorsun, her seferinde daha güçlü duygular ile karşılıyorum seni. Aldırmadığını söyleyecekmişsin gibi hissetmem için neşelisin. Oysa dünyalarımız, onlar o kadar derin ki. Gün ışığından uzakta sevgiliyi arayanlar...

Duygular öylesine derin ki, bir şarkıda duyduğunda o notaları biliyorsun O sevgili. Artık bir şans kalmıyor belki de dediğinde hep o duygular ve hep sevgili. Sanki aynı anda dinliyormuş gibi, hep onunla ama hep onsuz olacakmışsın duygusu ile...

Sana ulaştığımı biliyorum, sana duyguların en derinlerinden söz ederken, bunu biliyorum. Ama yine de bu yeterli değil, bir parça ışık, bir kahkaha, bir kuru gürültü dünyanın akışına geri dönmemiz için yetiyor, büyü bozuluyor, duygular derinlere saklanıyor.

Öyleyse sevgili söz ver, o güzel müziği duyduğunda, dünyayı bir kenara bırakmaya. Öyle ki sadece duygularımızın derinliklerde karanlıklara saklanmış olanlarından en sevdiğimiz müziği seçelim. Ve bir şans olursa sevgili diyelim, şimdi, sevgili.

-

Aşkın Hüznü

Beni anladığımı biliyorum, sonsuz sayıda güne mektup yazabilsem, sevgimi ölümsüzleştirsem... Amacım seni sana anlatmak, sende gördüğüm duyguları, sende tattıklarımı, kâğıda mürekkeple sonsuzlaştırmak.

Belki çok zaman geçti üstünden son mektubun, belki dün yazdım ama bildiğim bir şey var bu aşk giderek hüznü ile taçlanıyor. Sanırım anladım, belki, bir şanssız olmayan bir duygu belki de aşkımız. Belki sadece beraber geçirdiğimiz kısa zamanların kıymetini bildiğim için hüznümlüyüm, belki okumazsın, belki sadece...

Bu hüznün zaferi, sevgiyi, aşkı taçlandıran hüznü... Büyümenin, anlamının hüznü... Derin duyguların, önde gelenlerinin geçit töreninde bana sunduğun hüznü alıyorum, bir parçam yapıyorum. Bilmelisin ki seni sevdiğim her dakika, saniye zaferiydi o duygumuzun.

Şimdi bana gülümseyerek bak, yüzüne düşen saçında, yanaklarında, boynunda ve omuzlarında dolaşan dokunuşlarım beni hatırlatsın. Hüznü içinde, aşk içinde ayrılalım bir gece daha, işte, sevgili.

-

Her şeyden uzaklaştığında

Her şeyden uzaklaşırken, sana yaklaştığımı görebiliyorum. Senden aynısını bekleyemem bir süreliğine ama zamanı geldiğinde, dünyadaki anlamsız şeyleri bir bir elediğinde orada olacağım. Bileceğiz birbirimiz için en iyisiyiz, her şey uzaklaştığında...

Kimseler yazmaz, kimseler konuşmaz olduğunda gerçekten ben olan ben ile sen hatırlayacaksın beni. İşte sözlerinde ve gözlerinde yer aldığım o dakikaları sonsuzluğa çevirmek... İşte tüm ciddiyetimizle gülümsediğimizde, tam bir dakika boyunca sadece birbirimizin gülümsemesine baktığımızda, gözlerimizde anladığımızda ve o dakikanın sonunda “Seni seviyorum” ,dediğimizde, ister ay ışığı, ister güneş olsun fark etmezken, seni ne kadar sevdiğimi mektupları okumaya başladığımda anladığımdan, daha kesin biçimde bileceksin.

Şimdi, yüzünün her kıvrımını ezberlemeye yaklaştığımı düşündüğüm anda, gülümsemen ile bu sefer bileceğim sen benim her şeyden uzaklaşmam için oradaydın. Sevginin saf kristali, sevgili...

-

Vücutlarımızdaki renkler ve çizgiler

Bu düşlerimde ve hayallerimde miydi? Sadece kendimin düşündüğü, hissettiği bir aşk... Bu öylesine kolayca anlatılacak gibi değil, yüzlere mektup yetmez, sadece beni hissetmeli... Biz olması gerektiği gibiyiz, kalben ve ruhen bağlı.

Ve işte sana eriştiğim zaman. Derin duyguları sonsuza kadar birleştirdiğimiz an. Bir keresinde yazmıştım, iki elf vardı sınırdaki yaşamlarını devam ettireceklerdi, Onlar o güneşli günde dünyanın ve gökkuşağının renklerini vücutlarına çizmişlerdi. İşte anlatmak istediğim buydu, çok geç olmadan o renkleri düşleyelim, o çizgileri hayal edelim.

Ooo sevgili, sevgili, sevgili... Ne dersem diyeyim sen benimsin, ben senin. O renkleri, çizgileri hissetmek zor değil, dünya bize bunu veriyor. Bir kere söylemişim hüznün ile taçlanan aşk diye, onu artık gerçekten istiyorum, basit bir duygu değil bu derinlerdeki söz, gözlerdeki olabileceklerin güzelliği. Ve sen sevgili her gün bittiğimi bil, olabileceklerin güzelliğini düşündükçe, bilememekten ve dünyanın renklerinden, sevgili.

-

Uzun süre yazamayacağımı düşünüyordum. Ama bu bir gereklilikmiş, duygularımı kendi kelimelerim ile anlatırken özgür hissediyormuşum. Belki de paylaştığımız anların azlığını düşünüp durmaktansa seninle her an birlikte olduğumuzu hayal etmek için yazmalıyım.

Aradığın nedir sevgili demelisin bana, karşılaştığın onlarca ölümcül dertle baş etmen için yanında kimse olmadığında orada olmaya çalışmalıyım. Soğuk ve karanlıklarda gördüğün sıcak evlerden yansıyan gölgelerden söz ettiğinde yanında olacağımı duymak istersin. Bırak başkaları bu sefer o gölgeleri görüp gitsin, dediğinde son bir kez düşünürüm, sarılırsın ve sessizce uykuya daldığında yapmama gerekeni yapmak için soğuk ve karanlığa karışırım.

İşte olan bundan ibaret... Seni bulduğum için yapmam gerekeni daha iyi biliyorum. Ayakta kalıp savaşmalıyım, sonuna dek ve eğer şanslıysak...

-

Tanrılar veya başkası

Eğer tanrılar ve şans bizden yana değilse bile orada olacağını söyler misin? Ölümle ayrılırsak ben yaşasam yanımda durup ölümcül savaşlarımda tanrılara gerekeni anlatır mısın? Savaşıp kazandığımda kılıcın ile sonsuza kadar söyleyeceğin sözleri söyler misin? ”Do you want to live forever?”

Biz ayrılmayız, tanrılar veya diğerleri yolumuza çıkarsa orada senin yanında duracağım ve savaşacağım. Sevgili dediğimde benim için orada olacaksın biliyorum. Bunu biliyorum çünkü seninle konuştuğum her anda bunu hissedebiliyorum.

Öyleyse sevgili sonsuza kadar yaşamasak da birbirimiz için orada olacağız. Seni sevdiğimi tanrılar nasıl bilecekse bilsin. Ben bunun için varım ve olacağım. İşte bu sen ve ben aynı şeyleri düşündüğümüz gözlerimizde belli iken, her an tekrarladığımız sözler.

-

Dünyanın tüm sıcaklığı

Eğer dünyanın tüm sıcaklığı, renkleri ve çizgileri kaybolsa da kalbimdeki son sıcaklığı vücudumdaki renkleri ve çizgileri seni ısıtmak için kullanırdım. Biz onları vücutlarımıza çizdik ve senin için tüm dünyanın renkleri o karanlık zamanda bile hep var olacak.

O zaman sıkıca sarılalım, sonsuza kadar renklerimiz ve çizgilerimizi ısımızla birbirimize verelim. Üşürsen sarılalım tekrar. Seni kaybetmiyorum sıcaklığın, renklerin ve çizgilerin hep benim. Eğer ağlarsan gittiğin için, o renklerde olacak damlalar ve fazla uzun sürmeyecek dünyaya karışması, bir gün yine buluşacağız tüm çizgiler aklımızda, severken ve sevgili, sevgili, sevgili...

-

Sarıp sarmalayan eller

Beni sarıp sarmalayan bu eller, bu vücut ve sevgili... Aslında ruhunla koruduğun benim ruhum. Ne olursa olsun soğuk dünyadan uzak tuttuğun, bir an olsa bile sıcaklığımı esirgemediğin bu adam. Seni bırakmak mı? Cehennemi yenip, tanrıları savurup o kollara tekrar kavuşurum, o güzel yüzünde sevgiyi tadarım.

Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, kimler ve neler varsa bu dünyada, bizi artık ayıramaz. Hey oradaki tanrı diğerlerine de söyle, bu bizim aşkımız. O renkler bizim, o çizgiler bizim, onlar dünyanın bize verdikleri... Soğuk rüzgârlar mevsimleri alıp götürse de bu duygular asla gitmeyecek. En içten, en söz verilen, gözlerde yansıyan ve damarlarımızda hissettiğimiz...

İşte sana sarılıyorum, tekrar tekrar söylüyorum biz birbirimizin, tüm dünyaya, tanrılara rağmen birbirimizin... Öyleyse bir daha sarıl sevgili, tekrar ve unutmamam için sıkıca sarıp sarmala bu ellerle. İşte gidiyorum ama ayrılmıyorum, yapılacaklar yapılacak ve bu bedenler tekrar buluşacak, eller saracak, gözler okuyacak ve sevgililer tekrar kavuşacak. Ve sevgili ve sevgili ve sevgili...

-
Gel sevgili

Çok uzun zamandır sevmişim ve aramışım seni. Ne kadar ikna etmeye çalışsa da tanrılar beni sevmediğine, inanmayı reddediyorum. İşte buradayım meydan okuyorum. Tanrıların hepsi birleşse de buradayım, haykırıyorum.

Öyleyse sevgili fazla bekleme, kalbindeki ışığı, sıcaklığı benimkine kat. Gel sevgili ki gelişin ile dünya değişsin, en güzel mektuplar senin için yazılsın. Sen, O olduğuna göre en güzel yazılar senin, sen O olduğuna göre gönlümün ışığı senin.

Ve şimdi fazla yabancı sesleri dinlemeden, kendi seslerimize kulak verelim. Başkasının olanları dinlemeden önce biz söyleyelim, biz yazalım. Başkaları çalmadan önce, biz şarkıları yaşayalım. Duygularımız, işte tam olarak anlatmak istediğim bu dediğinde, konuşalım, onun için gel sevgili, gel ki Bahar, Bahar olsun, gel ki en güzel olanlar tam olsun... Gel sevgili.

-
En

Büyük zafer kazanalı birkaç saat geçmişken, daha güzel günleri hayal edebilir miyim? Sevgili bugün gerekeni yaptım, mücadelemi verdim ve kazandım. Sana bu mektubu yazdığımda acaba içinde bir titreme olur mu? Acaba hisseder misin? Çok gözyaşı döktün, ama sen de bir savaşçısın anlamalısın.

İşte okuyorsun hissettiklerin doğruymuş, yitip gitmedim ve belki senin için aynı duygularla korkmalıydım. Heyhat tanrılar bizi ayrı koyarlarsa çıkıp geleceğini biliyorum ya! Sevgimiz en büyük tanrıları aşıyor ya!

Elbette ağlarsın, elbette en güzel gözyaşı seninki. Şimdi bir daha düşündüm de belki hiç okumadın, belki tanrılara bize oyun oynadı. Belki hepsi bir hayaldi. Ama hissettim bunu biliyorum, senden ayrı kaldığım her anı hissettim. Belki de dünya böyle bir yer en büyük aşkları yaşarsın ama kimselerin haberi olmaz. Bir zafer yaşarsın herkesin haberi olur. Zaferi kazandım ama aşkı hep hayallerimde yaşattım, Onu tanıdığımdan beri. En güzeli, en savaşçısı ve en, en sevgili...

-
Aldığım

Senin için yazdığım bu yazılar belli ki hayali, biz hayalimiz, hiç olamayacak kadar güzel bu aşk hayali, belki... Bahsettiğim yüksek duygular, bu günlerde unutuldu. Her yerde oradan oraya bir şey arayanlar... Yok, bu böyle olmamalı aşka dair bir şeyler olmalı.

Bu sefer çıkıp gelenler, benimle ve seninle konuşmak isteyenler sevgiyi biliyor mu? Üzgünüm bizi bulamayacaklar, sonsuzlukta kendi yıldızımızda olacağız. Arık bizler hayalimiz, bu dünyadaki yüzlerimiz maskeli balodaki yüzler. Size gülümserken, sonsuzlukta yıldızı merak eden maskeler...

Aldığım, senden sonsuzluğun aşkı... Kıymetini bilirim verdiğimde sana aynını. Tanrılarla konuşurken hep bunu söylerim, sizden istediğim bir şey kalmadı, size verdiklerimin hepsi ile mutlu olun ey tanrılar. Aldığım bir aşk, bir hayali mektup kendi kendime yazdığım ve sonsuzluğun yıldızında hayali sevgili, öyle değil mi? Ben de hayali değil miyim sanki söyle sevgili...

-

Kristal alevler

Bu hayalin sonsuza kadar korunması için, hayali aşkın sonsuzlukta anlatılıp ve bizim için saklanması için kristaller gerekli. Hayali mektupların mürekkepleri, kâğıtları, zarfları ve sevgi dolu sözleri ile alevlerde yanması ile oluşan kristaller. Alevler öyle olmalı ki, hayali sevgilileri sonsuza dek herkesten ayırmalı, dokunulamayacak, tanrılarının bile cesaret edemeyeceği kadar saf bir alev ile kristal alevlerle...

Aslında şimdiye kadar ne yazdıysam bunu anlattım, hiç eğlenceli değildi, ulaştığım nokta hüznün ile taçlanan aşk... Artık aşkı, olduğu gibi hatırlayıp sonsuzluğa gönderme zamanı... Bunun için haklı sebeplerim var.

Sen hayalisin, ilerdeki hayali mektuplarda, belli ki uzaktan, kristal alevlerde seni hatırlayacağım. En korkunç kâbuslarda sesini duyup savaşağım. Güzel rüyalarda, hep ciddi olanlarda sana verdiğim değeri göreceğim.

Artık çok geç ama bitti, hayaller kuruldu ve bitti. Onları kristal alevlere vermek için ateşi canlandırmanın zamanı geldi. Ağlamak yok, acı hep var, sevgilinin güzel yüzü hep var ama artık sonsuzluğun kristal alevleri bu aşkı koruyacak. Zaman durdu bu aşk için yenisi olmayacak. Ta ki sonsuzlukta buluşabilirsek... O zamana kadar alevler canlansın, hayallerimizi korusun, sevgili elveda, elveda, elveda...

-

Aşkın güzel yüzü

Notları yazarken aklımda bir şey var. Kupkuru bir çölün ortasında, hiçbir korunak yokken, buharlaşan mürekkeplerle yazı yazamazsın. Çölün ortasında vahadır aşk, mürekkebi hayalden yaşamayı sürdürenler için bir sığınılacak vaha.

İşte aşkın güzel yüzü, öylesine etkilidir yazmada. Yazmamam için her şey çabalarken aşka inancım; bana yazmalısın demektedir. İnanmışım aşklarım beni birer birer terk ettiğinde ise çölün ortasında yaşamımı tamamlarken hayallerim vardı diyebileceğim.

Onun için sevgili hayalisin ve hayallerimde yaşıyorsun. Hep ait olduğun yerde... "Do you want to live forever?"

-

Bazıları

Bazen insanın bıraktığı eserler, onun şimdiye kadar yaşamış olma sebebi olur. Bir bakarsın ki Onun için yaşamışsın. Bazıları bize bunu hissettirir. Şimdi buna eminim her şeyin bir zirve noktası var, bazıları bu zirvelerde dolaşır.

Sevdiğim her şey onun ruhunda gizli. O hayali. Öylesine hayali ki bir gün kaybolup gittiğinde, sadece ben farkında olacağım. Ama sözünü verdi, tekrar geri dönüp tanrılara karşı duracak, yanımda savaşacak. İşte endişeleniyor, tanrılara bedelini ödemeye hazır, işte savaşıyor.

Onun sözüne inanıyorum, zor anlarımda yanımda olmasından biliyorum. Derinliklerdeki ruhumu tanıyan O. Senin için tekrar dönüp savaşırım diyen O. Ve sevdiğim O.

-Son-

IV. Hikâye

Sevgili

-Orion-

Manzara mükemmel denilebilecek kadar etkileyici, rüzgâr hafif serin, mevsim yaz, gün doğumuna çok az bir zaman varken uyuyamıyordu. Daha birkaç dakika önce, tanımayı çok istediği yıldızlara bakıyordu. Gecenin o saatleri, kimi zaman varlığını düşündüğü zamanlar, yalnızlığını yıldızlarla paylaştığı zamanlardı.

Yıldızlar hakkında pek fazla şey bilmediği halde; "Bu Orion olmalı" derken sanki hep kontrol ettiği dik biçimde dizilmiş üç yıldız ve kenarlardakilere göz atıyordu. Ve kendi kendine konuşmayı sürdürdü: "Eskiden daha az ışık vardı." İşte o anda kendisinininki dışında bir ses duyacaktı: "Elbette, ne düşündüğünü tahmin ediyorum."

Etrafına bakınacaktı, kapılar kapalı, terasta yalnızdı. Aslına bakılırsa, aklının bir oyunu olduğunu düşündüğü bu sesi ilk duyuşu değildi. Yıllar öncesinde, aynı sesin sahibi olduğu iki kelimelik cümleyi duymuştu, yine orada gökyüzünü izlerken: "Sonsuzluğa bakıyorsun." Cevap vermeye karar vermişti, önceden buna inanamazdı ama bu sefer konuşması gerekiyordu: "Kimsin, adın ne?"

Yanıt gelmeyecek gibiydi, zaten ne diye gelecekti ki. İpucunu değerlendirmeliydi: Ne düşündüğünü tahmin ettiğini söylüyordu, sonsuzluk olsa olsa yıldızlarda gizliydi. Ve yanıt gelecekti, onun bulmasını beklemeden: "Ben Orion, ne düşündüğünü biliyorum."

Yüzünde gülümseme ile Orion'a dönecek ve: "Demek sendin, ne düşündüğümü bilmene şaşmamalı, ne zamandır izliyorsun beni?" diyecekti. Orion takımyıldızı, sanki bir canlı gibi daha bir parlak, bir dost gibi dertleşeceği bir insanı andıracaktı: "Buradan seneler önce dönen yıldızlardan oluşan sonsuzluğa bakıp hayran olduğunu belli ettiğinden beri. Gel dostum, onca yıl sonra konuşmayı hak ediyoruz. Düşündüğün sevdiğinin hayali öyle değil mi?"

"Beni tanıyorsun. Dostluğunu kabul ediyorum. Ve evet sevdiğim kızı düşünüyordum." dediğinde Orion'un bu hikâyeyi, çok kez dinlemiş olduğunu düşünmüş olacaktı ki, bir tavsiye duyacağına emin gibiydi. Orion sadece şunları söyleyecekti: "Bunu ne olursa olsun sürdür. Onun hayalini zaman zaman canlandır aklında, onu hisset, birkaç kelime konuş ve evet onun da seninle konuştuğunu, hayalini düşlediğini ummayı sürdür. İşte gün doğuyor, şimdi gitmeliyim."

"Dostluğun için sağ ol Orion." derken yıldız takımından oluşan adamın, gülümseyerek uzaklaştığını görecekti. Önce yıldızlara dönüşecek ve giderek aydınlanan gökyüzü ile gözden kaybolacaktı. Terası terk etme zamanıydı. Gün doğumunu beklemeyecekti.

-Günlük-

El yazmaları ile anlatmaya çalıştığı neler varsa, bir defterdeydi. Terastan ayrılıp alt kata geçtiğinde elinde bu defter vardı. Hiç ışık yakmadı. Tahta panjurların arasından sızmaya başlayan ışık oyunları onun için daha değerliydi. Koltuklardan birine oturdu. Bazen duvarlardaki ışık oyunlarına bakıyor ve bazen de defterin kabında ellerini dolaştırıyordu.

Orion'un dediği gibi yapıyordu. Sevdiğinin, hayalini canlandırıyor. Mp3 çalarında aynı şarkıyı dinlerken bunu yapıyordu. Hafif bir esinti... Ve işte sevgili yanı başındaydı. Defterin kapağını açarken koltukta yanı başında oturup, elini eline götüren oydu ve ona o güzel gülümsemesini veriyordu. Ve ışık yeterliydi, dün yazdığı kendine seslendiği kısımları okuyabiliyordu şimdi:

" İlk defa

Onunla konuştum hayallerimde, benimle konuştu hayallerinde, o gece. Tüm dünya sustu ve kimse ama kimse yoktu onun dışında. Yıldızların altında, hayallerin bu denli gerçek olması mümkün mü?

Evet, onun uyumadığına eminim, tüm gece ve hatta gün doğduğunda göğsüme dayadığında başını, hayallerimde, bilmek ve bilmemenin güzelliğinde beraber gözlerimizi kapatmış olmalıyız.

Hiçbir şey onunla hissettiğim gibi değilken, hayali ile yaşarken, tüm bunlar dün gece başlamış iken, yazdıklarımın anlamı var iken ve eski şarkılar şimdi anlam kazanmış iken, kimse ile konuşamam.

Ve şimdi hayalini kaybetmekten korkarken... İlk defa teslim aldığım kalbimi gerçekten görmeni, arzularken, sen benim. "

Son kelimeleri aklından okurken onun gözlerine bakacaktı. Ve kız başını omzuna dayayıp defteri kapatmasına yardım edecekti. Şimdi daha iyi anlıyordu, Onun için yazdıkları gerçektir, o hayal gerçek olmalıydı. Ve gözlerini kapattılar.

-Yeni satırlar-

Rüyalar görmüş olmalıydı. Ama hiçbiri, onun hayalinin yerini tutamayacak olmalıydı ki, uyandığında sevgiliyi arayacaktı. Uyuduğu koltuğun üstünde, elinin hemen altında günlük, kapalı duruyordu. Her yer aydınlanmıştı. Orada değildi.

Mp3'ün kulaklıklarını çıkaracaktı. Ve soğuk bir şeyler içmek için buzdolabına göz atacaktı. Soğuk vücuduna değdiğinde, salonun koltuğuna gözü takılacaktı: "Burada olmalıydı. Dün gece buradaydı." diye birkaç kere tekrarlayacaktı.

Sanki bir ispata ihtiyacı varmış gibi, günlüğe doğru yönelecekti. Onun, sevgilinin eli değmeden, güzel yazılar dahi yazamayacağını düşünüyordu artık. En güzel zamanları bunlar olmalıydı. Bilip bilememek. İşte yeni satırlar aramak için günlüğün son sayfalarına bakacaktı.

Ve evet oradaydı, gerçek olmalıydı, yazıyordu işte:

" Resimsiz

Senin için yazdığımın resmi yok. Sadece gözlerimin önünde hayalin... Ve evet, yaşadığım anların anlamı hayalin ile konuşmam, bana gülümsemen, şefkatin ve tabii ki aşkın.

Bunların hiçbirini bilmiyorum, sadece bildiğim sen olduğun hayalin ile yaşadığım anlarım var ve belki fazlası olamayacak. Resimsiz, aşkın adı sen, başkası değil."

Aradığını bulmuş olmanın mutluluğunu tüm bedeninde hissedecek ve şöyle diyecekti: " Yeni satırlar olacak."

-Deniz-

Daha sabahın ilk saatleriydi. Doğruydı. Onun hayali gerçektir ve sevgili gerçekten oradaydı. Ve şimdi daha önce hissettiği bazı duyguları, aramak için, bu sefer onunla keşfetmek için yapmak istedikleri vardı.

Üst kata çıkıp çantasını alacaktı ve defterini yanına alıp deniz kenarına yürüyecekti. Şimdi her kuş sesi, her damla güneş ışığı, her yeşil, her şey onun içindi. Maviye ulaştığında etrafına bir kez daha bakacaktı. Birkaç insan görecekti. Ama sanki onlar onu göremiyor gibiydi. Kimse ile konuşamazdı.

Ve kumları ile küçük taşları ile, denizi hissederek, hayalini düşünerek, kendini serin maviye teslim edecekti. Hiç yüzmeyi bu kadar istememişti ki bu sefer attığı kulaçların, hayatın enerjisini taşıdığını hissedebiliyordu.

Denizden, istediğini alması uzun sürmeyecekti. Diplere baktığında güneş oyunları yine oradaydı. Ve sevgili, derinlerden gelip bu sefer konuşacaktı: "Yine ne yazdın öyle." Denizin içinde nasıl konuştuğunuzu bilemese de cevap vermek için, sevgilinin hayalinin yüzeye çıkmasını isterken bulacaktı kendini. Yüzeyde cevaplarken onu: "Okumuş olmalısın." Son sözü yine kız söyleyecekti: "Ve çok beğendim." Dudaklar buluşacaktı.

Sonra hayal tekrar denize karışırken, kıyıya doğru yüzme vakti gelecekti. Öylesine mutluydu ki, gerçek olmalıydı, bunu tekrarlayıp duruyordu. Denizden çıkarken, kum ve küçük çakılların üzerinde yürürken, sanki teşekkür eder gibi denize bakacak, güneş ışıklarının yüzeyde yaptığı yakamoz ile konuşacaktı: "Hemen yazmalıyım."

Ve kıyıda eline kalemi alıp, deftere satırları düşecekti:

"Kahramanım

Şimdiye kadar anlamam için bekledi. Şimdiye kadar hikâyeler vardı, onlarca dostumun dünyalarında, rüyalarında bir gülümseme, bir hüzün. Ama hepsi de geçmişten taşınanın değerini bilenler içindi.

Evet, bu satırları okuyor olabilir. O artık hikâyelerden çıkan kahramanım. Kim bilir bazen ben de onun için öyleyim. Şimdi değerini anlıyorum, şimdi iyi ki yazmışım, iyi ki dostluğun kadehlerini kaldırıp, her şeye rağmen duyarak söylemişiz.

-Bunları bırak, derinlerdesin, en derinlerde, duyguların öylesine anlatılamaz ki!

-Şimdilik. Bir yolunu bulacağım. Yine kahramanlar olacağız, yine kadehler kalkacak ve birbirimize gülümseyeceğiz.

-Başarabilir misiniz?

-Tek kelime etme, gözlerimde gördüğü, onunkilerde gördüğümüdü.

Konuşmam imkânsız iken, bana yardım edecek kahramanıma... "

Şimdi denizi geride bırakıp, kimse ile konuşmayı, evine gitmek için ağaçların arasına dalacaktı, elinde defterin sıcaklığı ile...

-Defterin yazdıkları-

Yolda dinlenmek için kimselerin olmadığı, ağaçların altında bir banka oturacaktı. Ve işte yine oradaydı. Bu sefer de, deftere önce yazdıklarına, göz atmak isteyecekti. Ve beraber sayfaları geriye doğru çevireceklerdi. İki sayfa okuyacaklardı: Sırları aradığı, tutkuyu tattığı anları.

"Sırlar

Bana anlatmak istediğin, bir başka günün hikâyesi mi? Ben de denemelerinin, öykülerinin bir parçası mıyım? Parçası olmam mı gerekir? Elbette bana verdiğin değer... Kim bilir kelime oyunları için artık uğraşmamalıyız.

-Ve elimden ne çıkmışsa, birkaç insanın dünyasında olmayı tercih etmişsem...

-Boş ver dünyayı, boş ver yazıları.

-Ama yazmazsam bilemezsin, belki unutulup giderim.

-Sen çoktan gereken yeri aldın.

-Sanırım yeterli değil.

-İsteddiğini biliyorum, sırların peşindesin.

-Aşkın, sevginin ve ölümsüz yazıların sırlarının...

Sonra bana gülümsedi ve fincanından sıcak bir yudum daha almak için bekledi. O anda tutkunun ne demek olduğunu sırlarına ulaşmıştım. Gözlerine baktım ve diğerlerini arayacaktım...

-

Tutku

Fincandan, bir yudum daha aldığımda tüm ciddiyeti ve asaleti ile bana bakarak sordu:

-İçinden geçen tam olarak nedir?

-Tutku.

Bunları söylediğimizde, doğruca gözbebeklerimizin derinliklerinde yatan duyguları arıyorduk. Ve içimden geçeni söylediğimde anlamıştı. O yazıyı yazmam gerektiğini...

-Onu yazabilecek misin?

-O gece karar verdim. Şimdiye kadar olanlar, onun yanında minik kayalıklar gibi kalırken, O...

-Elbette, önce yazmalısın.

-Uygun zamanda.

-Yani?

-Yani, dinlediğim müzik yazmamı söylediğinde, kelimeler dökülürken ve gözlerini hayal ettiğimde.

-Bu yazıda bile mi?

-Her zaman, özellikle bunda...

Ve yavaşça sırtını bana dönerek yürümeye başladı. Sanki ay ışığına muhtaç biri gibi gözlerini aradım. Bunun farkındaydı, gülümseyerek ardına bana bakacaktı. Onun tutkusu ile tüm dünyada, şimdiye kadar yazılmış en iyi yazıları yazabileceğimi biliyordum ve bu şimdilik zirvede olduğumuzun kanıtı idi."

Defteri kapattıklarında birbirlerinin gözlerinde, dünyanın verebileceği tüm güzelliklerin renklerini göreceklerdi. İşte o anda bir şeyi fark edecekti. Sanki artık bu dünyaya ait değillerdi. Ve onlar her şeyin ötesinde, yine de beraber gibiydiler.

İşte tekrar yürümeye başlayacaktı.

-Yağmur-

Adımlarını atmak için acele etmiyordu. Bunun sebebi, elbette yanında sevgili ile yürüyor olduğunu hayal etmesi idi. Ve adımlar yavaşlayıp durduğunda, yağmur başlayacaktı.

Kendilerine sığınacak yer olarak şemsiye gibi olmuş ağaçların arasını bulduklarında, sözler defterin eski bir sayfasından ezbere dökülecekti:

" Yağmurda buluşalım

-Hepsi hazine değerinde, bunlar onun büyüğü ile, onun nefesi ile yazılmış olanlar. Bir şeyler biliyorum, hissedebiliyorum. Sorup durduğum, düşünüyor mu? Yani değerli miyim onun için?

Oldukça ağır, oldukça derinden, ama kimsenin gözünden kaçmayan ve evet bu, o duygu diye gözlerimizde taşıdığımız. Evet, hepsi ama hepsi, hazine değerinde...

İşte yağmurlu gündeki sensin, sen ve evet bu tüm dünyayı değiştirecek olan şey. Şimdi en değerli zamanlarımızda, yazdığım gülümsemen, yağmur altında dolaşıp, benimle tekrar tekrar buluşman...

Şimdi ne dinlersem dinleyeyim, ne yazarsam yazayım, ne olursa olsun hazine değerinde... Beni düşün, senin için yazdım ve yazılı olanı okuyacaksın bir gün. Ve duygularım, sonsuzlukta yankılanan ismin olacak."

Şimdi yağmur sona erdiğinde, adam kızın gözlerinde yaşlar olduğunu fark edecekti, gözlerini silerken, kız:

"Sanırım, yağmurdan..."

"Yağmurdan."

Ve kızın hayali tekrar kaybolacaktır.

-Sonsuzluk-

Evin bahçesinden adımını attığında sevgilinin neden ağladığını anlamaya başlayacaktır. Bu sonsuzluktur. Hani Orion'un sözünü ettiği... Ve o gün sonsuzluktu. Son sayfaya geldiğini fark ettiği deftere, bir iki satır daha karalamak için bahçede masanın başına geçer.

Sanki olacakları bilirmiş gibi yazar:

"Hayalin hüznü

İçimdeki hüznü görebiliyorsun öyle değil mi? Hayalin ile konuştuğumda duyabiliyorsun değil mi? Niye böyle dersin? Elbette bunlar ruhumuzun konuşmaları, o kadar korumasız, o kadar az bir umutla.

Sanırım bunları anlatmanın yollarını denediler, denedim. Ve bak işte yine geliyor, hüznün. Hayalini kaybetmekten korkmamın hüznü... Zamanım daralıyor, belki sadece bir hayal olacağım senin için ve evet hala yazabiliyorken bilmeni istedim."

Sevgilisinin hayali, yazan elini tutacak ve Şunları söyleyecektir. "Sonsuza kadar baŐardın. Beraber sonsuzlukta olacağız."

Yaşamın sonuna ulaŐmıŐtır, sevgiliyi orada bekleyecektir.

-Son-

V. Hikâye

Siyah Deniz

-Kumsaldaki Gözyaşları-

"Yaklaşık iki bin yıl önce olmalı." diyerek düşüncelerini anlatmaya başlamıştı. "Evet, tabii ilk gençlik yıllarından söz ediyorsun." diye yanıtlayan hemen hemen aynı yaşlardaydı. Bu konuşanlar iki denizkızıydı, isimleri; Siyah Ay ve Parıldayan Yıldız'dı.

"Evet, tam olarak o zaman, Parıldayan Yıldız. Denizin Doğu'sundaydım ve tam olarak buralarda bir yerler olmalıydı."

"Ama buralar gibi değildi, öyle değil mi?"

"Elbette denize atılan bir amfora ile irkilmişim."

"Söylesene içinden bir şey çıkmış mıydı?" derken Parıldayan Yıldız, heyecanlanmış olacaktı ki Siyah Ay'ın eline yapışmıştı.

"Ooo tabii, denize karışan kırmızı şeyin ne olduğunu anlamam uzun sürmeyecekti, en güzel renginde maviye karışan şarap, yazık ki denizin dibine doğru yol alıyordu, işte o zaman onun gibi başkalarının olduğunu tahmin ediyordum." diye sözüne devam eden Siyah Ay'ın, hikâyeyi uzatacağı belli olmuştu.

"Ve işte o anda bir hayal olduğunu düşündüğüm bir şey olacaktı. Geminin güvertesinden, genç bir adam birkaç kulaç öteye atlayacaktı. Gemi ise birkaç dakika içinde çatırtılar içinde dibi boylayacaktı."

"Yani şarabın tadına bakamadın" derken gülüyordu, Parıldayan Yıldız. Ve gülümseyerek, elinden tutan Siyah Ay devam edecekti.

"Onu kurtarmayı başardım. Akşamüstü oluyordu ve küçük bir kumsalı olan kayalık bir adacığa ulaşmıştık."

Soru gelecekti, "Tam olarak neredeydiniz, merak ettim."

"Peki, söyleyeyim, Halikarnas'ın batısında açık denizde... Güneşin batışının, denizin üstünde olduğu bir yerde..."

Ve şimdi sırtını, Parıldayan Yıldız'a dönüp iç çekecekti. Parıldayan Yıldız: "Demek onu sevdin."

"Ama onun sevdiği başka biri vardı. Bunu anlamam sadece birkaç dakika sürecekti. İşte kumlara kavuştuğunda, ben batan güneşi izlerken, onun adını sayıklaması... İlk o zaman anladım, hemen seven bendim ve hemen hayal kırıklığına uğramıştım. Ve güneş öylesine güzel ışıltılar yapıyordu ki kumsalda, hepsi gözyaşları gibiydi."

Oturdukları kayalıklarda da gün batımını izliyorlardı ve iki arkadaş güneşin kaybolması ile ayrılacak ve tekrar görüşmek üzere söz verip orayı terk edeceklerdi.

Siyah Ay, insanların nasıl yaşadığını izlemeyi, hep onların çılgın dünyalarını anlamayı, çok istemişti. İşte arkadaşı, Parıldayın Yıldız derinlere doğru giderken O, yeni yeni yanmaya başlayan, şehrin ışıklarına doğru yüzecekti.

-Şehir-

Lazer gösterisi başlamıştı bile. Gecenin içinde, zamanın akıp gitmesini sağlayan sanki bu ışıklar idi. Çılgın eğlence ve hiç bitmeyen müzik. Techno müziğin, lazer ışığı ile dansı şehrin yeni adını haykırıyordu adeta.

Tüm bunların ortasında, içkisini yudumlayan bir grup sözleşiyordu:

"Yarın gece buradan uzaklaşalım."

"Elbette aklımda bir şey var."

"Şimdi söyleyecek misin, Cem?"

"Yelken açacağız, Kara Ada yönüne doğru gidebiliriz. Gece turu, ay ışığı yarın harika olacak"

Hepsi onaylayacaktı ki içkiler havaya kaldırılacak, şerefe denilecekti. Öneriyi getiren ise uzaklarda başka bir yaşam olabileceğini düşünüp içkisini yudumlayacaktı. Bunu biliyordu, önceden beri aklındaki buydu.

Yeni gelenler ile geceye karışıp gidecekti bu grup, şehrin müziği onlar için vardı ve onlarla var olacaktı.

-Korsan-

Ertesi akşamüstü, Cem'in söylediği yerde üç kız, üç erkek toplanmışlardı. Güneş, denizin üstünde oyunlarını oynarken, bekledikleri tekne gelecekti. Bu eski görünümlü, tam onların istediği tipte, orta boy bir gezi teknesiydi.

Cem'in yüzünde tam bir ciddiyet vardı, diğerleri bunun anlamını bilemese de biraz sonra anlayacaklardı. Tekneden çıkan adamı görmeleri buna yetecekti. Denizciliği sanki ilk doğduğu anda öğrenmiş gibi biri vardı karşılarında. Kırk, elli yaşlarında olmalıydı. Beyaz elbisesi ve uzun sakalı ile sanki başka bir yüzyıla ait gibiydi. Ve onları, bir tekne gezisinden çok, zamanda bir yolculuğa çıkartacak sanabilirdiniz.

Cem söze girecekti:

"Kaptan, tam vaktinde... İşte söz verdiğimiz miktar, sözünü ettiğimiz gibi ıssız bölgeler olacak öyle değil mi?" derken tüm ciddiyeti ile adamın onayını bekleyecekti.

"Olur, ancak sizler benim tayfam sayılacaksınız." derken gülüp duran Cem'in arkasındakilere bakmaktaydı. Bu sözleri onları daha bir güldürecekti. Tek gülmeyen Cem ve denizci idi...

Cem diğerklerine dönerek: "Bu Korsan, işte size sözünü verdiğim gezi başlıyor."

Korsan, techno hastası bu gençlere katlanacak mıydı? Elbette tek bir sebep vardı, Cem'in ciddiyet ile ondan istediği idi. Diğerkleri farkında değildi, ama bu yıllardır yaptığı tek iş olmuştu.

Ve teknedeydiler. Doğu'ya doğru, gün ışığından uzaklaşmaya başladılar

-Yelken açtılar-

Şehrin, açıklarında ilerleyen teknelerine yunuslar eşlik edecekti ki bu Cem'in umudunu arttıracaktı. Doğa henüz hayattaydı ve yıllar önce gördüğü şey, oralarda bir yerlerde olmalıydı. Tek sorun onu koskoca denizde nasıl bulacağı idi.

Birkaç saat önce, Korsan ve Cem arasında geçen konuşma:

"Demek onların peşindesin çocuk. Onları göremezsin, sadece isterlerse ortaya çıkarlar ve belki en fazla birinin sesini duyarsın." diyecekti korsan.

"Ben birini gördüm ve konuştum. " Cem bunu söylerken denize bakacaktı.

"Ve şimdi onun, peşindesin..."

"Yardım edecek misin, Korsan."

"Denizin hatırına, kabul... Ama bedel ödeyebilirsin."

Son söz ile eski bir yasayı hatırlatan birinin derin yüz çizgilerini görecekti Cem.

İşte şimdi yelken açmışlardı bile. Hepsi Cem'de bir şeyler olduğunu fark etmişse de eğlencelerini bozmadılar. Gitar ve alkış sesleri, denize gönderilen davetiyeler gibiydi.

Cem korsanın sözlerini hatırlayıp, arkadaşlarına bakacaktı. İşte karanlığa, Siyah Denize doğru yelken açmışlardı.

-Siyah Ay-

Yunusların konuştuğunu duymuştu Siyah Ay. Söyledikleri onu heyecanlandırmaya yetmişti. Yunuslar:

"Kara Ada'ya gidiyormuş Korsan... Korsan denize açılmış..."

Bunu kontrol etmeliydi, haberi yollayan Korsan olmalıydı. Ama onun ötesinde bir şeyler vardı. Taşıdığı birileri olmalıydı.

İşte yıllar önce gördüğü birisi o teknede olmalıydı. Yoksa korsan ne diye bu haberi göndersindi ki.

Siyah Ay tüm gücü ile Kara Ada'ya gidecekti, onlardan önce orada olamayacağını bilse de merakı için acele edecekti. Bin bir karmaşık, duygunun içinde bir ses onu yine uyarcaktı: "Onun iyiliği için, uzak dur."

Bunu dinleyecek değildi, herkes seçimini yapardı.

-Sünger Avcısı-

Yıllar önce bir sünger avcısı seçimini yapmıştı. Denizi seçmişti. Saatlerce deniz altında kalanlar gibi, gördüğü hayaller, onu bu yola itmişti. İşte onun denizin altında nefes alamayacağını bildiklerinden deniz kızları denizi seçen bu adamı yine karaya teslim etmişlerdi.

Şimdi onun nasıl o süngerleri, denizden aldığını anlatan bir hikâyeyi okuyorlardı, Kara Ada gecesinde. Elbette Cem ve arkadaşları bunu yapanlardı. Sünger avcısının öyküsünü, Deniz Gurbetçilerini yüksek sesle okuyan sesi tanıyacaktı Siyah Ay.

-Siyah-

Şimdi Siyah denizin üstünde Ay ışığının altında tek ses sanki Cem'inki idi. Ve Siyah Ay'ın geldiğini hissedeceklerdi. Kitaptan son cümleleri okuyup arkadaşlarına teslim ettiğinde Cem, Korsana şöyle bir bakacaktı. Korsan hem üzgün hem mutluydu.

"Git Çocuk, seni bekliyor." dediğinde diğerleri kitabı okurken Cem yüzünü denize dönmüştü. Onu görmüştü, O da onu:

"Siyah Ay."

"Cem."

Ve gereken bedeli ödemeye hazır olan Cem'di. Ve dostlarına son kez bakıp, Siyah Deniz'e atlayacaktı. Şimdi Deniz ve Ay siyahtı. Onunla yaşayacaktı.

-Son-

VI. Hikâye

SnowCrystal

Bir elinde Tolkien'den Silmarillion, diğesinde külü dökülmeye yakın sigara... Sanki tüm dünya durmuş, seni bekliyor. Gençsin, şüphe götürmez biçimde dünyayı kuruyorsun. Elinden kaçamayacak birileri varsa bunlar orklar, yıkılmayı yaşamamış şehirlerin var.

Kitabı sayfa açık kalacak şekilde, masaya bırakıyorsun, şehirde dolaşmalısın. Deri ceketini giyiyorsun yeni bir sigara yakmışsın bile. Acaba Tolkien ne düşünürdü demektesin. Ne düşünürdü şehir için. Yıkılmalı mı?

Cool, bir Maia ile karşılaşan bir elfsin. Ona o göz ile bakıyorsun. Belki o da sana, Thingol demek istiyor. Saatlerce dolaşıyorsunuz şehri. Sonunda ayrıldığınızda yağmur başlıyor, ceketinin yakalarını dikleştiriyorsun. Cool, gecenin bir yarısında tekrar masanın başına geldiğinde, kitabın kabına bakıyorsun: "Sanırım o bir Maia ve ben Thingol..." Cool, cool, cool...

Bir sigara yakıyorsun, bu sefer, kitabın yanında duran deftere, gözün takılıyor. Sayfalardan içinde kırmızı bir gülün kurutulmuş olanını açıyorsun. Arada sigarandan nefesler alarak, özenle yazılmış satırları ayakta okuyorsun.

" SnowCrystal ve Ben

"Sen çılgın...", dediğinde gülmeyi yavaş yavaş terk ediyoruz. Öylesine, tarifi mümkün mü, öylesine güzel bir gülümsemenin sonrası, gözlerde ışıltının en derinini yansıtanı... Bu sensin ve bende gördüğün bu mu bilemiyorum.

"Ruhumu görebildiğini söyler misin?" dediğimde elini elime götürüp, önce duraksıyor ve tekrar gözlerime bakıyorsun. Cevabı verdiğinde, kelimeler değil, ışıktan bir sesin sözleri bana ulaşıyor:

"Ruhunu görebiliyorum, korkunç savaşımlardan çıkmış... Ve sonunda, sonunda benim için kendini tanıtıyor. Onu görebiliyorum, şimdi daha iyi anlıyorum, O bugün için var olmuş."

Gözlerinden birkaç damla yaş dökülüyor. Sözlerden, müzikten ve sevgimizden kopan ne varsa o damlalarda. Yavaşça siliyorum yanaklarından; sözlerden, müzikten ve sevgimizden kopanları.

"Şimdi sana eski bir yazımdan bir kısım, SnowCrystal", dediğimde bunu söyleyeceğim sendin, yıllarca bunu planlamıştım.

-SnowCrystal, sen gerçek olmalısın seni bulacağım ve rüyalarda, buz gibi gecelerde benim olan zamanın, benim olan her şeyin adı SnowCrystal... Seni aradığımı biliyor olmalısın, tüm rüyalarda, tüm hayallerde, kar tanelerinde, kristal şehirlerde...

Bana tekrar gülümsüyorsun. Tüm sevginle söylediklerini, hissediyorum.

Sözlerin bitmesi ile gecenin içine, yağmura, şehre karışıyoruz."

Sayfanın üstünde dolaştırdığı parmaklarında, ona olan aşkının satırlarını bir kez daha hissediyorsun. Sigarayı söndürüyor ve oturuyorsun. Gözlerini bir iki dakikalığına kapatıp, dinleniyorsun. Ve tekrar deftere döndüğünde SnowCrystal için yazdığın öyküden kısmı ezbere buluyorsun.

"Parsifal bizle yürüdüğünde, en mutlu olan elbette bendim. O, benim yurt dediğimden kalan saf bir iyilik olmalıydı. Keşifler konuşurken beni yurduma götürecekti, adamlarımızın coşkulu seslerini duyamayacağım birkaç saniye...

İşte rüyalarımda gördüğüm SnowCrystal, hala yaşıyor olmalıydı. Bilinmeyende kaybolan bizlerden habersiz... Rüyalarımda yaşayan SnowCrystal, Parsifal avluya girdiğinde senin yurduma ait olduğunu bilecektim. Bir gün geri alacağım seni, karlar içindeki yurdum. Kristallerin hanımı, şu şövalyeden gizlemediğin için, ne yüzünü, ne sevgiyi, geri döneceğim seni arayışlarımda topraklarıma.

SnowCrystal, sen gerçek olmalısın seni bulacağım ve rüyalarda, buz gibi gecelerde benim olan zamanın, benim olan her şeyin adı SnowCrystal... Seni aradığımı biliyor olmalısın, tüm rüyalarda, tüm hayallerde, kar tanelerinde, Kristal şehirlerde... Ve Parsifal... Duygularımı anladığı için gerçek bir dosttu. Biz bunlardık bir grup hayal kurabilen ve bunun için yaşayan, sevgi diyen, yurt diyen. SnowCrystal diyebilen."

Ve sayfayı çevirdiğinde bu sefer sen Loyalty, O ise SnowCrystal olacaktı:

"Loyalty ve SnowCrystal

"SnowCrystal"

"Buradayım sayın şövalye?"

Etrafıma bakınacaktım, görmeyi umut ederek... Ve buzdan kristallerde O'nu arayacaktım.

"SnowCrystal"

"Buradayım sayın şövalye?"

Şehrin üstünden geçen şelale hala akıyordu. İçten içe sesini duyuruyordu. Ve aşağılara indiğimde göl donmuştu. Dans ediyorlardı buzda, buzdan dünyada hepsi adeta bir melekti.

Donmuş göle yavaşça sesleniyorum:

"SnowCrystal"

"Buradayım sayın şövalye?"

Gördüğüm ve duyduğum hayallerin en güzeli o isimle dilimdeydi işte. Kimseye anlatmanın yolu yok iken dilimde o kelime:

"SnowCrystal"

"Buradayım sayın şövalye?"

Gölün kenarında dolaşıyorum ve elimdekinin değerini biliyorum, sesleniyorum:

"SnowCrystal"

"Buradayım sayın şövalye?" "

Şimdi pencereye göz attığımda, damlaların akıp gittiğini görüp "Keşke kar yağsa." demeden edemeyecektin. Ve işte yine okumak için deftere dönecektin. İlerideki sayfalardan birinde şiir dikkatini çekecekti:

" Soğuk ve soğuk

Duygu denizleri, donarken gel

Her yeri kaplayan kar ve buz

Vücudumu kaplamadan gel

Bir şeyler yazabiliyorken buza

Elimde ne varsa donmadan gel

İşte yine esiyor fırtına

Kim bilir bu sefer götürececek her şeyi

Bir şeyler umarken gel

Şimdi fırtına, şimdi karanlık beyaz

Yalnız başıma olduğumdan olsa gerek

Elf rüyalarına daldığımdan olsa gerek

Bir şeyler saklarken fırtınadan

Her yer bembeyaz, inadına ayağa kalkıyorum

Hala buradayım, hala bekliyorum

Beyazın ortasında, buza yazarken adını

Bir şeyler kulağıma ismini söylerken

Seni görmem gerekmiyor artık

Anlıyorum, sen en güzel soğuk rüya

SnowCrystal diyebiliyorken, yaşıyorum

Bir şeyler en güzel melodilerle adını söylerken

İşte oradasın, buzdan gölde

Tanrılarla süzülüyorken bembeyazda

Soğuk ve soğuk, olması gerektiği gibi

Bir şeyler, sen olduğunu söylerken"

SnowCrystal derken, perilerle ilgili kısım en sevdiklerindendi ve işte yine siz, iki sevgili:

" Yapabileceğim geceye, yıldızlara onun adını fısıldamaktı.

"SnowCrystal"

"Buradayım sayın şövalye"

Donmuş gölün kenarında bulduğumuzda, etrafımızda onlarca göl perisi, sihir tozları saçarak şarkı söylüyordu.

"Sonunda buradalar bir arada, gölümüzün ışıltısında, gece yıldız ve kristal iken Loyalty ve SnowCrystal"

SnowCrystal perilere sevgi dolu bir gülümseme ile bakarak:

"Siz olmasaydınız..."

Periler tamamladı:

"... Biz olmasaydık Loyalty gerçekten üzgün olurdu."

Ben ise ne diyeceğimi bilemeden, dilimden bir kelime dökülmesine fırsat bulamadan SnowCrystal'ın parmaklarını özenle kavrayıp usulca öpücük kondurdum.

"Siz burada, bu bir hayal olmalı?"

"Kim bilir sayın şövalye, hayat hayaller olmadan çekilir mi?"

Gülümseme ve ciddiyeti kaybetmeden yaslanabileceğimiz bir kaya buldum. Göğsümdeki nefesini hissedebiliyordum. Yıldızlar, periler, donmuş göl, kristal şehir, ve en önemlisi SnowCrystal her şey bir anda kaybolacak diye ölesiye korkuyordum. İzledik dünyayı. Ve kristal kar yağmaya başladı, periler oradan oraya uçmaya, ışık saçmaya devam ediyordu. Bir tanesi kırmızı saçlı, sarıya çalan ışığı ve parlak turuncu gözleri ile çok yakınımıza kadar geldi ve sordu:

"Siz, gerçekten seviyor olmalısınız, neden ayrısınız?"

O anda SnowCrystal doğrulup yüzüme bakacaktı: "Loyalty, sence biz?"

"Rüya mı görüyoruz sevgili?" sözünü tamamladım. Peri ilgisini kaybetmişti bile uzaklaşırken sadece kıkırdamasını duyduk. SnowCrystal:

"Şimdi buradayım bunu hayal ettiğimi biliyorum, ama hepsini hissediyorum."

"Ve bu benim için en güzel gece, hayal bile olsa."

Şimdi, her şey bizim için şarkı söylerken, birbirimize sarılmış gecenin soğuk ışığında kaybolmuşuk, SnowCrystal ve Loyalty."

Kar yağdığını hayal edecektin, bu okuduklarından sonra ve şiir de tam bunun için yazılmış olmalıydı:

" Kar yağıyor

Kar yağıyor, kristal oluyor

Tüm bedeni sarıyor, tüm olanı

Sarıyor kırmızıyı, sarı ve turuncuyu

Kar yağıyor, kristal oluyor

SnowCrystal seni bekliyor,

Adını anman için yaşıyor

Seviyor kırmızı, sarı ve turuncuyu

Kar yağıyor, kristal oluyor

Tüm vücudun titrediğinde,
Biliyorsun adını anıyor,
Adını anmanı istiyor,
Kar yağıyor, kristal oluyor

Dört bir yanını dostlar
Ve belki düşmanlar sardığı
Zamanlarda, tüm vücudunu sarıyor
Kar yağıyor, kristal oluyor

Kal dediğin her saniyede,
Kayboluyor, kristal gözyaşı oluyor
Ve adını andığında
Kar yağıyor ve tekrar kristal oluyor."

Artık Loyalty'nin neler hissettiğini biliyorsun. Bugün hepsini her zamankinden daha derinden hissedebiliyorsun.

Şimdi, yıllardır yazdıklarından bir şeyler okuman sana inanılmaz geliyordu. Nasıl olmuştu da bunca şeyi yazıp biriktirmiştin. Bunları, Ona okumaya karar verecektin. Yeni bir sigara, birkaç nefes, bilgisayarda çalan bir şarkı ve bir yazı daha:

"İşte Başladı

Tüm duyguların arasından, bir şekilde gücünü bulup gelen... Tüm duyguları aşabilen...

Şu anda hissettiğimi anlatmanın yolu yok. Belki ona yakın bir şeyler söyleyebilirim.

Eskilerden kalma bir şarkı dinliyorum. Aklımda acaba sen ne dinliyorsun gibi bir soru var. Şarkıyı tekrara almışım, tekrar tekrar seni dinlemeye devam ediyorum.

Hissettiğim duygudan bahsediyorduk. Hissettiğim işte bu, işte başladı... Şarkı gibi yeniden..."

Günbatımını onunla karşıladığın günleri anlatan bir sayfa daha... Gülümseme yüzünde, pencereden birkaç dakika etrafına bakınıyorsun, sonra sayfaya tekrar dönüyorsun: İşte Gün Batarken:

"Gün Batarken

Gün batarken, gözlerime bak sevgili. Gözbebeklerimde hangi dünyaları görüyorsun. Güneşin parıltısından bir şeyler bulabiliyor musun?

Gün batarken, ellerimi tut. Sıcak dünyanın gün batımında, ellerime bak. Neler hissettiğimi yazan çizgilere dokun.

Gün batarken, uzaklarda şarkısını söyleyen bir seveni dinle. Acıklı ve belki olması gerektiği gibi duygu yüklü... Bizim için söylüyor, dilini bilmesek de.

Tüm bunları duyduğumuz için gün batımı, günün en güzeli şimdi belki. Şimdi dünya sessiz, şimdi gün sona erdi, şimdi sevgi... Gün batarken kollarımda..."

Yağmur sesi giderek artıyor, birkaç şimşek çakması, tam da en güzel sayfalarda iken, okuyorsun:

"Bana söylediğin

"Haydi neşelen, ne olabilir seni üzen", bana söylediğin. Herkes eğlenirken senin istediğin benim de neşelenmem. Müziği duyamıyorum, tüm bunlardan uzaklaşmak istiyorum. Ve sana söylediğim: "Bunu sürdüremem, bu benim."

Elimi hoşça kal der gibi kaldırıp, uzaklaşmaya başlıyorum. Yağmur var ve beklediğim hiçbir şey kalmamış. Tüm şehir eğlenmiyor olmalıydı, bu böyle olmalı diye içimden geçirirken... İşte o kayıp sokakta karşıma çıkıyorsun yine, kırmızı şemsiyeni yere bırakıp:

"Haklısın, hepsi boş, seni anlıyorum şimdi", bana söylediğin. Bu kez gülümseyebiliyorum. Kollarımın arasına aldığım sevgili, tüm o neşeli insanlardan kopup, ayrılıp geliyor. Bana söylediğin, beni yaşıyor ve şimdi; güzel bir yağmur yağıyor."

Kurutulmuş gülün olduğu kısma tekrar geliyorsun. Ve bunu yapmış olduğun için mutlu, yavaşça kırmızıya dokunuyorsun ayağa kalkıp masadaki kalemi alarak defterin ilk sayfasını açıyorsun. "Hepsini tekrar okuyacağım." derken defterine bir isim veriyorsun. İlk sayfaya, yazdığın kelime "SnowCrystal".

Defterin kabını kapattığında, evin telefonu çalıyor. Bu O olmalı, seni özlediği için arıyor olmalı, cevaplıyorsun. Elbette O, SnowCrystal.

-Son-

VII. Hikâye

Yakut Kalpli

“Yakut Kalpli, bir insanın hikâyesi... Kalbi yakuttan, ışığa hasret, kırılması kolay değil. Kırmızının parçalarını toplamak mümkün olur mu ki başına bir şey gelse...”

Yıllar önce olanları, bir film izler gibi görebiliyordu. Daha önce de, oralarda bulunmuştu ama bu sefer farklıydı. Onca yıl geçmesi gerekiyordu, öykünün ona anlatılması için. Hazır olduğunu anladıklarında, sanki birileri Yakut Kalpli'yi ona okumaya başlamıştı.

Yıllar önce yazdığı öyküye göz atacaktı bilgisayarında. Gecelerin sessizliğinde, aklında son günlerde gördüğü hayaller vardı. Evet, ona adını sorduğunda "Yakut Kalpli" diyecekti.

-Yeşil Deniz-

Herkesi gerilerde bırakıp, denizin kayalıklarının olduğu kesimine gidecekti. Kıyıdaki yeşil, denize yansıyor. Ardında bıraktığı insan sesleri, giderek anlamsızlaşırken, bunu daha önce yapmış olsa da, bu sefer farklı bir şeyler vardı.

Şimdi hiç ardına bakmadan yüzüyordu, denizin göl olduğu kısımlara geldiğinde artık doğanın ellerindeydi. İşte burada masallara inanabilirdi, tüm dünyayı unutabilirdi. Oysa O gelecekti, tüm duyguları yeniden canlandırır.

Sırtüstü denize yattığında, kulaklarında dalgalar ve işte Onun sesi. Öylesine yumuşak, öylesine şefkatli ve aşk dolu...

"Beni hatırladın mı?"

Öylesine beklemişti ki bu ses için, aklını kaçırıyor olsa da, mümkün olmasa da cevap verecekti:

"Yakut Kalpli."

Sesin sahibi yanı başında gibiydi. Ama bakmak için bir hamle yapmadı Yeşil Deniz'in kollarında öylece gözlerini kapatıp bekledi.

"Benim." dedi kız. Ve şimdi genç adamın omzuna dokunacaktı. "Beni takip et."

Gözlerini açtığında o güzel yüzünü, hatırlayacaktı. Oysa bu bir hayal olmalıydı. Yeşil Deniz büyülü olmalıydı. Ve hiçbir, hikâye, ses, müzik bunu anlatamazdı.

-Şelale-

Genç adam kendini toplayıp etrafına bakacaktı, sadece birileri var mı diye değil, rüyada olup olmadığını anlamak için. Hayır, bu bir rüya değildi, her zaman gittiği yerdeydi işte. Ama büyü sürüyordu. Sanki aynı yerde değilsin diyen biri vardı. Işık oyunları da bunun için uğraşılıyor olmalıydı. Aynı yerde değilsin demek için.

"Aynı yerde değilsin."

İşte yine onun sesi; o büyülü, kalbinin içinden gelen sesi ile konuşmuştu. Bir kelime edecek ve her şeyin kaybolmasına sebep olacak diye korkmaya başlamıştı. Güneş ısıtıyordu ama sanki buz kesmişti. O sesin sahibinin, orada olamayacağını bilse de, tüm benliği ile bunu istiyordu.

Yavaşça yüzmeyi sürdürecekti. Buradan sonrası şöyleydi, diyecekken her şey değişecekti. Evet, haklıydı aynı yerde değildi. Sesi takip etmeyi düşünürken ardına bakmayacaktı bile. Şimdi, artık insanların dünyasından uzaklaşmış olduğunu anlayacaktı.

Burası Yakut Kalpli'nin dünyası olmalıydı. Ve kız onunla tekrar konuşacaktı, hem de tam yanında yüzerken.

"Seni çok beklettim mi? Bunca yıl beklediğin ben miydim?"

Şimdi yüzünde tam bir ciddiyetle, ona doğru dönerek, ıslanmış saçlarında parmaklarını gezdirerek:

"Gerçek olmadığını biliyorum. Ama evet bu sensin, nasıl oldu bilmiyorum ama bu sensin."

Şimdi Yeşil Denizin kıyılarında, ikisinin dünyasında öylece durup birbirlerine bakacak ve evet gerçek bir öpücük alacaklardı. Gözler bir an kapandıktan sonra denizde yine yalnız kaldığının farkına varacaktı.

İşte ardından seslenen yine kızın sesi idi:

"Şelaleye doğru yüzmelisin."

Belli belirsiz, gelen sesi takip edecekti. Ve doğanın bir güzel parçasına, hayallerde dahi ulaşmanın gülümsemesi vardı yüzünde. Kız, tam şelalenin yanındaki kayalıklardan yürüyordu. Birden şelale sularının denizle buluştuğu yere, neşeyle bağırarak atlayacaktı.

"Bu benim dünyam."

Onu tüm mutluluğu ve belli belirsiz hüznü ile takip ediyordu. Suların döküldüğü yere geldiğinde, beyaz ve kırmızının hâkim olduğu sulara yüzdüğünü fark edecekti.

Denizin yüzeyinde beliren kız, "Beni takip et." dediğinde beyaz ve kırmızının denize döküldüğü, şelale sularının ardına yürecekti.

-Kristal Mağarası-

Onu takip etmeden önce bir iki dakikası vardı. Ve yavaşça denizin renginin değiştiği, yeşilin, kırmızıya ve beyaz köpüklere karıştığı kısımlara gelecekti. Aklında ise, hüznün sebebini aramaktaydı. Mutluluğunun anlamını biliyordu. O öpücük ve hayal, onun hayali. Peki ya hüznün? Yanıtsızdı.

Yukardan gelen suların serinliğini, hissettiğinde kendine gelmişti. Hiçbirinin önemi yoktu. İşte oradaydı ve bunu kimse onlardan alamayacaktı. Kız şelalede onun elini tutmak için tekrar geri gelecekti, gülerek:

"Şimdi hiç kimsenin bilmediği bir yerdesin." diyecek, bir öpücük verip onu sürükleyecekti. Ve işte kırmızı rengin hâkim olduğu mağaradaydılar. Sormadan edemedi:

"Kristaller ışık oyunları oynuyor olmalı." Kız yanıtlayıp bu sefer tüm ciddiyeti ile eli ile tanıtırken, O da ciddi bir ifade takınmıştı:

"Bunlar yakut."

"Yani..." diyecekti, yakutlardan birine parmaklarının ucu ile dokunurken "Yani, kalbinin yakutları..."

Kız şimdi elini onun elleri üzerine götürüp: "Kalbimin yakutları." diyecekti. Ve mağarada suyun oynadığı ışık oyunlarına bakarak saatler geçireceklerdi.

-Birisini söylemişti-

"Sadece..." dediğinde kız, oturup konuşmaya yeniden başlamışlardı.

"Sadece?"

"Sadece, bu ismi bana verenin bir sözü vardı."

"Yakut Kalpli, bir insanın hikâyesi... Kalbi yakuttan, ışığa hasret, kırılması kolay değil. Kırmızının parçalarını toplamak mümkün olur mu ki başına bir şey gelse..."

Aynı anda söylemişlerdi bunları. Şimdi hüznün anlamını anlıyordu. Aklında, hayalinde olduğunu bildiği her şey gerçek olsa, o zaman her şeye ulaşmış olurdu. O evet, doğru olabilir miydi? Sadece bir kaç söze ihtiyacı vardı ki, bunları duyacaktı:

"Seni hep seveceğim, buraya gelmen bir rastlantı değil, hayalimi görmem bir yanılısama değil, beni tanıyorsun, gerçeklerde de tanıyorsun. Ve şimdi uyanmalısın, deniz giderek soğuyor."

-Gerçekti-

O, öylesine bir hüzün değildi. Onu, tam bulmuş iken, yine sadece hayaller olabilir miydi? Hüzün bu idi. İşte müzik sesi geliyordu. Biri ona, tüm bu hayallerden bir parçayı canlandırdığı bu hikâyeyi, o müzik ile anlatıyor olmalıydı.

Kayalıkların üstünden gelen şarkı, giderek uzaklaşacaktı. Ve Yeşil Deniz'e girip, mavilere, oradan diğer insanların dünyasına gittiğinde bile aklında o şarkı vardı. Akşamüstü olmuştu. Mavi, sarı ışık oyunları ile kıyıya çıkacaktı. Kurulanıp, güneş gözlüklerini taktıktan sonra, bunun gerçek olup olmadığını, sormasının bile hata olacağını anlamıştı.

Gerçekte, seviyordu ve ona, bu dünyada sadece ona, bu isimle seslenecekti: "Yakut Kalpli."

-Son-

Rüzgârlara Karışan Mektuplar

Rüzgârlarda kaybolan

Şimdi yazmak için bir kâğıt ve mürekkep bulamadığımı düşünür gibiyim. Aşka dair bir şeyler yazma isteği var ve yazacak bir mektup kâğıdı yok. Bir zarf ne kadar da önemliymiş. O da yok. İşte orada bomboş bir kâğıt... Yazıp, öylece rüzgâra savurabilirim ancak. Saklayacak bir adres bir zarf yok, ne bir kitaba sığınabilirim ne şaşalı sözlerle doldurabilirim.

O sevgiliye bir mektup, belki hiç haberi olmaz, olamaz rüzgârlar acımasız, zaman daha da korkunç... Hep bir kâğıt için, bir zarf, mürekkep, kalem ve bir de umut ışığı. Belki artık zamandır yeni mektuplar için, rüzgârlarda kaybolsunlar diye...

-

Sevgilinin notaları

Bir müzik duyuyorum, piyanonun tuşlarına öylesine nezaket ile dokunuyor ki biri... Sanki sevdiğini çağırıyor, Ona ben buradayım asil ruh işte çalıyorum demektedir. Bu bir süre devam ediyor...

Ben rüzgârlarda, serinde bir mektup yazmaya çalışıyorum. Şu müzik hiç bitmese demektedirim. Mektubuma birkaç notasını eklemek için beş çizgi çiziyorum. Notalar ve notalar... Hiç bitmesin müziğin diyorum, yanına gitmek aklıma gelmiyor.

Mektubum rüzgârlara karışıyor ve müzik bitiyor... Neden sonra sadece yazdığım notalar için parmaklar tuşlara gidiyor. Okumuş olabilir mi? Sevgili...

-

Nisan Yağmuru

Ve öylesine soğuk ile sıcak arasında seçim yapman gerektiğinde, arada sıkışıp kaldığında... Sonun nasıl gelecek dediklerinde, uyanıverirsin kâbustan. Kimse sana bir şey sormamaktadır oysaki. Sadece ateş şöminede sönmüş son kor parçaları aralanmış camdan gelen rüzgârla, geçit törenini yapmakta. Bu geçit töreni perilere ait olmalı diye düşünürsün. Sonra rüzgârı tekrar hissedersin, soğuktur. Ve hiç kimsenin sözünü dinlemez.

İşte şimdi gece ile sabah arasında, müziğe hasret, hayali olanla konuşmaya hasret piyanonun başına geçersin. Gök gürüldür, ışık oyunları, rüzgâr yavaşlar ve yağmur, Nisan yağmuru toprağa melodi gibi düşer kokusunu verir... İşte şimdi çalmalısın dünden kalan ne varsa, perilerin verdiği ne varsa ve elinde sevgiliden ne varsa çalmalısın. Tuşlara gitti mi parmaklar gerisi gelir, periler yardımcıdır. Sevgili hayalidir ama perilerden daha bir gerçek gibidir...

Sonunda çaldıklarını yağmurun sesine terk edersin, yağmur tekrar çalar ve kâğıda mektubuna eklemen için sana melodiyi fısıldar. O bu hep böyledir, en büyük eserler başka türlü gün yüzüne çıkamaz. En büyük aşklar biraz da hayali sevgilidir.

-

Yeni uyandığında

Yeni uyandığında, sabahın ilk ışıklarına bulutlar eşlik ettiğinde nasıl da uyku çağırır. Oysa çok güzel, tahta panjurlar, kapılarını aç balkonunun, sesi takip et. Kokuyu içine çek ve yağmaya başlayan yağmurun o mükemmel tadını hisset.

Sevgili seni, hissettiğim gün işte böyle bir gündü. İlk sesini duyduğumda... Şimdi piyanonun başında çalan kim bilemesek de müzik böyle etkilemişti beni. Ve notalar senin elindendi. Öyleyse uyan sevgili, bak yağmur yağıyor, bak Nisan, bak, dinle, sev, aşkını yaşa o güzel müzik ile.

Yeni uyandığında, gözlerini açtığında yemyeşil bir dünya, gözbebeklerinde yağmur... Panjurları aralamışsın ve yağmur sesi, hafif bir meltem, uzaklardan gelen piyanonun sesini, daha bir güzel kılmış. Ve aşkını hatırladığında bu seni dünyanın en mutlu insanı yapmış. Yeni uyandığında aşka bir daha uyandığında sevgili...

-

Romantik zamanların dünyası

Kimselerin anlayamayacağı mektuplar yazdın mı hiç? Kendine sordun mu zaten kimselerin umurunda değilken niye yazdığını? Bir avuç dostun sana ne olduğunu merak edip durur, ama onlar da mektupları hayati görmez, yazıdır işte, kendi kendine yazılmış birkaç yazı...

Oysa öyle değil, şimdi müziği dinlerken panjurlar doğaya açılmışken ve son gün ışığı yağmura karışırken... İşte o zaman okumalısın bu satırları. Seni ne seviyelerde sevdiğimi, ne kadar derinlerde arayıp bulduğumu bilmelisin.

İşte müzik, olabildiğince içten, olabildiğince ağır, yavaş yavaş kanına işliyor... Bir olağanüstülüğü anlatıyor. Bir prens ve sevgilisini, nasıl da notalara sonsuza kadar yaşamaları için işlemiş bu şarkıyı besteleyen.

Bunları bırak, müziği dinle hayaller, hayaller. Biraz daha hayal... Ben senin prensin sen benim sevgilim. Hayallerinde kaybol, müziği dinle, şu lanet olası günün o modern kabalığını unut. Koşuşturanları unut, hepsini unut yüz sene, yüz otuz sene öncesine git ve müziği dinle.

İşte oldu. Sonunda zamanı aştık. Nefret ettiğin her şeyden uzaklaştık. Şimdi mektubunu yaz. Hayallerimde okuyacağım ve Onu romantik zamanların dünyasında yaşayacağım...

-

Büyü ve müzik

Günden faydalanalım, günü kaybetmeden önce kırlara bir yolculuk... Sarının, yeşili aydınlattığı, İlbahar'ın en güzel çiçeklerini yaşamaya gidelim. İşte şehirden bizi alacak araba hazır bile. Seni beklerken şehrin sesleri...

Artık önemli değil karmaşadan uzak, sadece bizim olacağımız, kırlara gidiyoruz. Bin bir renk müziğe karışıyor. Birisi bu müzik için yaşamış olmalı. Bu müzik kanında dolaşıp, tüm vücudunu ele geçirdiğinde, mutluluğu hissetmen için hiçbir engel kalmıyor.

Belli ki, kırları özlemişsin, kakhaha ve gülümsemeler, hepsi mutluluğun müziğine ve güneşin altında kırların güzelliğine güzelliğini katan sana, bir büyü katıyor. Ve bu büyü kolayca geçecek gibi değil. İşte yine o şarkı tanıdık birine ait olduğuna eminim. İhtişam ve sadelik işte güzel bir melodi daha işte güzel kadının bir gülümsemesi daha...

Kırlarda yazmak, sen en güzel renkleri bir araya getirirken. Büyü tamamlandığında bir kısa mektubun daha sonu geldi demektir. Onca yaşadığımızdan sadece küçük bir pencere, büyüü anlatmak için boş bir çaba; işte notaları da yazıyorum, güzel bir mektup olsa da senin güzelliğin yanında sadece bir mektup işte. Sevgili...

-

Sarı

Hala kırlarda, hala gün ışığında, sarı ve büyü ile... İşte küçük bir yürüyüş ve sonrasında durup birbirimize bakışımız... Hala güzel, hala büyü, renk ve müzik ile... İşte saçının rüzgârdaki kokusu ve görüntüsü...

Hepsini sana söylüyorum, mektuba yazmadan önce. Değer verdiğim ruhun ve tüm güzelliklerin iken sana anında söylüyorum işte, mektubu beklemeden. Müzik ile neşen, mutluluğun günü aydınlatırken, işte bu mektuba karışan sarı buradan geliyor olmalı, güneş, çiçekler, güzelliğin ve tüm bunların rengi sarı...

Notaları işlemeyi ihmal etmiyorum. O kişi ile tanışmak istiyorsun besteci ile... Hangi çağda yaşadığımızı unutmuşken, ben de tanımak istiyorum O sihirli dehayı, elbette unuttuğum bir nota kalmaması için çabalıyorum, öylesine akıcı geliyor ki...

Sarı ve sarı ressam fırçasına paletteki tek rengi almış adeta ve kırları boyamış... Bizi içine dâhil etmiş müziği notaları ile sarıya boyamış, neşe ve yaşam sevinci demiş esere. Onun için aşkın rengi sarı olsun bu sefer hala neşe içinde kırları yaşarken ve bu mektup da sona ererken, sevgili gülümse...

-

Unutacağız

Bir gün seni kaybedecek olursam, elimde bir anı kalacak mı? Sen, hayali sevgili ne kadar önemli olduğunu anlamalısın. Mektuplarımı yazdığımı, değerini anlatmam için satırlar yetersiz. Şu kalem, mürekkep, kâğıt şu mum ışığı yetmez. En güzel gününde güneş dahi yetmez... Hiçbir yazı yazılamaz, hiçbir mektup anlatamaz.

İşte yine yağmur başladı, kırlardaki sarı renk akıllarda sadece bir hatıra... Geceler yine geldi, yine ben mum ışığında seni beklerken... İşte oradasın tüm zarafetin ile. Ayağa kalkıyorum seni karşılıyorum. Konuştuğumuz ne olabilirdi, ayrılırsak bir gün demekteyim... Parmaklarının ucu ile dudaklarıma dokunuyorsun: “Şşh...”

Bunların bir sonu gelecek, bu buluşmaların, mektupların bir gün unutuvereceğiz birbirimizi. Ve hatırladığımız sadece rüzgârlara karışan birkaç mektup olacak.

-

Sözler

Hiçbir söz verdiğini hatırlamıyorum. Konuştuğunu bile unuttum. Artık sonlara yaklaşıyor olmalıyız. Ya da bu böyle sürüp gidecek mi? Söyle hayali sevgili senden bir şey duymayalı ne kadar zaman geçti?

Yine yağmur, yine gece... Şehrin ışıkları, bulanık yansımalar gibi. Kim bilir hangi karanlıklara gidiyorum. Bazen karşımdan geçen sen olmayasın diye bakıyorum, bazen hiç bakmıyorum bile. Artık kelimelere ihtiyacım var. Mektubunu yazmana ihtiyacım var.

Yine aynı sözleri söyleyecek değilim, işte müzik sesi hiç peşimizi bırakmıyor. Hikâyeyi tamamlıyor. Bu sözleri kim bilir ne zaman okuyacaksın ya da yanı başımda hiç ses çıkartmadan karanlıkta hepsini duydun mu?

“Senden duymalıyım. Sevgili...”

-

Ölümsüz eser

Bana bir eser ver deseler ne yaparım. Hangi yazdığımı sığırırım. Bilmem zor görünüyor. Ama sevgiliye bir mektup ver deseler bunlar o mektuplar olurdu. Eğer sevgili ölümsüz ise mektuplar da ölümsüz olurdu. O mektuplar en büyük ve ölümsüz eserim olabilirdi.

Artık üzülme, sevgiyi hisset, müziği, içinde gizli bak, ışıklar sana daha iyi davranıyor, yüzünü görebiliyorsun Onun. En büyük eserini yazmaya devam et diyor “Evet yaz...” ve gülümsüyor. İşte cevabını aldın sevgiliden, hayali sevgiliden.

Şimdi mutlu musun? Yeni satırlar yazabilir misin? Bir yüz yıl sonra bulacaklara ölümsüz eserini bırakmaya hazır mısın? Öyleyse şu güzel sesin, senin ve Onun için söylediğini hayal edebilirsin. Gözyaşı döküyor bak sevgili seni böyle mutlu gördüğünde, sevginin ve mutluluğun hayali gözyaşlarını...

Öyleyse yazmalı, “Evet yaz”, demedi mi? Ooo bu mektup hiç bitmesin dediğini duyar gibiyim, bu şarkı hiç bitmesin, tekrar söyle, tekrar oku ölümsüz mektubumu, ölümsüz eser olsunlar resimle, müzikle, yazıyla, aşkla, hayali gözyaşları ile ve okuyana da biraz gözyaşı bırakalım, bir tebessüm ile.

Sevgili konuştun ya, hayalimde bunu söyledin ya, bu ölümsüz. Sevgili, sevgili...

-

Melekler, ben ve sen

Bundan birkaç hafta öncesine kadar, bir meleklerle konuştuğuma yemin edebilirim. Benim kim olduğumu bilmiyor olabilir, Ona bir dostunu anımsatmış olabilir miydim diye düşünüyordum. Ama kim olduğumdan emin, dostundaki ruhu bende görmüş olduğunu söyledi.

Şimdi tekrar sen varsın, hayali sevgili, melek sessizce dinliyor sadece, sevgiye hayran saygı duyan, sevgiyi el üstünde tutan melekler, hayali mektuplarımızı yazarken, yanı başımızda sessizce izliyorlar...

İnsanların altın çağları vardır, bunlar zaman zaman ortaya çıkabilir ve bu öyle bir an. Tüm melekler sessizlikle izliyor, keşke gözyaşı dökmesek keşke güzel sürse sonsuzluğa kadar, meleklerin yanında bir ben ve hayali sevgili, sen...

-

Melekten heykelleri uyandırmayın

Bazen 18. bazen 19. yüzyılda yaşadığım öykülerim de oldu ama bu sefer farklı, zamanı aşıyor bu mektuplar... Belki şöyle diyebilirim mektup yazılırken müziğin çağına gidiyor, seninle orada bir yolculuğa çıkıyorum.

Benim için önemli olan hayali çizgilerin, notaları çalış biçimin, güzel dudaklarından dökülen birkaç kelime... Işık oyunları, muhteşem heykeller, sapsarı kırlar, sabah yağmurda açılmış panjurların ardından içeri süzülen müzik, karanlığın ağırlığı, mum ışığının yalnızlığı, mektupların rüzgârda uçuşması...

Meleklerin şarkısını dinlerken yazılmış bir mektup mu okumak isterdin? Belki meleklerin verdiği notaları senin için çalmaya çalışabiliydim. En iyi yaptığımı yapıyorum şimdi sana yazıyorum...

Şu eser beni kalbimden vurdu. Bir önceki mektubumda bahsettim ya, O şarkı... Bir melek söylüyor babasına sevgisini nasıl da anlatıyor. O heykeller nasıl da yalnız, üzgün, hüzün ve bir büyük zevkin, nezaketin ve estetiğin eserleri. Sonsuza kadar orada duracaklarmış gibi. Bizi sonsuza kadar uyandırmayın. Hiç uyandırmayın bizi, hayali sevgiliyi ve beni, melekler etrafımızda ya, bu rüya sürsün... Sevgili.

-

İçinden gelen

İçinden geldiği gibi söyle, şarkının sözlerini sen belirle, notalar sana eşlik edecek... Notaların ilham perileri bunu söylüyor. Sevdiğini düşün dünyanın tüm dertlerini unut bir süreliğine... Bir süreliğine sadece perilerin müziğine eşlik eden, hayali sevgilinin sözlerini dinle.

Her şeyi bir süreliğine ertele, bu zaman size ait sizin için müzik, dediğini duyar gibiyim meleklerin. Ayrılık zamanı gelip çattığında ne yapacağım? Ya düşler kâbuslara karışırsa, ya cüret ederse kâbuslar. İşte bu korkumu anlayan melekler yine fısıldayacaktı:

“Sizin sevginiz hepsine bir son verecek.” Sonra müzik ve hayali sevgilinin şarkısı... Artık büyülenmişim tüm korkularımın boş olduğunu anlayacaktım. O ses, tek başına zamanı yenen, mekânı en hüzünlü, en güzel yere çeviren güzelliğin sesi, kâbusları yenecekti elbette.

Anlatmak istediğim bunlar değil, sadece, o perilerin müziğine eşlik eden hayali sevgilinin, içinden geldiği gibi söylediği şarkıyı, meleklerle dinleyişimi, anlatmak istemişim. Sevgimiz böyle bir şey bir içten gelen şarkı, sözleri hayal ettiğimiz gibi, sevgili hayali...

-

Bir parça mutluluk

Yıl 1780 olsun, mevsimleri nasıl geçmişti Fransa’da hatırlamak mümkün mü? Hatırladığım sensin ve bir kış günü, davetli olduğumuz balolardan birindeki mutluluğun... Elbette balodan söz etmeyeceğim, kimler gelmiş gitmiş, hep balolar oldu. Bahsedeceğim yüzünde o mutluluğun gülümsemesi, dudaklarında tebessüm...

İşte müzik, pek de çılgın ve mutluluk verici... Alaycı bakışların oyununu oynuyoruz şimdi. Biz de en alaycı ifadelerimizi takınıp yüzümüzde ve dilimizde, öyle konuşuyoruz diğer konuklarla. Herkes mutlu, alaycı olmak gerek, bu bir şart, gülmeler, dudaklarının kıvrımları ile gülümsemeler alaycı olmalı...

Seni böyle gördüğümde, işte dünya ile konuşabilen biri diyorum. Çılgın dünyaya anladığı çılgın dilden cevap verebilen... Mutluluğun sırrı o alaycı her şeyi bilen gülümsemenin sahibini sevebilmekte. Ve sen benim 1780 yılının kışında Fransa’nın en seçkin balosunda alaycı sevgilim...

-

Tekrar sabah

Balodan ayrılışımız nasıl bir rüya ise, sabah da bir rüyaydı. Biz aslında bir hayal, düş dünyasının ürünleriydik. Elimizden pek fazla bir şey gelmezdi, bizi anlatanın dışında bir şey yapamazdık. Eğlenmemiz gerektiğinde eğlenir, hüzün dolu müziklerle tekrar sabahı yaşadık.

Seni görüyorum alt kattan bahçeye geçerken, elinde çiçeklerle dolacak bir sepet... Balkona çıkıyorum hiç ses etmeden, çiçekleri topluyorsun büyük bir zarafet ve sevgi ile. Ben de çalan müziğin notalarını topluyorum büyük bir istekle...

Yazacağım mektubu düşünüyorum, O sabahı nasıl anlatabilirim diye. Tekrar tekrar çalıyor müzik, gözlerimi güzellikten ayırıp, mektubu yazıyorum. Kısa olması için uğraşıyorum, sonsuza kadar yazabilirim ama O görüntüyü kaçırmak istemiyorum.

Bahçede ilerlemişsin, gözlerim güzelliğini bulduğunda tekrar mutluluk ve hüzün. Mektubu sana ulaştırıyorlar. Açmadan önce üst kattaki balkona bana bakıyorsun. Çiçekler toplanmış,

onlar gibi gülümsüyorsun ve mektubu açıyorsun. Okurken hafif bir rüzgâr, mektup uçacak diye düşünüyorum. Hepsini okuyorsun ve zarfa koyup çiçeklerin arasına yerleştiriyorsun.

Tekrar sabah, hüznü dolu güzelliklerle bir dahaki mutluluğa kadar...

-

Asalet

Bu hep tartışılmış bir şey. Amacım nasıl da asil biri olabileceğini söylemek. Ruhundaki zarafetin ve sevginin, asaletini bana hissettirmesinden söz ediyorum. Belki hayalisin belki olman gerektiği gibisin ama her hayal bu kadar asil olamazdı.

İşte çiçeklerle içeri giriyorsun, en güzel kokular... En güzel duygular bana gelip sarıldığında. Hiç ayrılmamalıymışız gibi... Hiç tanıdığımı bilmezdim bu sarılışı, içinde bir asalet gizli. Bir tatlı dokunuş, sana ait olan, sen olan...

Onun için, kimsenin anlatmasına ihtiyacımız kalmıyor, bu duyguyu... Asalet bu sabahki müziklerde, topladığın çiçeklerde, kokunda ve sarılışında... Sen hayali misin? Yoksa bu mektuplar da hayali mi? Rüzgâr asil, mektuplar asil ve asaletin gerçek adı sensin.

-

Hayali kutlama

Dostlarımız bizi bir kutlamaya çağırmış ve hayali baloda herkes boy göstermişti. İşte o salona girişte ne kadar mükemmel görünüyor olmalıydık. En güzel elbiseler, en ihtişamlı müzik, ışıklar içinde sen...

İçecek şampanyalar, en baş döndürücü şaraplar... Hepsi senin büyüünün yanında sönük tatlar kalıyor. İşte Vikont yaklaşıyor, belli ki dostluğumuzu seviyor:

“Bu gecenin en harika çiftine, neler ikram ettiler?”

Cevaplıyorsun:

“Vikont tüm bu kutlama bir hayal gibi...”, gülüşmeler...

Ve içimden her şey hayal olmalı sevgili, diye mırıldanmam...

Vikont yanıtlar: “Sizleri tanımak bir hayal gibi aslında”, gülümser, selamlar ve uzaklaşır.

Birbirimize bakarken müzik nasıl da değişir. İşte o anda anlarım hayali sevgili ne kadar da değerlidir. Ondan bahsederken ne kadar dikkatli olmak gerekir. İncinmesinden çekinir ve tüm sevgini verirsin. Sen ve ben kutlamada hayalinin en üstünde, zirvelerde, hayali sevgilimsin.

-

Soğuk rüzgârlar

Hayatında bazı anlar vardır ki senden başkası kalmamıştır. Kararlar alacak olan sensindir, ağır yükleri tokat gibi rüzgârı karşılayacak yine sensindir. Oysa öyle miydi? Ne kadar mutlusun bir baksana, kutlamada parıldayan bir yıldızsın. Dostlar arasında yükselen bir güzellik, asalet...

Sakın izin verme seni yıkmasına kimsenin... Ben bile ben bile seni yanıltırsam, tek başına karşıla bu dünyayı. Öyle ki, sen hayallerin en güzeli, seni ayrı tutmanın bir yolunu bulsunlar. Asaletin karşısında bir saygı beslesinler.

Şimdi, dünyanın soğuk rüzgârlarına hazırsın. Kutlamada dans edebiliriz, tüm geceler boyunca. Tüm geceler bizim, tüm sabahlar bizim... Bizler birer hayal ürünü olmalıyız. 1780'in kışında o kutlamada dans edip, birbirimize dışardaki soğuk rüzgârdan bahsedip, zor zamanlara hazırlayan...

Soğuk rüzgârlara karışan mektuplar gibi, bir gün çekip gidersem diye seni ölümsüzleştiriyorum. O mektuplarda sonsuza kadar yaşayacak, sevilen olacaksın. Tüm sevgim senin, tüm saygım senin, tüm mektuplar senin 1780'in soğuk kış rüzgârlarında...

-

Gördüğün

Bir tablo, bir görüntü, bahçeler, çiçekler, kırlar için mektup yazabilir miyim? Peki, senin için hayali sevgili. Senin bana ifade ettiklerin için kelimeler yeter mi? Müzik biraz yaklaşır, öyle her müzik değil bir önceki mektubumdaki müzik çalıyor yine, hani soğuk rüzgârlar demiştin ya.

İşte seni anlatmak için çalan müzik... Gördüğün her şey biraz da onun büyüünden der gibi... İşte senin büyüü müziğinkine kattığımda, gördüğüm güzellik karşısında çaresizim. Tamamen sevgimi kaptırdığım o varlık sensin, hayali sevgili.

Gördüğün nedir sevgili, kutlamalarda sana eşlik eden biri mi? Yoksa en zor zamanında yanında yer alan mı? Benim gördüğüm ışıklar saçan bir mükemmel akıl, güzel bir hayal... İşte sabahlara kadar dans edeceğim, işte hayali sevgili...

-

Şimdi boş dünya

Şimdi boş dünya, hayaller olmasaydı kimselerin olmayacağı dünya... Hava yine bulutlu, sanki diyor ki eğlenceli şeyler yazmayı bırak, hüznün en derin eserini sun. Daha önce yazılmadığı gibi, ya da yazılıp unutulduğu gibi...

“Peki”, diyorum.

Unutulmaya mahkûm her mektup gibi, solacak tüm hayaller gibi, boş dünyada, bulutlu bir gün daha... İşte yağmur sanki sözleşmişler dünya ile yer ile... İşte o anda karşımda belirliyorsun. Saçların yağmur taneleri ile buluşmuş yanaklarında gözyaşı, gizlemiyorsun ve ben sadece:

“Sevgili, ben...” diyebiliyorum...

“Tüm eğlence bitti, kimse eğlenemez artık... Beni istiyorsan hüznü tanımalısın” ,diyerek bana anlatıyor.

“Gününü gün etmek, gezip tozmak, mutluluk için tekrar tekrar koşuşturmak, bunlar beni öldürür. Ben O değilim, O düşündüğün kişi, ben sadece hüznün içinde var olabilirim, eğlencenin içinde bile hüznün olmalı...”, diye devam ederken çaresiz dinliyorum. Sonunda konuşmam için gözlerime bakıyor boncuk gözbebekleri ile.

“Zaten tüm onlar, tüm mutluluk, balolar, kutlamalar hüznüydü sevgili anla, hepsinde tek umurumda olan sensin”, derken Onu kollarımın arasına alıyorum. Başını omzuma dayıyor ve bir daha yüzüme bakmak için çekiliyor:

“Emin misin? Beni terk etmedin yani...”

“Asla sevgili, asla hayali sevgili...”

Şimdi boş dünyada, yağmurun altında yürüyoruz. Gözlerde hüznün ve ellerimiz birbirine kenetlenmiş iken.

-

Hüzün dolu

Şarkını söylemen için, hüznün ile dolu, belki huzur getiren hüznün ile dolu bir gün bekleyecektim. İşte O gün bugün, güneş sadece gündüz olduğunu belli edebiliyor, bulutlar katman katman her yeri kaplamış... Tertemiz bir hava var.

İşte masumiyetin kar taneleri yağıyor, dünya beyaza boyanıyor... Dolaştığım bahçede, kar taneleri altında, şarkının geldiği yöne doğru adımlarımı atıyorum. Her adımda ses aynı uzaklıkta, belli ki yürüyorsun ve en güzel çiçeklerin kar altında kalışını izliyorsun.

Sana sonsuz sayıda mektup yazacağım, o bahçeyi de, kar tanelerini de, çiçekleri ve şarkıyı da ölümsüzleştireceğim. Ne zaman okusan içindeki o duyguyu hissedebileceksin... Sevgi dolu hüznün... Hüznün sevgisiz olmaz ve sevgi dolu ise en mükemmelidir.

Şarkını söyle sevgili, bak kar yağıyor dünyaya. İstedığın kadar hüznü olsun. İstedığın kadar duygu dolu olsun. Bak seni takip eden sevgiyi, sevgiliyi hisset.

-

Tren istasyonu

Belki de, şimdiye kadar icat edilmiş en etkileyici yolculuklardan biri olabilir, tren yolculuğu. Merak ettiğimden ve asil bir bilinmezlikten... Asil bir anonimlikten, sadece bir yolcususun yüz kişiden belki de... Belki senin için geldim derken tren istasyona, aynı zamanda canın isterse gel diyor, ben yine de gideceğim, benim tek taşımam gereken sen olabilirdin ya da başkalarıdır demektedir.

İşte seni, o tren istasyonunda görüyorum şimdi de. Vagona binmeden önce kapıda duraksıyorum. Yağmur yağıyor, kondüktör son hazırlıkları yapıyor ve geri dönüp seni arıyorum. Daha seni göremeden koşarak boyuma sarılıyorsun.

“Seni asla bırakmam.”

“Seni asla bırakmam.”

Öpüşüyoruz, yağmur şiddetleniyor, tren ses vermeye başlıyor:

“Haydi bayım.”

Elimdeki bilete bakıyorum:

“Döneceğim.”

“Biliyorum.”

Ve ayrılık, asil bir ayrılık... Trendeki yerimi alıyorum. Tren istasyonu gerilerde kalıyor, tüm içindeki hayallerle.

-

Zaman yolcuları

Tren yolculuğu beni hiç tanımadığım bir yere getirecekti. Aslında zamanı da tanımıyordum, yüksek binalar, gece ışıktan bir şehir... Son durağa ulaştık, bir dakika boyunca yerimden kalkmadım. Sonra koltuktan kalkıp kapıya yöneldim. İki çocuk hızla koşup benden önce vagonun kapısından çıktı. O kadar hızlılardı ki yeniçağ böyle olmalıydı.

Trenden indiğimde yağmur başlamıştı, şemsiyemi açtım, istasyon zaman içinde bir tünel gibiydi... Geleceğe bu yolla gideceğim hiç aklıma gelmezdi. Araçlar, ışıkları, gürültüleri, insanlar kurallar içinde karşıdan karşıya geçen değişik giyimli insanlar, ışıktan düz elektronik perdelerde yansıtılan onca şey, dev binalar...

Birden içimde bir yalnızlık... O kırların sarısında seni düşleyişimi hatırlamam. Bana gülümseyerek en güzel müziklerin eşliğinde, mis kokulu çiçeklerden yaptığın tacı göstermen. O tacı başına takışım, saçlarının o mükemmel görüntüsü ve kokusu... Hepsini özlediğimi hissettim. Tren istasyonuna dönecektim ki bir araba, bana çarpmış olmalıydı, gerisi karanlık...

-

Karanlıkta düşler

Sanki o trene hiç binmemişim gibi... Amacım neydi ki? Ayrılık olacaktı ama neden? İşte o araba çarptıktan sonra yattığım yer birinin evi olmalıydı. Hastaneyi hiç hatırlamıyorum. Benimle ilgililer, hatanın bende olduğu belli, ama onlar sorumluluk hissediyor. Kimlik denilen şey kâğıtlarım olmalı ki birisi onu önceden benim için hazırlamış...

Tüm bunlar koşturmaca, ebedi olanla aramda geçenler başka. İşte gözlerimi kapatıyorum, bir iki güne iyileşirim. Ve şehirle ilgili düşler görmeye başlıyorum. Tıpkı onlar gibi giyinmişim, gelecekteki gibi. Birini beklediğim bir cafe, şehrin güzellikleri de olduğunu fısıldar gibi...

Ve işte seni görüyorum hayali sevgili, sokak boyunca yürüyorsun, cafe'ye yaklaştığında ayakta seni beklediğimi görüp, duraksıyorsun. Gülümsemeli mi ağlamalı mı diye duraksıyorsun. Ve gülümsüyorsun...

İçtiğim şaraptan söylüyorsun.

“Seni bırakmam.”

“Seni bırakmam.”

Ve yağmur şiddetini arttırıyor. Işıklar loşlaşıyor ve sesler kayboluyor...

-

Uyandığım hayaller

Karanlıkta düşlerden uyandığında, yine kendimi trende buluyorum. Bu sefer kompartımda yalnız değilim. Benimlesin hayali sevgili... Ne zamandır uyuduğumu bilmiyorum. Gece olmuş, tren şehri terk etmek için harekete geçmiş, camlar ıslak yağmur taneleri ile kaplı ama ışıklar içeri yansıyor...

“Sence nereye ya da ne zamana gidiyoruz sevgili”, dediğimde içini çekiyorsun...

“Sanırım yirminci yüzyılın başlarına bir başka şehre”, gülümsüyorsun.

İşte O anda kaybolmandan ölesiye çekiniyorum. Dünyada tanıdığım bir tek sen vardın ve hiç kimse ile paylaşamazdım bunu.

“Biletler, biletler lütfen”, görevliye hayali biletleri göstermek üzere cebime götürüyorum elimi.

“Çok teşekkürler, iyi yolculuklar ikinize de”, dediğinde şaşırıyorum seni görebilmiştin, koridorda karanlığa karışacaktı.

“Seni görebildi”, dediğimde anlıyorum bütün bunlar hayalin bir parçası olmalıydı. Uyandığım hayaller dünyasında, trende, şehrin son ışıkları ile sen ve ben kaybolmuştuk işte.

“Aklımdan geçeni biliyor musun sevgili”, dedim ve “Evet”, dedin. Karşımdaki koltukta oturuyordu bu sefer yanıma geldin ve anlatmaya başladın.

“Bir maskeli baloda olmak istiyorsun yıl 1780, Fransa'da... Beni yeniden bulmak yeniden tanımak istiyorsun. En şaşalı balonun, en göz kamaştırıcı hanımı ile en muhteşem müziklerinde dans etmek. Dostlar arasında gülüşmeler... Alaycı sözler ve bakışlar. Alaycı sevgilim demek istiyorsun. Ve o baloda ait olduğun zamanın en mükemmel sevgilileri

olmak... Belki de bunları ben de istiyorum”, dediğinde başını omzuma dayamıştın ve sonra başını kaldırıp bana baktın.

İşte çenende ve yüzünde parmaklarımı dolaştırıp söylediklerine “Evet”, dedikten sonra seni öpüşüm. Uyandığım hayaller, en güzel anları sunmaya ve tren hızla yoluna devam edecekti.

-

1930

Kendimizi trenden sonra bir caz kulüpte bulacaktık. Bu müziğe caz dediklerini sen bana söyleyecektin. Üstümüzdeki kıyafetler ortama uymuştu. Her şey ayarlanmış gibiydi. O hareketli müzikte, bir yaşam sevinci sezmiştim. Yıllardan kaçtı acaba:

“Yıl 1930”, dedin. Ve elimden tutup beni içeriye sürükledin. Piyano göz alıcıydı. Müzik aletleri altın gibi parılıyordu. Ama gözüm senden başkasını görmüyordu. Nasıl da mutluydın. “Tıpkı 1780 gibi, bak”, derken hayatın tüm güzel renkleri üstünde toplanmıştı.

Yıl 1930, ben kaybolduğumu sansam da sen mutlu ve yanımda...

-

Tren fazla beklemez

Şarkının bitmesi ile alkışlar ve bu sefer başka bir şey çalmak için hazırlanacaklar...

“Pekala millet, biraz geçmişe gidelim geçtiğimiz yıllardan gelsin...”

Yanımda martinisini yudumlayan hayali sevgili, hayatından memnunsun:

”Acaba ne çalacaklar dersin?”

“1780’den olmasın sakın...” kahkaha seslerine karışan kakhahan. Ben de sırıtıyorum ve yeni grup sahnede beliriyor. Parça başlıyor... Başlarda eğlenirken, ortalarında o zamana ait olmadığımından olsa gerek sakinleşiyorum, fark ediyorsun güzel bir gülümseme ile içkimden içmemi söylüyorsun...

“Seni neyin hüzünlendirdiğini biliyorum, bu yolculuklara neden çıktığını bile bilmiyorsun ve...”

“Ve...” derken içkimi yeniletiyorum. “Bir martini lütfen”

“Ve sevgili ait olduğun o sabahların zamanını özölüyorsun, 1780 Fransa müzik piyanodan hafifçe süzölüyor, aşağı kata açılan panjurların balkonundan bakıyorsun sabahın güzel ışığı, geceki yağmurdan sonra mis kokusu ve göz alabildiğince bahçe, çiçeklerin rengi, yeşilin en canlısı ve en önemlisi hüzünlü hayali sevgilin beni özölüyorsun.”

Şarkı bitmişti alkışlar sadece ikimiz alkışlamıyorduk... Hayali sevgili seni öptüm ve dedim ki:

“Belki haklısın, burada ne işim var açıklamasa da... Güzel şarkıydı dimi?”

Ve orayı terk edecektik. Ardımıza baktığımızda sarı ışıkları ile kahkahanın müziğın geldiğı bir yeri görecektilik. Arabalar park etmiş, herkes bir mekândaydı ve gece tüm hızı ile sürmekteydi. Bizimki başka bir şeydi gelen müzik ile parkta hafif bir dans edecektik, ellerin boynumda benimkiler belinde kenetlenmiş iken söyleyecektim.

“Tren fazla beklemez dimi.”

“Beklemez.”

“1780’e gidiyoruz.”

“1780’e.”

-

Ağlayan gülümseme

Gözlerimi açtığımda, tüm gün ışığı, yatak odama dolmuş, panjurlar sonuna kadar açık ve kuş cıvıltılarından bir şarkı ile karşılaşmıştım. Aklımdan onca şey geçiyordu. Hayali sevgiliye ne kadar yaklaştığım, tren, tren garları, senelerden kaç olduğu, o değişik müzikler, kıyafetler, insanlar, binalar, şehirler...

Hepsi bir rüya olmalıydı, bir tek hayali sevgili gerçek gibiydi... Evet, O gerçek olmalıydı. Başka türlü onca garip şeyin içinde tek tanıdık O olamazdı. Tek tanıdığım, tek bildiğim... Sevgili, hayali sevgili...

Etrafıma bakınacaktım ki oradaydın sırtın bana dönük bahçeye bakıyorsun. Ve uyandığımın farkında sesleniyorsun:

“Hepsi olabilirdi, bir tek bana inanman bile beni üzüyor...”

“Nasıl?”

“Ben hayali olmalıyım, yazdığım mektuplarda bir hayal ve hiç şansım yok.”

Ayağa kalkıyorum Onu kollarımın arasına almak için, bana dönüyor, gözyaşları içinde keskin çizgileri ile güzel bir yüz... Gözlerini açıp bana baktığında anlıyorum. Onu hep sevecektim:

“Seni hep seveceğim, yazabildiğim sürece seni yaşatacağım.”

Ağlayan gülümseme... Sevgimi kabul edişin... Ama hep isyanlar içinde... Hayali olanı bir gün gerçek yapabilme adına sürekli yazmam... Hayali sevgili, olman gerektiğı gibi sen mükemmel...

-

Yürüyecekler sonsuza dek

Heykelleşmiş güzellik, buzdan tanrıça, çiçeklerin sevdiği seni nasıl çağırırsam, ne sıfatlar eklesen hangi isimlerin önüne... Hangi tanım seni anlatırken en yerinde olanı olur, nasıl hissedebilirim güzelliğini, sözlerimle senden bahsederken.

Şimdi huzur dolu bir 1780 sabahı hiç bitmeyecek gibi. O sabahı sonsuza kadar yazabilirim öyle ki tekrar tekrar yaşar okuyan. Ve bu mektuplar hayali sevgiliye yazıldığına göre, hayal kurmak, sabahın sonsuzluğunu düşünmek, titremek, buz gibi ruhunu hissetmek elbette mümkün.

İşte geliyorsun, bahçedeyiz biliyorum konuşmak için sabırsızlanıyorum. Acaba bir daha ki yolculuğumuz nereye ve zamana olur diye... Sanki hep yaşadığım yerden uzakları merak edermişim gibi... Oysa bu bahçe bu 1780 Fransa sabahı hep istediğim zaman, yer, hep istediğim sevgili, hep sen benimle konuşmak için bahçede karşılıklı yürüdükümüz.

Öyleyse sevgililer bir dahaki mektuba kadar konuşamayacak, seslerini duymak için satırları bekleyecek, şarkılarını sadece kendileri duyacak, yazılana kadar notalar öylece bekleyecekler, yürüyerek, o çiçeklerin dünyasında, o sabahta, belki de sonsuza kadar...

-

Hep sen sevgili

“Seni sonsuza kadar duyamayacağımı sanmıştım. Öylesine bir keder... Ama işte buradasın tam karşımda, bana bir şeyler söylemeyecek misin?”, bahçede birbirimize yaklaşır karşılıklı durduğumuz an söylediklerim.

“Sadece, senin bir hayal ürününüm, istediğini söylerim”, derken bana hayalin gerçeklerini göstermen.

“Bu nasıl olabilir, nasıl seni düş gibi görebilirim, konuşup, sevebilirim, şu müzik o da mı hayal, ya trenle zamanda yolculuklarımız?”, elini tutuşum...

“Belki de en hayali olanlar onlardı. Dünyada güzellik bu bahçeden, bu müzikten, aşkımdan, hayali olandan ibaret gibi... Yoksa bin bir türlü kötülük... Belki de...” gözlerin dolu dolu konuşman.

“Belki de zalimlik ve bin bir kötülüğün bir araya gelmesi bu anın önemini gösteriyor. Kendime bir söz verdim ki...”, diğer elinin parmaklarının ucu ile dudaklarıma dokunuşun.

“Şşş zaten bunun için seni seçtim, bunun için sana göründüm, bu yüzden çiçekleri topladım, müzik o yüzden duyulabiliyor, belki hayalim evet, ama sevgi hayali olamaz ki...”, diyerek gözlerinden damlaların yanaklarına süzülmesine izin verişin.

“Buraya gel”, seni sonsuzlukta kollarımın arasına alıp, sevgi ve aşkı hissettiğim, hayali olandan bana bir hediye.

Şimdi O sabahta, bahçede, çiçekler arasında, müzik en duygulu olan iken, seni ve sevgiyi hissettiğimi, seni ve aşkı kollarımın arasında tuttuğumu ve tüm dünyayı dışarda bıraktığımızı görebiliyorum. Yazıyorum, sana hayali olana, sevgi ve aşka yazıyorum, tüm dünyaya rağmen

o bahçede zamanı dondurmuş iken müzik ile... Hep sen sevgili, hep sevgili, hep hayali...
Sevgili.

-

Sarı ve Yeşil

Sana sarılmış, o bahçede, o müzikte dünyaya bakıyorum. O sabahta, her yerde Sarı çiçekler, İlkbaharın Yeşilini süslerken, güneş ılık, yağmur sonrasını ısıtırken kollarımdayım. Dans eder gibi etrafımızda yavaşça hareket etmemiz, dünya ile dönmemiz, sonsuzluk hissi, o sabah sonsuz bu mektuplar sonsuz sen ve aşkımız sonsuz...

“Ya hayaller sona ererse, ya bu sabahı unutursan?”, bir an duraksıyoruz, boncuk gözbebekleri ile bakıyorsun, iris tabakasının o renklerine hayran ben sonunda yanıtlıyorum:

“O zaman vefasız olurdu, belki ruhumu tekrar hissetmem gerekse tekrar mutlaka hatırlardım”

“Hmmm”, gülümseyerek kabul edişin...

Yine dans ediyoruz, müzik en güzel notalarını seçmiş, adeta bizim için kuşların melodisini anlamlı kılmaya karar vermiş ve sen yine kollarımda, sonsuz mektuplarda, sonsuz aşkıta ve belki hatırlanacakta, ruhta, Sarı ve Yeşilde... Sen, hayali olan sen sevgili ve dans ve müzik ve sabah ve Sarı ve Yeşil... Sevgili.

-

Hiç bilemeyeceğim söz

Ve sabah sonsuzlukta kalırken, hayatıma devam mı etmeliydim? En yükseklere çıkmışken aşkın eteklerine geri mi dönmeliydim? Yeniden mi başlamalıydım? Derinden gelen bu sevgiyi öylece saklamalı ve zamanı geldiğinde hislerimin neye benzediğini anlatmak için korumalı.

Acı çektiğim bir şey var... Sen hayalisin... Mektupların kelimeleri hayali... Kalemler, mürekkep, kâğıtlar, zarflar, mum ışığı, sabah, tren hepsi hayali. Çiçekleri özledim, müziği özledim, seni çok özledim hayali sevgili.

Şimdi arabamı hazırlıyorum, şehirde bir davet var. Yanımda olacaksın öyle değil mi? Elbette olacaksın. Ben inandığım sürece herkese görüneceksin, ben sana inandığım sürece beni seveceksin. İşte davet bunun için var seni hissetmeleri için...

O sonsuzluk bahçesinde bıraktığım sevgilinin, elini tekrar tutacağım. Birlikte davete o sabahın ışığını getireceğiz. Müziklerden en hüzünlü olanını çaldıklarında, tekrar en yükseklerde dans ediyor olacağız.

Şimdi bu daveti unut. Söylediklerimi unut. Senin gerçek olma ihtimalin var mı? Kulağıma mektup sözlerini fısıldayan biri gibi, beni seven biri mi var? Tüm bunları ruhunda hissedip, aşkı yaşayan, mektuplarımı yazdığım biri... Hayali olanı hissedebilmek... Sanırım bunu

bilemeyeceğim. Çünkü mektupların asla bana ulaşmayacak. Asla bunları yanıtlayan olmayacak. Sonsuzlukta öylece o sabahta olduğu gibi, o bahçede kalacaklar.

Ve bir gün biri okuduğunda çok geç olacak, hüznün her yeri kaplayacak... Hayali aşk... Hayali sevgili... Ve okuyan anlayacak, bunun gibi mektuplar, şimdiye kadar yazılmadı. Gerçek olanı görecek, aşkımızın büyüklüğünü, ruhunda hissedecek... Ve okuyan gözlerinden, yüce kalbine, oradan dudaklarına bir söz söyleme isteği gelecek. O sözü sen de söylemiş olabilirsin hayali sevgili, kimse okumaz kimse söylemezse bile sen söylemiş olabilirsin. Ama ben hiç bilemeyeceğim.

Şimdi bir mektup nasıl bitmeli, sen sevgili hep benim olan, hiç bilemeyeceğim sözlerin sahibi, hayalimin mektuplarda yaşayanı... Sen sevgili olan ve hep sevilen olan... Hoşça kal.

-

Sadece bir paragraf

Ve bir gün biri okuduğunda çok geç olacak, hüznün her yeri kaplayacak... Hayali aşk... Hayali sevgili... Ve okuyan anlayacak, bunun gibi mektuplar, şimdiye kadar yazılmadı. Gerçek olanı görecek, aşkımızın büyüklüğünü, ruhunda hissedecek... Ve okuyan gözlerinden, yüce kalbine, oradan dudaklarına bir söz söyleme isteği gelecek. O sözü sen de söylemiş olabilirsin hayali sevgili, kimse okumaz kimse söylemezse bile sen söylemiş olabilirsin. Ama ben hiç bilemeyeceğim.

-

Kış

İşte cevapsız geçen birkaç gün daha... Yazmak için sebeplerim var, hiçbir şey bu duygu gibi değil. Sana ulaştığım anlar dışında, hem de hiçbir şey. Bazen korkuyorum ya yazdıklarım yeterince güzel olmazsa diye. Sonra aklımdaki sesini duyduğumda, bunlar gibisi yazılmadı dediğinde tekrar hayali kalemime sarılıyorum. Mürekkep ve kâğıt anlamlı buluşmasını yaşadığında ve hepsi tekrar tekrar okunup mum ışığında, zarflarda mühürlendiğinde hepsi anlam kazanıyor. Sonsuzlukta açılacaklar, sonsuz hayallerde, bir kış günü okunup tekrar sonsuzlukta mühürlenecekler. Sevgili okuyacak öyle ki hayali...

Nasıl nazik olabilirim senin ellerini tutarken, diye düşünürken işte çıkıp geliyorsun. Yüzyıllarca beklemişken bu mektup, çıkıp geliyorsun kış gününde. Kim bilir ne fırtınalar içindesin... Bana söylemek istediklerin var. Ama susuyorsun ve müzik başlıyor kış olsun diyor.

Hayatımızın bir kışı daha böylece hayali olan her şey gibi başlıyor. Her şey hayali çalan müzik, yazılan birkaç satır dışında kimseye bir şey kalmayacak. Kışın fırtınaları içinde belki onlar bile kaybolacak. En güzel resimler, sanat şaheseri binalar, bahçeler hepsi kış ile örtülecek, soğuk bir rüzgâr sesi sadece... Mektuplar o rüzgâra karışacak ve her şeyin ortasında, iki hayali sevgili kalacak birbirlerine sarılmış sevgililer. Sonsuzluğu alacaklar kış ile...

-

İnsana ruhu yalan söylemez

Günler geçti ki, belki de yıllar... Seni duyduğumu düşündüm hep, hiç var olmamışsın gibi olamaz. Buna katlanmak imkânsız, her şey yalandı demek imkânsız. Bunu sorgulamak? İnsan ruhunun varlığını sorgulayabilir mi? Elbette varsın elbette o sözleri söyledin, sen hayali sevgili, kış ile hissettiğim bu, duyduğum müzik ile hissettiğim bu.

Sabah oldu yine, kar tüm gece yağmış olmalı. Panjurlar açılıyor yine, hep seni arayışlarda, kış geldim demekte. İşte yine bahçedeyim, göz alabildiğince bahçe bembeyaz, gri ve koyu yeşil... Çiçeklerden iz kalmamış ama güneş, kış güneşi beni aldatmak için orada, bembeyaz kar ve yansıyan parlak ışıklar.

Sen beni yanıltmış olamazsın. İnsana ruhu yalan söylemez. Şimdi çıkıp gelirsin, bahçede karşılıklı yürürüz ve sonsuzluğun bahçesinde, birbirimize sarılırız sonunda. Hayali ama hep var olan... Sevgili.

-Son-

Ve Yaz Bitti

Gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Onlar artık büyümüşlerdi. Şimdi her şey gri görünüyordu. Sonbaharın yaprakları bile griydi. Tüm renkleri getirip önüne koysalar, bu gri, bu daha koyu gri diyebilirdi.

Renkleri anımsayabilmesi için yazdığı hikâyelere bakması gerekiyordu. Onun resmi de olmazdı. Tüm resimler negatifti. Elindeki, sadece siyah gri yazdığı hikâyelerdi. Onlarda Ondan, sevdiklerinden birer renk bulabiliyordu ancak.

Ve yaz bitti. Bunun bir hikâye olması gerekiyordu. Ama o kadar ağır olurdu ki, bir daha kalbini hiçbir şey iyileştiremezdi. Okuyunca tüm renkleri kaybederdi. Onun için yazdığı öykülere sarılacaktı. Ve yaz bittiğinde, onun hayali ile yaşadığı anları hiç unutmayacağını anlayacaktı.

Ve yaz bitti. Onu asla unutmayacaktı. "Hey başka bir gün daha olacak." dediğinde kızın hayali, "Renkleri alıp götürüyorsun." diyecekti. Götürdüğü yakuttan kalbi, esirgediği hayali idi...

Ve yaz bitti. Hayalini satırlarda arayacaktı. Oradaydı Sonbahar, oradaydı esinti, rüzgârda kâğıtların sesi, satırlar. Onun hayali "Yine geleceğim." derken fark edecekti, bir daha öyle bir yaz olmayacaktı. Ve belki... Ve belki...

-Son-

Arka Kapak Yazısı

Bazı mektuplar vardır hayalidir; kalem, mürekkep, hatta kâğıt ortada yoktur. Ne mum ışığı gerçektir ne gönderebileceğin bir adresin olduğu zarf. Hayali sevgiliye yazılmıştır, belki gerçektir belki değil ama hayali sevgilidir o.

Bazı öyküler vardır yaşadıkları zaman hayallerdedir, kahramanlarının dünyası yazanın kurgusudur. Ama yaşar kahramanlar işte, yazana bir teşekkür etmese de.

Romantizm dolu öykü ve mektuplarımı, senelerce biriktirdikten sonra, kâğıda aktarmak zamanı gelmişti öyle değil mi? Okuduğunuz saf duygu, hayali sevgililerin duyguları...

Koray Yılmaz